ஸ்ரீ

திவ்யகவி

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்

அருளிச்செய்த

அஷ்ட பிரபந்தம்

23651

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

விரிவான உரையுடன்

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

௲௯

விலை ரூபா க. உ.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி.

மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் மங்களாசாஸனஞ்செய்த நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளைப் பற்றிப் பாடிய அந்தாதித்தொடையாலமைந்த நூல் என்பது பொருள். திருப்பதி - திருமால் அர்ச்சாவதாரரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திவ்வியதலம். உகந்தருளிய நிலங்களாகையால், இவற்றிற்கு 'திரு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 'திருப்பதி' என்பது - அத்தலங்களையும், அவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான்களையுங் குறிக்கும்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஏற்றமணவாளரிசைத்தாரந்தாதிவெண்பா
தோற்றக்கேடில்லாததொன்மாலைப்—போற்றத்
திருப்பதியாநூற்றெட்டினையுஞ்சேவிப்போர்
கருப்பதியாவண்ணமுண்டாக.

(இ - ள்.) திருப்பதி ஆம் நூற்றெட்டினையும் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும், சேவிப்போர் - சேவிப்பவர்கள், கரு பதியா வண்ணம் உண்டாக - (தமக்கு) மீண்டும்(தாயின்)கருப்பத்திற் பொருந்தாத விதம் உண்டாகுமாறு [மீண்டும் பிறப்பின்றி முத்தியைச்சேருமாறு],—தோற்றம் கேடு இல்லாத தொல் மாலை போற்ற-பிறப்பும் இறப்பு மில்லாத பழமையாகிய திருமாலைச் சொல்லித் துதிக்கும்படியாக,—ஏற்றம் மணவாளர் - சிறப்பினையுடைய அழகியமணவாளதாசரென்பவர், அந்தாதி வெண்பா - வெண்பாவினாலாகிய நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியை, இசைத்தார் - பாடியருளினார் ; (எ-று.)

அடியவர்கள் திருமாலின் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளையும் தாம் சேவிக்கக்கருதுங்காலத்தில் அத்திருப்பதிகளைப் பாடித் துதித்துப் பிறவித்துயர் தீர்ந்து மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெறும்படி அழகியமணவாளதாசரால் இந்நூல் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்பது, கருத்து. இதனால், இந்நூலின் சிறப்பும், இந்நூலாசிரியரது தெய்வப்புலமையும் விளங்குதல் காண்க. சிறப்புப்பாயிரவிலக்கணங்களுள், 'மணவாளர்' என்றதனால் ஆக்கியோன்பெயரும், 'அந்தாதிவெண்பா' என்றதனால் நூற்பெயரும், 'வெண்பா' என்றதனால் யாப்பும், 'நூற்றெட்டினையும் சேவிப்போர் கருப்பதியாவண்ண முண்டாகத் தொன்மாலைப்போற்ற' என்றதனால் நுதலியபொருளும் பயனும் நூல்செய்தற்குக் காரணமும், இச்செய்யுளில் செம்பொருளாகவும் குறிப்புப்பொருளாகவும் விளங்குமாறு உணர்க.

சொல்நோக்கு பொருள்நோக்கு தொடைநோக்கு நடைநோக்கு முதலிய இனிய நோக்கங்கள்யாவும் அமைய ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரம் என்னும் நால்வகையிலும் திவ்வியகவிகளைப் பாடவல்ல புலவர்பெருமானாதலால், இவர்க்கு 'ஏற்றம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஏற்றமணவாளர் என்று பிரித்து-(எம்பெருமானது விஷயமான கவிகளைச் சொல்

ஆவதற்குத்) தகுதியுடைய மணவாளர் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும்; எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற ஞானம் முதலிய குணங்களை யுடைமையால், இவரை இவ்வாறு கூறுதல் தகுமென்க. ஒருபெயரின் ஒருபகுதியைக் கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையுங் குறிப்பதொரு மரபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளர்' என்றார்; (இதனை, வடநூலார் 'நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம்' என்பர்.) திருமால் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டும் தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற் பொருட்டும் தனது இச்சையினாலேயே மத்ஸ்ய கூர்மாதிகளான திருவவதாரங்களைச் செய்தபோதிலும், ஜீவாத்மாக்கள் தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபங்களாய்க் கருமவசத்தினாற் பிறந்திறப்பதுபோலப் பிறப்பு இறப்புக்களை யுடையவனாகாமையால், அவனை 'தோற்றக்கேடில்லாத மால்' என்றார். தொல்மால்-எப்போதுமுள்ள புராணபுருஷன். மால் - பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக்காதல், மாயை, கருநிறம், இவற்றை யுடையவன்.

தோற்றம் - தோன்றுதல்; தொழிற்பெயர். கேடு - 'கெடு' என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். போற்ற, உண்டாக என்னுஞ் செயவெனெச்சங்கள் - காரியப்பொருளனவாய் எதிர்காலங் குறிக்கும். உண்டாக, போற்ற, இசைத்தா ரென்க. உம்மை-முற்றுப்பொருளது. போற்றவும் உண்டாகவும் இசைத்தார் என வினைச்செவ்வெண்ணாக்கி உரைப்பாரு முளர். பதியா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

இக்கவி அபியுக்தரி லொருவர்செய்த தென்பர். இது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'தனியன்' எனப்படும். (நூலினுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர்; 'அன்' விகுதி - உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்: அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடக்கூடிய இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின்விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது, கருத்து. இக்காப்புச்செய்யுள் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரையும் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் விஷ்ணுபக்தர்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்களைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம் தமது மதத்திற்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி, அக்கடவுளது அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுளின்வணக்கத்தின்பாற் படுமென அறிக. ஆழ்வார்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ள திவ்வியபிரபந்தங்களின் சொற்பொருட் கருத்துக்களமையுமாறு அவர்களால் மங்களாசாஸநஞ்செய்யப்பெற்ற நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளின் விஷயமாகவே அம்முதனூல்கட்கு வழிநூல்போல இவராற் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்று கொள்ளவும் அமையும். இப்பன்னிரண்டுஆழ்வார்களும் திருமாலினிடத்துப் பரிவராய் அப்பிரானுக்கு ரக்ஷகர்களாக நிற்கின்ற ஆயுதபரிஜநங்களின் அம்சமாவ ராதலால், அவர்களை ரக்ஷகராகக் கொள்ளுதல் ஏற்குமென்க.

[ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்.]

௧. பொய்கை பூதன் பேயார் பொன்மழிசைக்கோன் மாறன்
செய்யமதுரகவி சேரர்பிரான்—வையகமெண்
பட்டர்பிரான் கோதை தொண்டர்பாதப்பொடி பாணன்
கட்டவிழ்தார்வாட்கலியன் காப்பு.

(இ - ள்.) பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும், பூதன் - பூதத்தாழ்வாரும், பேயார் - பேயாழ்வாரும், பொன் மழிசை கோன் - திருமழிசையாழ்வாரும், மாறன் - நம்மாழ்வாரும், செய்ய மதுரகவி - செம்மையையுடைய மதுரகவியாழ்வாரும், சேரர் பிரான் - குலசேகராழ்வாரும், வையகம் எண் பட்டர்பிரான் - உலகத்தவரால் நன்குமதிக்கப்பெற்ற பெரியாழ்வாரும், கோதை - ஆண்டாளும், தொண்டர் பாதம் பொடி - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், பாணன் - திருப்பாணாழ்வாரும், கட்டு அவிழ் தார் வாள் கலியன் - (அரும்புகளின்) முறுக்கு விரிந்த மாலையைத் தரித்த வாட்படையை யேந்திய திருமங்கையாழ்வாரும், காப்பு-(நமக்கு) ரக்ஷகமாவர்; (எ-று.)

ஆசீர்வாதம் [வாழ்த்து], நமஸ்காரம் [வணக்கம்], வஸ்துநிர்த்தேசம் [தலைமைப்பொருளுரைத்தல்] என்ற மூன்றுவகை மங்களங்களுள், இது - நமஸ்காரத்தின்பாற்படுமென்க. "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ் மழிசை, யைய னருண்மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யபட்ட, நாத னன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நன்கலிய, னீதிவர்தோற்றத்தடைவா மிங்கு" என்றபடி திருவவதாரக்ரமத்தால், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் திருமழிசைப்பிரான் மாறன் குலசேகரன் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடி திருப்பாணர் திருமங்கையாழ்வார் என முறைப்படுத்தி, நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியை அவரையடுத்தும், பெரியாழ்வாரது திருமகளாரான ஆண்டாளை அவரையடுத்தும் கூறின ரென உணர்க.

பொய்கை - குளம்; கச்சித்திருப்பதியிலே திருவெஃகாவென்னுந் திவ்வியதலத்தின் வடபுறத்திலுள்ள பொற்றாமரைப்பொய்கையில் திருவவதரித்த ஆழ்வாரை 'பொய்கை' என்றது-இடவாகுபெயர்; இனி, உவமவாகுபெயராய் ஊர்நடுவேயுள்ள குளம்போல எல்லார்க்கும் எளிதிற்பயன்கொடுப்பவரென்று உரைத்தல், சம்பிரதாயமன்று. பூதன் - எம்பெருமானையறிதலாலே தமதுஉளனுகையை யுடையவ ராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம்; 'பூஸத்தாயாம்' என்றபடி ஸத்தையென்னும் பொருள்கொண்ட 'பூ' என்னும் வடமொழிவினையடியினின்று பிறந்த பெய ராதலால், 'பூதன்' என்பதற்கு - ஸத்தை [உள்ளவனுயிருக்கை] பெறுகின்றவ னென்று பொருளாயிற்று: இனி, இத்திருநாமத்துக்கு - (உலகத்தவரோடு சேராமையால்) பூதம் போன்றவ ரென்று பொருளுரைத்தல், சம்பிரதாயமன்று. பேயார் - உலகத்தவராற் பேய்போல எண்ணப்படுபவர்; அல்லது, அவர்களைத் தாம் பேய்போல எண்ணுபவர்; "பேயரே யெனக்கி யாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்குமிதுபேசியென், ஆயனே யரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே" என்ற கொள்கைப்படி இவர் பகவத்பக்தி

யாற் பரவசப்பட்டு நெஞ்சழிதல் கண்சுழலுதல் அழுதல் சிரித்தல் தொழுதல் மகிழ்தல் ஆடுதல் பாடுதல் அலறுதல் முதலிய செய்கைகளையே எப்பொழுதுங் கொண்டு காண்பவர் பேய்பிடித்தவரென்னும்படி யிருந்ததனால், பேயாழ்வாரென்று பெயர்பெற்றனர். பொன்மழிசைக்கோன் - திருமழிசையென்று வழங்குகின்ற மஹீஸாரக்ஷேத்ரத்தில் திருவவதரித்த பெரியோன்; இத்தலம், தொண்டைநாட்டிலுள்ளது. நம்மாழ்வார்க்கு அநேகத்திருநாமங்கள் இருப்பினும், அவற்றில் 'மாறன்' என்பது, முதலில் தந்தையார் இட்ட குழந்தைப்பெயராதலால், அதில் ஈடுபட்டு அப்பெயரினைக்குறித்தார். பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலியன செய்யாமல் உலகநடைக்கு மாறாயிருந்ததனால், இவர்க்கு 'மாறன்' என்ற இத்திருநாமம் இடப்பட்டதுபோலும்; வலியவினைகட்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந்நியமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலும் உண்டு. மதுரகவி-இனிமையான பாடல் பாடுபவர். மதுரகவிக்குச் செம்மை-மற்றையாழ்வார்கள்போல எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாமல் அப்பெருமானது அடியவரான நம்மாழ்வார்க்கு அடிமைபூணுதல்; பகவத்பக்தியினும் பாகவதபிரதிபத்தி விசேஷமென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தம். சேரர்பிரான் - சேரநாட்டிலுள்ளார்க்கு அரசர். பட்டர்பிரான்-வித்துவான்களுக்கெல்லாந் தலைவர். வல்லபதேவனென்னும் பாண்டியராஜன் வேதாந்தஸித்தாந்தமான பரதத்துவத்தை நிர்ணயம்பண்ணவேண்டுமென்று ஏற்படுத்திய வித்யாசுல்கமாகிய பொற்கிழியை, இவர் அங்குத்திரண்டுவந்த வித்துவான்களையெல்லாம் வாதத்தில்வென்று அறுத்துக் கொண்டது கண்ட அவ்வரசன் அக்காலத்தில பண்டிதர்கட்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கிய தகுதிக் கேற்ப, இவர்க்கு இத்திருநாமத்தைச் சாற்றினனென்க. இவர் மற்றையாழ்வார்கள்போலத் தமதுநன்மையை நாடாமல் எம்பெருமானது நன்மையை நாடி அவனுக்குப் பல்லாண்டுபாடிய சிறப்புத்தோன்ற 'வையகமெண்பட்டர்பிரான்' என்றார். 'வையகம்' என்பது - இங்கு இடவாகுபெயராய், உலகத்திலுள்ளாரை உணர்த்திற்று. கோதை-மாலை; எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல மிக இனியளாயிருப்பவள்: அல்லது, எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தற்காகத் தனது தந்தையார் அமைத்துவைத்த பூமாலையை அவரில்லாதசமயத்தில் தான்சூடிக்கொண்டு அழகுபார்த்துப் பின்பு கொடுத்தவள்; அன்றி, எம்பெருமானுக்குப் பாமாலைசூட்டினவள். தொண்டர்பாதப்பொடி - உள்ளும் புறமும் ஒத்துத் தொண்டுசெய்யும் மெய்யடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித்தூளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுபவராதலால், இவர்க்கு 'தொண்டரடிப்பொடி' என்று திருநாமம். பாணன் - வீணையுங் கையுமாய்ப் பெரியபெருமாள்திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவைபண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர் ; பாண் - இசைப்பாட்டு. கலியன்-மிடுக்குடையவர்; சோழராசன் கட்டளைப்படி மங்கைநாட்டார்க்கரசராகிய இவர் குமுதவல்லியென்னுங் கட்டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவள்சொற்படி நாடோறும்ஆயிரத்தெட்டுஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது

செய்வித்துவருகையில், கைப்பொருள் முழுவதுஞ் செலவாய்விட்டத னால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள்தேடிப் பாகவத ததீயாராதநத்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொள்ளையடித்துவரும் போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொள்ளக் கருதித் தாம் ஒருபிராம ணவேடங்கொண்டு பலஅணிகலங்களைப் பூண்டு மணவாளக் கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதிரில் எழுந்தருள,இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணி யாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திரஆபரணங் களையெல்லாம் அபகரிக்கையில் அம்மணமகன் காலிலணிந்துள்ள மோதிர மொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடி த்து வாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி, எம்பெருமான், இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர் கூறினு னென உணர்க. இவர் தமதுகுடிக்குஏற்ப இளமை யிலேயே ஆயுதவித்தையில் தேர்ச்சிபெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனு பதியுத்தியோகத்தி லமர்ந்து கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங்காலங்களிற் படைகளோடு முன்சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகை வென்று பரகாலனென்று பெயர்பெற்றுப் பலமுறை வாகைசூடிவந்தவ ராத லால், 'கட்டவிழ்தார்வாட்கலியன்' என்றுர்; தாரை வாளுக்கும் அடை மொழியாக்கலாம். தார்-முள்ளிமலர்மாலை யெனினுமாம். இவர்க்கு இம்மலர் மாலை உரியதாதலை, "முள்ளிச்செழுமலரோ தாரான்" என்பதனு லுணர்க.

[நம்மாழ்வார்.]

உ. பிறவாதபேறுபெறுதற்கென்ஞான்று
மறவாதிறைஞ்சென்மனனே—துறவாளன்
வண்குருகூர்வாவிவழுதிவளநாடுடைய
தண்குருகூர்நம்பிதிருத்தாள்.

(இ - ள்.) என் மனனே - எனது மனமே,—துறவு ஆளன் - பற்றின் மையுடையவரும் [பற்றற்றவரும்], வள் குருகு ஊர் வாவி வழுதி வளம் நாடு உடைய தண் குருகூர் நம்பி - அழகிய நீர்வாழ்பறவைகள் உலாவப்பெற்ற நீர்நிலைகள் சூழ்ந்த பாண்டிவளநாட்டிலுள்ள குளிர்ந்த திருக்குருகூரில் திரு வவதரித்த பெரியவருமான நம்மாழ்வாரது, திரு தாள் - திருவடிகளை,— பிறவாத பேறு பெறுதற்கு - மீண்டும் பிறவாமையாகிற இலாபத்தை யடை யும்பொருட்டாக, எ ஞான்றும் - எப்பொழுதும், மறவாது - மறவாமல், இறைஞ்சு - வணங்குவாயாக; (எ - று.)

திருமாலடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஐந்தாமவரா கிய நம்மாழ்வார் - மற்றையாழ்வார்கள்போல லௌகிகவிஷயஞானம் நடை யாடுகையில் எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்தில் தத்துவஞானுதி கள் தோன்றப்பெற்று அந்தப்பகவானை யனுபவிப்பதன்றித் திருத்துழாய் பரிமளத்துடனே அங்குரிப்பதுபோல இயற்கையிலேயே விலக்ஷணமான ஞானபக்திகளையுடையவ ராதலால், மிகுந்த ஏற்றமுள்ளவராய்த் தத்துவ ஞான பிரவர்த்தநத்திற் சிறந்தவராதலோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு இந்தப் பூலோகத்திற் பிரதமாசாரியருமாவர். ஆகவே, கவி இவரைப்பற்றித் தனி

யே காப்புச்செய்யுள் கூறின ரென்க. இவ்வாழ்வார் - பகவானது அம்சமும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும், சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாவர். சடகோபன், வகுளாபரணன், பராங்குசன் என்ற பெயர்களும் இவர்க்கு வழங்கும்.

இதனால், நம்மாழ்வாரது திருவடிகளை வணங்கினால் மீண்டும் இவ்வுலகத்திற்பிறந்திறத்தலாகிய பிறவித்துயர் தீருமென, தம்மனத்துக்கு இதோபதேசஞ் செய்கின்றனரென்க. பேறு - பெறுதற்கு உரியது; புருஷார்த்தம். எஞ்ஞான்றும் மறவாது இறைஞ்சுதல் - எப்பொழுதும் விடாமல் மனத்திற் கொண்டு வணங்குதல். மனம் - மனன்: ஈற்றுப்போலி. நம்மாழ்வார் பிறந்தபொழுதேதொடங்கி உலகப்பற்றுச் சிறிதுமின்றி யிருந்தவ ராதலால், அவரை 'துறவாளன்' என்றார். நம்பி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகள் - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியின் பாற்படும்; திரிபாவது - அடிகளின் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபடுவது: இதனையும் யமகவகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். அடுத்த இரண்டுசெய்யுள்களிலும் இவ்வணி காண்க. (உ)

[உடையவர்.]

௩. முன்னேபிறந்திறந்துமூதுலகிற்பட்டவெல்லா
மென்னேமறந்தனையோவென்னெஞ்சே—சொன்னே
னினியெதிராசன்மங்க ளின்றுமுதற்பூதூர்
முனியெதிராசன்பேர்மொழி.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சே - எனது மனமே!—முன்னே - இதற்குமுன்பு, பிறந்து இறந்து-ஜநநமரணங்களை யடைந்து, மூது உலகில் பட்ட எல்லாம்-பழமையாகிய இவ்வுலகத்தில் அநுபவித்த கஷ்டங்களையெல்லாம், மறந்தனையோ - மறந்துவிட்டாயோ! என்னே - (மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற் செல்லாமலிருத்தற்கு உரிய வழியைத் தேடாமல் அதனிடத்திலேயே செல்கின்ற இது) என்ன விபரீதபுத்தி! சொன்னேன் - (நான் இப்பொழுது ஓர் உறுதிமொழி) கூறுகின்றேன் : (அதாவது),— இன்றுமுதல் - இன்றுதொடங்கி, பூதூர் முனி எதிராசன் பேர் மொழி - ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் திருவவதரித்த துறவியாகிய யதிராஜனது திருநாமத்தைச் சொல்லுவாய்; (நீ அவ்வாறு சொல்வையாயின்), சன்மங்கள் இனி எதிரா - பிறப்புக்கள் இனி (உனக்கு) உண்டாகமாட்டா; (எ - று.)

இதனால், யதிராஜனது திருநாமத்தை வாயினாற்சொல்லுதலாகிய இந்தச் சிறுதொழிலொன்றினாலேயே பிறவித்துயரைக் கடத்தலாகிய பெரும்பேறு கிடைப்பதாயிருக்க, அதனைப்பெறுது ஜநநமரணங்கட்கே இடமாகிய உலகவாழ்க்கையிற் கிடந்து உழல்கின்ற தமது மனத்துக்கு நல்லுபதேசஞ் செய்கின்றனரென்க. என்னே - 'பட்டபிறகும் அறிவுவரவில்லையே!' என்று மனத்தின் அறியாமைக்கு இரங்கிக்கூறியவாறு: இகழ்ச்சிக்குறிப்புமாம். எம்

பெருமான் 'உடையவர்' என்று ஒருநாமதேய முண்டாகுமாறு எதிராஜரை நோக்கி, 'உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் உபயவிபூதி ஐஶ்வர்யமும் தந்தோம்' என்று அருளிச்செய்கையாலும், உடையவர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அவர் திருமுடிசம்பந்தத்தாலும் பிற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அவரது திருவடி சம்பந்தத்தாலும் உய்வுபெறுவரென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் துணிபாத லாலும், முனியெதிராசன் பேர் மொழிந்தால் இனிச் சந்மம் எதிரா என்று கூறினா ரென்னலாம்.

'சொன்னேன்' = சொல்லுகின்றேன் : இயல்புபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. சன்மம் - ஜந்மம்: வடமொழி. முனி - மநநசீலன் : தத்துவஞான முடையவன்: இப்பெயர், துறவறமுடையோனைக் குறிக்கும். எதிராசன் = யதிராஜன்: யதிகட்குத் தலைவன் : யதிகள்யாவரினும் மேம்பட்டிருப்பவன். பேர் - பெயர் : மரூஉ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஶிஷ்டாத்வைத மத ஸ்தாபநாசார்யரும் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரருமாகிய யதிராஜர் தமது திருவடி சம்பந்தத்தாற் பின்புள்ளோரும் தமது திருமுடி சம்பந்தத்தால் முன்புள்ளோரும் ஈடேறுமாறு குருபரம் பரையில் நடுநாயகமணியாய்ச் சிறத்தலால், அவரைப்பற்றி, இந்நூலாசிரியர் இங்குத் தாம் கூறினா ரென்க. இவர், தொண்டைநாட்டில் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீகேசவஸோமயாஜியாரின் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்தவர் ; இவருக்கு நல்லம்மானாகிய பெரியதிருமலைநம்பியால் இளமையில் இடப்பட்ட திருநாமம் - இளையாழ்வாரென்பது; பின்பு பஞ்சஸம்ஸ்காரஞ்செய்தபோது பெரியநம்பி 'ராமாநுஜன்' என்றபெயரை யிட்டனர். இவர் ஸந்யாஸாச்ரமம் பெற்றபோது திருக்கச்சிப்பேரருளாளப்பெருமாள் 'ராமாநுஜமுநி' என்று பேரிட்டழைத்தனர்; உடையவர் எம்பெருமானார் பாஷ்யகாரர் கோயிலண்ணன் சடகோபன்பொன்னடி என்ற திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு; இவர் - ஆதிசேஷாம்சமாவர். இவரது சம்பந்தம் பெற்ற காரணத்தால், ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயம், 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். (௬)

[கூரத்தாழ்வான்.]

௭. முக்காலமில்லாமுகில்வண்ணன்வைகுந்தத்
தெக்காலஞ்செல்வானிருக்கின்றேன்—தக்காரெண்
கூரத்தாழ்வானடியைக்கூடுதற்கு நாயடியேன்
போரத்தாழ்வானசடம்போட்டு.

(இ - ள்.) நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனாகிய யான்,— போர தாழ்வு ஆன சடம் போட்டு - மிகவும் இழிவையுடையதாகிய இவ்வுடம்பை (இங்கு) விட்டிட்டு,—தக்கார் எண் கூரத்தாழ்வான் அடியை கூடுதற்கு- பெரியோர்களால் நன்குமதிக்கப்பெற்ற கூரத்தாழ்வானது திருவடிகளைச் சேர்தற்கு,—முக்காலம் இல்லா முகில் வண்ணன் வைகுந்தத்து - (இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும்) மூன்றுகாலங்களு மில்லாததாகிய காளமேகம்

போன்ற திருநிறமுடைய திருமாலினது ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்தில், எக்காலம் - எந்நாளில், செல்வான் இருக்கின்றேன் - சென்று சேரப்போகின்றேன்? (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்க்கு ஸ்வாசார்யரான பட்டர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் திருத்தமப்பனாராதல்பற்றியும், தம்குலமுதல்வரான திருவரங்கத்தமுதனார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தற்குக் கூரத்தாழ்வான் புருஷகாரமாயிருந்தமைபற்றியும், அவ்வாழ்வானைப்பற்றி வணக்கம் கூறப்பட்டதென்க. கூரமென்னுந்தலத்தில் திருவவதரித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கலியாணகுணகணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்தில் முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்பவராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம். கூரம்-தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிபுரத்துக்கு வடமேற்கிலுள்ளதொரு தலம். இவர் - ஹாரீதகுலதிலகரான ஸ்ரீராமஸோமயாஜியாரின் குமாரர்; இராமாம்சம் சங்காம்சம் ஸர்வநேத்ராம்சம்: இவரது வேறுதிருநாமங்கள் - ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நர், திருமறுமார்பர், நடையாடுபதஞ்சலி, ஸஞ்சாரிமஹாபாஷ்யர், யதீந்த்ரசரணர் என்பன. கூரத்தாழ்வான் அடி என்பதற்கு - பட்டர்எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் தகும்: பட்டர் - கூரத்தாழ்வானது திருக்குமாரராதலாலும், அத்தமப்பனரிடத்தினின்று முக்கியமான வித்தைகளையெல்லாம் அதிகரித்த சிஷ்யராதலாலும், பிஷ்யரை ஆசாரியரது திருவடியாகக் கூறுதல் மரபாதலாலுமென்க.

மிகவும் நிக்ருஷ்டமாகிய இந்தமாம்ஸதேகத்தை ஒழித்துவிட்டுத் தேஜோமயமான திவ்யசரீரத்தோடு அந்தமில்பேரின்பத்தழிவில் வீட்டுலகத்தையடைந்துள்ள தமதுபரமாசாரியராகிய கூரத்தாழ்வானது திருவடிகளை எப்போது கூடுவேனென்று, நூலாசிரியர் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்புக்கொண்டு மிக்கஆர்த்தியையோடு கூறுகின்றனரென்க. நிமிஷம் காஷ்டை கலை நாழிகை முகூர்த்தம் நாள் மாதம் வருஷம் யுகம் கற்பம் முதலிய காலவரையறை பரமபதத்தில் இல்லையாதலால், 'முக்காலமில்லாவைகுந்தம்' எனப்பட்டது. இனி, 'முக்காலமில்லா' என்பதை 'முகில்வண்ணனுக்கு' அடைமொழியாக்கி, காலத்தினால் தோன்றுங்குற்ற மற்று என்றும் ஒருபடிப்பட இருக்கிற முகில்வண்ணனென்று உரைகூறலு மொன்று. திருமாலுக்குக் காளமேகம் உவமை - கருநிறத்திலும் செய்ப்பிலும் குளிர்த்தியிலும் கண்டோரைமகிழ்வித்தலிலும் கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிதலிலுமென்க.

வைகுந்தம் - வைகுண்டம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு: குண்டம் - பாபம்; அஃது இல்லாதவர் - விகுண்டர்: அவருடைய சம்பந்தமுள்ள உலகம் - வைகுண்டம். "மஞ்சமுக்குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான்" என்றபடி நீக்குதற்குஅரிய வித்யாமதம் தநமதம் குலமதம் என்கின்ற மும்மதங்களையும், மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்கிற மூவகைப் பற்றுக்களையும் ஒழித்தவராய், உடையவர்துபேரருளுக்குப் பிரதமபாத்ரமாய் அவருக்கு அந்தரங்கசிஷ்யரா யிருந்ததுபற்றி, 'நங்கூரத்தாழ்வான்' என்றார். அடியேன் - இரட்டுறமொழிதலால், சரமாங்கமாகிய அடி

போன்றவனென்றும், அடிமைப்பட்டவனென்றும் பொருள்படும். 'அடியேன்' என்றது, ஆத்துமாவை. சடம்=ஜடம்: அறிவில்லாத பொருள்; அசித்து. போரத்தாழ்வான சடம் - புழுநெளிந்து புண்ணழுகி யோசனைநாறுங் கழிமுடை நாற்றத்தையுடைத்தாய், ஊறியுவர்த்தக்க ஒன்பதுவாய்ப்புலனுங் கோதிக்குழம்பலைக்குங் கும்பமான மாமிசதேகம். 'போட்டு' என்றதனால், இந்தச்சரீரம் இவர்க்குப் பெருஞ்சுமையாயிருக்கின்றதென்பது,போதரும்.

[பட்டர்.]

௫. நான்கூட்டில்வந்தவன்றே நானறியாநன்மையெல்லாந்
தான்கூட்டிவைத்தநலந்தான் கண்டீ—ராங்கூட்டச்
சிட்டருக்குவாய்த்ததிருவரங்கனின்னருளாற்
பட்டருக்காட்பட்டபயன்.

(இ - ள்.) கூட்டம் ஆம் சிட்டர்க்கு - திரள்திரளாகவுள்ள பெரியோர்கட்கு, வாய்த்த - (கருணைசெய்யுமாறு வாத்ஸல்யத்துடன்) பொருந்தியிருக்கின்ற, திருவரங்கன் - ஸ்ரீரங்கநாதன், இன் அருளால் - (தனது) இனிமையான [நிர்ஹேதுக] கிருபையினால்,—நான்—, கூட்டில் - இந்தச் சரீரத்தில், வந்த - வந்துபிறந்த, அன்றே - அப்பொழுதே, நான் அறியா நன்மை எல்லாம் - என்னால் அறியப்படாத நல்வினைகளையெல்லாம், தான் கூட்டி வைத்த - தான் உண்டாக்கிய, நலம் - நன்மையென்பது,—பட்டருக்கு - ஸ்ரீபராசரபட்டர்க்கு, ஆள்பட்ட - சிஷ்யனாக அமையப்பெற்றதாகிய, பயன் - பயனாகும்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம். தான் - அசை.

ஸர்வேஶ்வரன் என்னையும் அறியாமல் என்னிடத்து நிகழ்ந்த சுகிருத விசேஷங்களையே காரணமாகக்கொண்டு, ஸ்ரீ பராசரபட்டரது திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிக்குமாறு செய்து அதனால் என்னை ஈடேற்றினனென்பதாம். 'நான் அறியா நன்மை' என்பது - அஜ்ஞாதஸுக்ருத விசேஷங்களெனப்படும்; அவையாவன - 'என்னூரைச் சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்கட்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்' என்றாற்போல எம்பெருமான் தானே வியாஜமாகக் கொள்ளுமவை: இவ்வாறு அப்பிரான் கொள்வதற்குக் காரணம் - ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக என்பர்: ஆயின், எம்பெருமானது திருவருள் நிர்ஹேதுகம் என்பது எவ்வாறு? ஸஹேதுகமாகவன்றோ தோற்றுகின்றது? என்னில்,—அன்று: சிருஷ்டிகாலத்திலே இவ்வாத்மா உருமாய்ந்து கரணகளேபரங்களின்றி இறகொடிந்த பறவைபோலவாகி உரைமெழுக்கிற்பொன்போல மூலப்ரக்ருதியிற் கிடக்கையில், எம்பெருமான் 'இவ்வாத்மா நம்மை யடைந்து உஜ்ஜீவநம் அடையவேணும்' என்று தனது நிர்ஹேதுகமான பரமகிருபையாலே கரண களேபரம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தபின்பன்றோ, இவ்வாத்மாவுக்கு அஜ்ஞாதஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பிக்கத்தக்க நிலைமை வந்தது. ஆகையால், எம்பெருமானது நிர்ஹேதுககிருபையே ஆத்மா ஈடேறுவதற்குக் காரணமாம்: இதனை விளக்குதற்காகவே, 'திருவரங்கன் இன்னருளால் நான் கூட்டில் வந்தஅன்றே

நானறியாநன்மையெல்லாம் கூட்டிவைத்த' என்றார். (கூடு - பால்பகாவஃறிணைப்பெயராய்ச் சரீரங்களை யுணர்த்துமென்க.) இதன்விவரத்தை, ஸ்ரீவசநபூஷணம் முமுக்ஷுப்படி முதலிய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலும், அவற்றின்வியாக்யாநங்களிலும் பரக்கக்காணலாம். "ஞான மநுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடைய, னான குருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர், தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன், தானே வைகுந்தந்தரும்" என்றபடி ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் முக்திக்குக் காரணமாய் நிற்றலாலும், அதுவும் அவ்வெம்பெருமானது இன்னருளாலேயே நிகழவேண்டிய தாகையாலும், 'நானறியா நன்மையெல்லாந் தான்கூட்டிவைத்த நலம் - பட்டர்க்கு ஆட்பட்ட பயன் கண்டீர்' என்றார். கூட்டமாம் சிட்டர்க்கு வாய்த்த திருவரங்கன்—"பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்". சிட்டர் = சிஷ்டர்: நல்லொழுக்க முடையவர்: பெரியோர். பண்டிதரைக் குறிக்கின்ற 'பட்டர்' என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாக இவர்க்கு இட்டு வழங்கப்பெற்றது. (௫)

[திருப்பதிகளின் வகை.]

௬. ஈரிருபதாஞ்சோழ மீரொன்பதாம்பாண்டி
யோர்பதின்மூன்றுமலைநா டோரிரண்டாஞ்—சீர்நடுநா
டாறோடீரெட்டுத்தொண்டை யவ்வடநாடாறிரண்டு
கூறுதிருநாடொன்றாக் கொள்.

(இ - ள்.) சோழம் - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஈர் இருபது ஆம் - நாற்பதாகும்; பாண்டி - பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஈர் ஒன்பது ஆம் - பதினெட்டாகும்; மலை நாடு - மலைகள் நிறைந்த சேரநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஓர் பதின்மூன்று ஆம் - பதின்மூன்றாகும்; சீர் நடுநாடு - சிறப்புப் பொருந்திய நடுநாட்டுத்திருப்பதிகள்,—ஓர் இரண்டு ஆம் - இரண்டாகும்; தொண்டை - தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஆறோடு ஈர் எட்டு-இருபத்திரண்டாகும்; அ வட நாடு-தூரத்திலுள்ள வடநாட்டுத்திருப்பதிகள்,—ஆறு இரண்டு - பன்னிரண்டாகும்; கூறு - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, திருநாடு - பரமபதமென்ற திவ்வியலோகம், ஒன்று - ஒன்றாகும்; ஆ - இவ்வாறாக, கொள் - (திருமாலின் திருப்பதிகள் நூற்றெட்டென்பதை) அறிந்துகொள்வாயாக; (எ - று.)—இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தமது மனத்தை விளித்துக் கூறியதாகவேனும், சீடனைநோக்கிக் கூறியதாகவேனும் கொள்ளத்தக்கது.

சோழம் முதலிய நாட்டின் பெயர்கள் - அந்நாட்டிலுள்ள திருமால் திருப்பதிகளைக் குறித்தன: இடவாகுபெயரின் பாற்படும். நடுநாடு - தொண்டைநாட்டுக்கும் சோழநாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள தேசம். தொண்டை - தொண்டைமானென்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட நாடு; 'தொண்டைமான்' என்றது, குலத்துமுன்னோரில் ஒருவனது பெயராய் அவ்வரசனது பரம்பரையோர்க்கெல்லாம் வழங்கும்; இப்பெயரின் காரணம் வருமாறு:—தொண்டைநாட் டிராசதானியான காஞ்சிபுரத்தி லிருந்த தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடியதாகிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

"அந்நீர்த், திரை தருமரபின்...பல்வேல்திரையன்" என்றவிடத்து "நாகபட்டினத்துச்சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியை மணந்தகாலத்து அவள் 'யான்பெற்ற புதல்வனை என்செய்வேன்?' என்ற பொழுது, 'தொண்டையை[தொண்டை - ஓர்கொடி] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட, அவன் வந்து கரையேறின், அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சிகொடுப்பல்' என்று அவன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிட, திரைதருதலின் 'திரையன்' என்று பெயர் பெற்ற கதை கூறினார்' என்றும், "தொண்டையோர்மருக" என்றவிடத்து 'தொண்டையைச்சூடினோருடைய குடியி லுள்ளவனே!' என்றும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, 'தொண்டை' என்பதற்கு - நிலமகட்குத் தொண்டை[கழுத்துப்]போல முக்கியஸ்தானமாகவுள்ளதென்றும், தொண்டர்கள் வசிக்கின்ற இடமென்றும் காரணப்பொருள் கூறுவாருமுளர். வடநாடு - தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாகிய திருவேங்கடமலை தொடங்கி வடக்கேயுள்ள நாடு. அகரச்சுட்டு - சேய்மையைக் குறிக்கும். நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம் எல்லாநாடுகளினுஞ் சிறந்ததாதலால், 'திருநாடு' என்று தனியே சிறப்பித்துக் கூறப்படும்.

"கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள்ளாறு, குடதிசையிற்கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசையி, லேனாட்டுப்பெண்ணை யிருபத்துநாற்காதம். சோனாட்டெ கெல்லையெனச்சொல்","வெள்ளாறதுவடக்கா மேற்குப்பெருவழியாம், தெள்ளார்புனற் கன்னி தெற்காகு—முள்ளாரா, வாண்ட கடல் கிழக்கா யைம்பத்தறுகாதம், பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி", "வடக்குத் திசைப்பழனி வான்கீழ் தென்காசி, குடக்குத்திசை கோழிக்கூடாம்—கடற்கரையி,னோரமோ தெற்காகு முள்ளெண்பதின்காதம், சேரநாட்டிற் கெல்லையெனச் செப்பு," "மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்கா, மார்க்குமுவரி யணிகிழக்குப்—பார்க்குளுயர், தெற்குப் பினாகி திகழிருபதின்காதம், நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு" என்பவற்றால் சோழ பாண்டிய சேர தொண்டை நாட்டி னெல்லையை யறிக. (க)

சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் - ௪௰.

க. திருவரங்கம் பெரியகோயில்.

சீர்வந்தவுந்தித்திசைமுகனுமல்லாதென்
சோர்வந்தசொல்லிற்சுருங்குமோ—வார்வ
மொருவரங்கங்கோயிலுகந்தவரையாள்வான்
திருவரங்கங்கோயிற்சிறப்பு.

(இ - ள்.) ஒருவர் - ஒருத்தர், அங்கு அங்கு - அந்த அந்த விஷயங்களில் [பலவகையான உலகப்பற்றுக்களில்], ஆர்வம் ஒயில் - ஆசையொழிந்தால், அவரை - அவ்வாறு பற்றற்ற அன்பரை, உகந்து - விரும்பி, ஆள்வான் - அடிமைகொள்பவனாகிய எம்பெருமானது, திருவரங்கம் கோயில் - திருவரங்கம்பெரியகோயிலென்னுந் திருப்பதியின், சிறப்பு - பெருமையானது, —சீர் வந்த உந்தி திசைமுகனும் அல்லாது - சிறப்புப்பொருந்திய (திருமாலின்) நாபீகமலத்திற் பிறந்த நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனு மல்லாமல், என் சோர்வந்த சொல்லில் சுருங்குமோ - எனது குற்றம்பொருந்திய சொற்களில் அடங்குமோ? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருநாபிகமலத்தில் தோன்றி அவனது அருளைப் பெற்றுத் தேவர்களுட்சிறந்தவனாய் அந்தஎம்பெருமானதுகல்யாணகுணங்களை விபவங்களைத் துதித்தற்கு ஏற்ற பலமுகங்களையுடையவனான பிரமன் ஸ்ரீரங்கத்தின் சிறப்பை ஒருகால் கூறிமுடித்தால் முடிக்கலாமேயல்லாமல், சாதாரணமனிதனாய் அற்பஞானமுடையவனான என்னால் எவ்வாறு கூறமுடியும்? முடியாதென்பதாம்; பிரமதேவன் நான்முகனாயிருத்தலோடு, எம்பெருமானது புதல்வனாயிருத்தலுமன்றி ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியுள்ள அரங்கனை முதலில் ஆராதித்தவனுமாயிருத்தலால், 'சீர்வந்த வுந்தித்திசைமுகனுமல்லாது' என்றனரென்க. எம்பெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாவதற்குப் பற்றறுதலே முதற்காரண மென்பதை, முன்னிரண்டடியால் விளக்கினார். 'அங்கங்கு' என்ற அடுக்கு - பற்றுண்டாதற்குரிய வழிகள் பலவாதல்பற்றியதாம். 'ஒயில்' என்ற எதிர்காலவினையெச்சம், ஒய்வது அருமையென்பதைக் குறிப்பிக்கும். கோ + இல் = கோயில்; 'கோவில்' என வகரவுடம்படுமெய் பெற்றுவராற்பாலது யகரவுடம்படுமெய்பெற்று வந்தது: இலக்கணப்போலி.

திருவரங்கமென்பது - திருமாலின் திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று பிரதானமாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மூன்றுதலங்களுள் முதலதும், 'கோயில்' என்றும் 'பெரியகோயில்' என்றும் மறுபெயருடையதும், 'பூலோகவைகுண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், 'போகமண்டபம்' எனப்படுவதுமாகிய தலம். பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்

டருளுந் திருமால் ஆதியிற் சத்தியலோகத்தில் பிரமனது திருவாராதனத் திருவுருவமாயிருந்தான்: பின்பு, சூரியகுலத்து மநுகுமாரனான இக்ஷ்வாகு மகாராஜன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான்பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ்செய்துவந்தனன். அந்தஸ்ரீரங்கநாதனே இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான்வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்கும் குலதெய்வமாகி விளங்கினன். இங்ஙனம் மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, ரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம். இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணஸம்ஹாரஞ்செய்து, திருவயோத்திக்கு மீண்டெழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டபின்பு சுக்கிரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரைத் தந்தம் இருப்பிடங்கட்கு அனுப்பும்பொழுது தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்கு மிகவும்அந்தரங்கனான விபீஷணாழ்வானிடங் கொடுத்து ஆராதித்துவரும்படி நியமித்து அனுப்பினன். * அங்ஙனமே அவ்வரக்கர்பெருமான் அவ்வமரர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு இலங்கை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது இடைவழியில் உபயகாவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலைநின்றருளினன். அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனியதென்று திருமால்) திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமான தென்பதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை[ஆசைப்பெருக்கத்தை] யடைகின்றனனென்க. 'ரங்கம்' என்னும் வடமொழி அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்'என நின்றது; இங்கு, 'அரங்கம்' என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்.] இனி, திருமகளார் திருநிருத்தஞ்செய்யுமிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்தப்பயிலிடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியினிடையே உயர்ந்த திடர்] ஆதலாலும், 'திருவரங்கம்' என்னும் பெயர் வந்ததெனினுமாம்.

(பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்ற திருமால்நிலைகள் ஐந்தனுள், பரமாகிய திருநாடும் வ்யூஹமாகிய திருப்பாற்கடலும் ஒழிய, மற்

---

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்பொழுது வந்து தன்னைவணங்கித் தனது பிரிவையாற்றமாட்டாது நின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகு குலதெய்வமும் தனது திருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளினனென வரலாறுகூறுதலுமுண்டு.

றைத்தலங்கள்-அர்ச்சையின் வகையினைச் சேர்ந்தவை; இந்த அர்ச்சை- மாநுஷம் ஆர்ஷம் தைவம் ஸ்வயம்வ்யக்தம் என நான்குவகைப்படும்; இவற்றுள், சாதாரணமநுஷ்யரால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டு வருபவை - மாநுஷமாம்; வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டு வந்தவை - ஆர்ஷமாம்; பிரமன்முதலிய தேவர்களால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டுவந்தவை - தைவமாம். இவையன்றி, எம்பெருமான் ஸ்வயமாகவே ஆவிர்ப்பவிக்கப் பிறகு தேவர்முதலியோரால் பூஜிக்கப்பட்டு வந்தவை - ஸ்வயம்வ்யக்தமாம். அந்த ஸ்வயம்வ்யக்த க்ஷேத்ரம் எட்டாகும்; அவையாவன-ஸ்ரீரங்கம், திருவேங்கடம், ஸ்ரீமுஷ்ணம், வானமாமலை, புஷ்கரம், நைமிசாரணியம், பதரிகாச்சிரமம், சாளக்கிராமம் என்பன. திருமாலின் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் - மாநுஷமொழிந்த மற்றை மூவகையர்ச்சையினைச் சேர்ந்தவையென்றும், மூவகையர்ச்சையிற் சேர்ந்த திருப்பதிகளுள்ளுஞ் சில - ஆழ்வார்களது மங்களாசாஸனம்பெற்ற நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளிற் சேர்ந்தனவாகாமல், புராணஸ்தலங்களென்று சிறப்பித்துக்கூறப்படுமென்றும் அறிக.)

'ஸ்ரீரங்கம்' என்ற திவ்யதேசம் பூமண்டலத்திலுள்ள திருமால் திருப்பதிகளெல்லாவற்றினும் சிறந்ததல்பற்றியும், அத்தலத்தினிடத்துத் தமக்கு அன்புமிகுதல்பற்றியும், அத்தலத்தைத் தன்னிடையுடைய சோழநாட்டை முதலாகவே இந்நூலாசிரியர் கூறலாயினரென்க.

நூல் தொடங்கும்போது மங்கலமொழியை முதலில்வைத்துக்கூறுவது மரபாதலின், 'சீர்' என்று தொடங்கினார்.

இந்நூல், நேரிசைவெண்பாவினாலியன்று, பின்னிரண்டடிகள்தோறுந் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியமையச் செய்யப்பெற்றுள்ளது. (க)

உ. திருவுறையூர்.

சிறப்புடையசெல்வத்திருப்பதிகள்போல
மறப்புடையநாயேன்மனத்து—ளுறப்போந்
தறந்தையாநின்றவரங்கா திருவா
முறந்தையா யிங்குறைந்த தோது.

(இ - ள்.) மறப்பு உடைய - மறதியையுடைய, நாயேன் - நாய்போலக் கடைப்பட்டவனான எனது, மனத்துள் - மனத்திலே, உற போந்து - நன்றாகவெழுந்தருளியிருந்து, அறம் தையாநின்ற - தருமத்தைப் பதியுமாறுசெய்கின்ற, அரங்கா - திருவரங்கநாதனே! திரு வாழ் உறந்தையாய் - இலக்குமி வாழ்கின்ற திருவுறையூரென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பவனே!—(நீ),—சிறப்பு உடைய செல்வம திருப்பதிகள் போல - பெருமை பெற்ற செல்வம் நிறைந்த திவ்வியக்ஷேத்திரங்கள்போல, இங்கு - இந்தஎன் மனத்தில், உறைந்தது - நித்தியவாசஞ் செய்வதற்குக் காரணத்தை, ஓது - கூறியருள்வாய்; (எ - று.)

திருப்பதிகளில் திருவுள்ளமுவந்து வாழ்வதுபோல, மிகவுந்தண்ணியனான எனது மனத்தில் வாழ்வது உனது நிர்ஹேதுகமான கிருபாகடாக்ஷமே யென ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. எம்பெருமான் திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்குமாறுபோல, நின்றதிருக்கோலமாகவும் கிடந்ததிருக்கோலமாகவும் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும் அந்த எம்பெருமானை அடியேன் மனத்தினுள் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி, அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்பது தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினர். திருப்பதிகள் யாவும் என்றும் அழியாததான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையன வாதலால், 'சிறப்புடைய செல்வத்திருப்பதிகள்' என்றார். நீ இவ்வாறு காரணமின்றிச் செய்யும் பெருங்கருணையை நினைத்தற்கும் வல்லமையற்றவன் யா னென்பார், 'மறப்புடைய நாயேன்' என்றார்; எம்பெருமானிடத்துச் செல்லும்போது, தமது குற்றத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுதல் முறைமையாகு மென்பது, இங்கு உணரத்தக்கது. இங்குக்கூறிய 'மறப்பு' - எம்பெருமானை ஸ்வாமியென்றும், தன்னை 'ஸ்வம் [உடைமை]' என்றும் அறியாமையை உணர்த்துமென்னலுமாம்; "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமும், அதன் வ்யாக்யானத்தில், 'ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே யாகையாலே முன்பு சிலநாள் மறந்துபோகச் செய்தேயும் சிலநாள் ஸ்மரித்து மறந்தாற்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று' என்று பெரியாருளியதும் இங்கு உணரத்தக்கன. திருவரங்கநாதனை அழகியமணவாளக்கோலமாக இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலால், 'அரங்கா திருவாழுறந்தையாய்' எனச் சேர்த்துக்கூறினர்.

திருவுறைந்த காரணம்பற்றி, இத்திருப்பதிக்கு, 'திருவுறையூர்' என்று திருநாமமாயிற்று; உறையூர் - உறந்தை: மரூஉ. இஃது, அழகிய மணவாளனுக்கும் உறையூர்வல்லிக்கும் திருமணம் நடந்த தலம்; திருப்பாணாழ்வார் திருவவதரித்த தலம். (உ)

௩. திருத்தஞ்சை.

ஓதக்கேணெஞ்சே யுனக்குமிது நன் றெனக்கு
மேதக்க நன்மையினி வேறில்லை—போதப்
பெருந்தஞ்சைமாமணியைப் பேணிவடிவம்
பொருந்தஞ்சைமாமணியைப் போற்று.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—ஓத - (நான்) சொல்வதை, கேள் - (நீ) கேட்பாயாக; (கேட்டால்), இது உனக்கும் நன்று - நான் சொல்லுகின்ற இவ்விஷயம் உனக்கும் நன்மையை யுண்டாக்கும்; எனக்கும் மேதக்க நன்மை இனி வேறு இல்லை - எனக்கும் மிக்கநன்மையை யுண்டாக்குவது இதனினும் வேறொன்று இல்லையாம்: (இவ்வாறு நம்மிருவர்க்கும் ஒருங்கே நன்மை பயக்கக்கூடிய உபாயம் யாதெனில்),— பெருந் தஞ்சை மா மணியை போத பேணி - பெரிய திருத்தஞ்சையென்னுந் திவ்யதலத்தி லெழுந்தருளிய சிறந்த மாணிக்கம்போன்ற கடவுளை நன்றாக விரும்பித் துதித்து, வடி

வம் பொருந்து - (அப்பெருமானது) திருமேனியிற் பொருந்திய, அஞ்சை - பஞ்சாயுதங்களையும், மா - லக்ஷ்மியையும், மணியை - கௌஸ்துபரத்நத்தையும், போற்று - வாழ்த்துவாயாக; (எ - று.)

திருத்தஞ்சையி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானையும், அவனது திருமேனியில் அமைந்துள்ள பஞ்சாயுதம் முதலியவற்றையும் போற்றினால் விஷயாந்தரங்களைப் பற்றியுள்ள உனக்கும் அதனாலுண்டான மாசு ஒழிய எனக்கும் நற்பேறுவாய்க்கு மென்பதாம். தமக்குள்ளடங்கிய மனத்தை இங்ஙனம் வேறுபடுத்துக் கூறியது, இதுவரையில் மனம் தமக்கு வசப்படாமல் விஷயாந்தரங்களிற் சென்று தமக்குப் பலபடியாலும் அநர்த்தத்தை விளைத்து வந்ததனா லென்க. 'தஞ்சைமாமணி' என்பது, இத்தலத்து எம்பெருமானது திருநாமம். இதனால், இத்தலத்திற்குத் தஞ்சைமாமணிக்கோயிலெனத் திருநாமமுண்டாயிற்று. வடிவம்பொருந்து அஞ்சு-சுதர்சநமெனப்படுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜந்ய மெனப்படுஞ் சங்கமும், கௌமோதகீ யெனப்படுங் கதையும், நந்தகமெனப்படும் வாளும், சார்ங்கமெனப்படும் வில்லுமாம். 'வடிவம்பொருந்து' என்ற தொடர், 'மா,' 'மணி' என்றவற்றோடும் இயையும். திருமாலின் வலப்பால் மேற்கரத்திற் சக்கரமும், இடப்பால் மேற்கரத்திற் சங்கும், வலப்பாற்கீழ்க்கரத்திற் கதையும், இடப்பாற் கீழ்க்கரத்தில் வில்லும், அரையில் உடைவாளும், வலத்திருமார்பில் இலக்குமியும், இடத்திருமார்பிற் கௌஸ்துபரத்நமும் உள்ளனவென்க. இனி, 'வடிவம்பொருந்து அஞ்சை' என்பதற்கு—திருமால் திருவுருவங்கொண்டுள்ள ஐவகைநிலையை எனக் கூறலு மொன்று. அவை - பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்பன. (அவற்றுள், பரத்வமாவது - பரமபதத்தில் பரவாசுதேவராய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை; வ்யூஹமாவது - திருப்பாற்கடலில் (வாசுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்குருபத்துடன்) எழுந்தருளியிருக்கும நிலை; விபவமாவது - ராமக்ருஷ்ணாதி யவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வமாவது - சராசரப்பொருள்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள் எண்ணெய்போல மறைந்துவசித்தலும், அடியார்மனத்தில் வீற்றிருத்தலும்; அர்ச்சையாவது - விக்கிரகரூபத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தல்.) 'அஞ்சு' என்பது - இவ்விருவகைப்பொருளிலும் எண்ணளவையாகும்பெயர்; இச்சொல், 'ஐந்து' என்பதன் மரூஉப்போலியாம். 'போதம்' என்று பிரித்து - அறிவு விளங்குகின்ற என்று உரைப்பாருமுளர். உம்மைகள் இரண்டும் - ஒன்றையொன்று நோக்கி இறந்ததுதழீஇய எதிரதுந் தழுவியன.

தஞ்சாசுரனைக் கொன்ற தலமாதல்பற்றி, இதற்குத் தஞ்சையென்று நாமதேய முண்டாயிற் றென்பர். (௩)

௪. திருவன்பில்.

போற்றிசெயவோர்குடைக்கீழ்ப்பொன்னுலகிந்நாடு
நாற்றிசையுமாண்டாலுநன்கில்லை—தோற்றமிலா
வெந்தையன்பிலாதியிணைத்தாமரையடிக்கே
சிந்தையன்பிலாதார்சிலர்.

(இ - ள்.) தோற்றம் இலா எந்தை - பிறப்பில்லாத எமதுதந்தையும், அன்பில் ஆதி - திருவன்பி லென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற முழுமுதற்கடவுளுமான எம்பெருமானது, இணை தாமரை அடிக்கு-இரண்டு திருவடித்தாமரைகளினிடத்தில், சிந்தை அன்பு இலாதார் சிலர் - தமது மனத்திற் பக்தியைக்கொள்ளாதவராகிய சிலபேர்,—போற்றி செய - (யாவரும் தமக்கு) வாழ்த்துக்கூற, ஓர் குடை கீழ் - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின்கீழிலே, பொன் நாடும் - பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்தையும், நால்திசையும் இ நாடும் - நான்குதிக்கின் எல்லைவரையிலுமுள்ள இம்மண்ணுலகத்தையும், ஆண்டாலும் - தனியரசாட்சிசெய்தாலும், நன்கு இல்லை - (அதனால் அவர்க்கு யாதொரு) நன்மையும் உண்டாகாது; (எ - று.)

அழியாப் பேரின்பத்தைப்பெற்று உய்யுமாறு எம்பெருமானிடத்துப் பக்திசெலுத்துவதைவிட்டு அழிந்தொழியுந் தன்மையதாகிச் சிற்றின்பத்திற்கே இடமான இந்திரபதவிமுதலிய சிறப்புக்களை ஒருங்கேயடைந்து எல்லாவுலகங்களையும் தனிச்செங்கோல் செலுத்தும் பெருமைபெற்றாலும் அஃது நற்கதிபெறுதற்குச் சிறிதுங்காரணமாகா தாதலால், அதனால் யாதொரு பயனு மில்லை யென்பதாம். அரசாட்சியை—குடையென்றும், கோலென்றும், சக்கரமென்றுங் கூறுதல், கவிசமயம். பொன்னாடும் இந்நாடும் என்பது, மேல் கீழ் உலகங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளன யாவும் பொன்மயமா யிருக்குமென்பது நூல்துணிபாதலின், அது 'பொன்னாடு' எனப்படும். தோற்றத்தைக்கூறியது -இறப்பிற்கும் உபலக்ஷணம்; தோற்றமிலாவெந்தை - ஆதிமத்யாந்தரஹித னென்றவாறு. ஒருபிறப்பில் மாத்திரம் மக்களானவர்க்கு உவந்தபோது உபகாரத்தைச் செய்யும் தந்தைபோலவல்லாமல் எப்போதும் இடைவிடாமல் அடியவரான தமக்கு அன்போடு ஆவனஎல்லாவற்றையும் செய்த உபகாரகனாதலால், எம்பெருமானை 'எந்தை' என்றார் ; இது, ஸர்வவிதபந்துவாயிருத்தற்கு உபலக்ஷணம். ஆதி— "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" என்றார் பெரியாரும்.

போற்றி - இகரவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; இனி, போற்றிசெய என்பதற்கு - போற்றியென்ற சொல்லைக் கொண்டு வாழ்த்த எனினுமாம்; இப்பொருளில், 'போற்றி' என்பது -'போற்றிய' என்னும் வியங்கோளின் அநுகரணம்; ஈறுதொக்குவந்த தென்க. உம்மைகள் நான்கனுள், முன்னைய இரண்டும் - எண்ணுப்பொருளன; மூன்றாவது - முற்றுப்பொருளது; நான்காவது - உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. அடிக்கு - உருபுமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை: சிறப்புப்பொருளுமாம். (௪)

ரு. திருக்கரம்பனூர்.

சிலமாதவஞ்செய்துந் தீவேள்விவேட்டும்
பலமாநதியிற்படிந்து—முலகிற்
பரம்பநூல்கற்றும் பயனில்லை நெஞ்சே
கரம்பனூருத்தமன்பேர்கல்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே-எனது மனமே!—உலகில் - இவ்வுலகத்தில், சில மா தவம் செய்தும் - சில பெருந்தவங்களைச் செய்தும், தீ வேள்வி வேட்டும் - ஓமாக்கினியையுடைய யாகத்தைச் செய்தும், பல மா நதியில் படிந்தும்-பல சிறந்த நதிகளில் மூழ்கியும், பரம்ப நூல் கற்றும் - விரிவாக நூல்களைப் படித்தும், பயன் இல்லை - (அவற்றால்) யாதொருபயனுமுண்டாகாது; (ஆதலால், அவ்வாறெல்லாம் செய்வதைவிட்டுத் தவறுமற்பயன்பெறும்படியாக), கரம்பனூர் உத்தமன் பேர் கல் - திருக்கரம்பனூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள புருஷோத்தமனது திருநாமத்தைப் பலதரம் கூறுவாயாக; (எ - று.)

பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான சரீரஸம்பந்தாதிகளை யறுத்தொழித்து எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று கருதி அரும்பெருந்தவஞ்செய்தும் மகாயாகங்களைப்புரிந்தும் புண்ணியநதிகளில் மூழ்கியும் 'சித்திக்கு வித்து அதுவோ இதுவோ' என்று பலநூல்களைப் படித்தும் புருஷார்த்தம் கைகூடாமல் வருந்தல்வேண்டா; அடியார்கள்பக்கல் பேரருளுடையவனாகிய திருக்கரம்பனூரிலெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திருநாமசங்கீர்த்தனமென்ற இந்த எளிய உபாயத்தினாலேயே சகலவிரோதிகளும் ஒழிய நற்கதி பெறுவாயென்று தமது நெஞ்சிற்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்கின்றார். "ஊன் வாடவுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து, தாம் வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா", "காயோடு நீடுகனியுண்டு வீசுகடுங் கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து, தீயோடுநின்று தவஞ்செய்யவேண்டா ...தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்ற வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள். "செய்தவராகவருந்தியுந் தீர்த்தத்துறைபடிந்தும், கைதவராகமங்கற்றுமென்னும்" என்றார் அழகரந்தாதியிலும். உத்தமன் - 'புருஷோத்தமன்' என்ற சொல்லின் நாமைகதேசநாமக்ரஹணம். கதம்பமஹர்ஷிக்குத் திருமால் ப்ரத்யக்ஷமான தலமாதல்பற்றி, இது 'கரம்பனூர்' என்று பெயர்பெற்றதுபோலும். கரம்பனூர் - கதம்பனூர்என்பதன் மரூஉவென்க. இத்தலம் - 'உத்தமர்கோயில்' என்று வழங்கப்பெறும். (ரு)

சு. திருவெள்ளறை.

கல்லிருந்தான்றந்தைகமலத்தோ னக்கமலத்
தில்லிருந்தான்றந்தையரங்கேசனென்றே—தொல்லைமறை
யுள்ளறையாநின்றமையா லுள்ளமே கள்ளமின்றி
வெள்ளறையான்றானேவிரும்பு.

(இ - ள்.) உள்ளமே - எனது மனமே!—'கல்இருந்தான் தந்தை - கைலாசமலையி லிருப்பவனாகிய சிவபெருமானது திருத்தந்தை, கமலத்தோன் - (திருமாலினது நாபித்) தாமரையில் தோன்றியவனாகிய பிரமனாவன்; அக் கமலத்தில் இருந்தான் தந்தை - அந்தத்தாமரைமலரில் வாழ்பவனாகிய பிரமனது திருத்தந்தை, அரங்கேசன் - திருவரங்கநாதனாவன்,' என்று—, தொல்லை மறையுள் அறையாநின்றமையால் - பழமையாகிய வேதங்களிற் சொல்வதனால்,—கள்ளம் இன்றி - கபடமில்லாமல், வெள்ளறையான் தானே - திரு

வெள்ளறையென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திருவடிகளையே, விரும்பு - விரும்பிச்சேர்வாயாக; (எ - று.)

இதனால், பிரமருத்திரர்களுக்கும் காரண மென்று வேதத்திற்சிறப்பித்துக்கூறப்படுந் தலைமை பெற்றுள்ள எம்பெருமானது திருவடிகளை நீ விரும்பிச் சரணமடைவா யென்று தமது நெஞ்சிற்கு உபதேசஞ் செய்கின்றனர். பரதெய்வம் இன்னதென்று தெரியாமல் தடுமாறவொட்டாதபடி இதுவே பரதெய்வமென்று நிச்சயித்துக் கூறினரென்க. "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும், தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்" என்றார் திருமழிசைப்பிரானும்.

கல் - கற்களையுடைய மலைக்குச் சினையாகுபெயர்; இது, சிறப்பாய்க் கைலாசகிரியை யுணர்த்திற்று. கமலம் - நீரையலங்கரிப்பதென்று காரணப் பொருள்படுந் தற்சமவடசொல். கமலத்திலிருந்தான்—எதுகைநோக்கிய விரித்தல். அரங்க + ஈசன் = அரங்கேசன்: குணசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். ஓதலாகாதென்று சிலர்க்கு மறுக்கப்படுதல்பற்றி, மறையென்று பெயர்; இனி, இச்சொல்லுக்கு - (எளிதிலுணரலாகாதபடி) மறைந்துள்ள பொருள்களையுடையதென்று காரணப்பொருள்கூறவுமாம்.

வெள்ளறை - வெண்மையான பாறைகளா லியன்ற மலை; [அறை - பாறை;] இது, வடமொழியில் 'ச்வேதாத்ரி' எனப்படும். (சு)

எ. திருப்புள்ளம்பூதங்குடி.

விரும்பினவையெய்தும் வினையனைத்துந்தீரு
மரும்பரமவீடுமடைவீர்—பெரும்பொறிகொள்
கள்ளம்பூதங்குடிகொள்காயமுடையீ ரடிகள்
புள்ளம்பூதங்குடியிற்போம்.

(இ- ள்.) பெரும் பொறி கொள் - வலிய ஐம்பொறிகளைக்கொண்டதும், கள்ளம் பூதம் குடி கொள் - வஞ்சனைக்குணமும் பஞ்சபூதங்களும் பொருந்தப்பெற்றதுமான, காயம் - சரீரத்தை, உடையீர் - உடையவரான ஜநங்களே!—(நீங்கள்),—அடிகள் புள்ளம்பூதங்குடியில் போம் - எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருப்புள்ளம்பூதங்குடியென்னுந் தலத்திற் போய்ச் சேருங்கள்; (சேர்ந்தமாத்திரத்தில்),—விரும்பினவை எய்தும் - (நீங்கள்) விரும்பியவை எல்லாம் கைகூடும்; வினை அனைத்தும் தீரும் - (உங்களது) எல்லாவினைகளும் நீங்கும்; அரும் பரம வீடும் அடைவீர் - பெறுதற்கு அரிய சிறந்த முத்தியுலகத்தையும் சேர்வீர்கள்; (எ - று.)

திருப்புள்ளம்பூதங்குடி யென்னுந் திருப்பதியைச் சேர்ந்தமாத்திரத்தில், அதன்மகிமையால் நீங்கள் இம்மையில் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் பெற்று வினையனைத்துந்தீர்ந்து மறுமையில் மோக்ஷத்தையும் பெறுவீரென்பதாம். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏது வாதலால் அதனையுஞ்சேர்த்து 'வினையனைத்துந் தீரும்' என்றார். "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்மாட்டு" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். தேவஜந்

மம் நல்வினைப்பயனுற் பெரிதும் இன்பநுகருமாறு சேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் நல்வினை முடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்பொழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்திற்கேற்ப வேறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதில் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியகருமமும் பாபகருமமும் சமமேயாதலும், எல்லாக்கருமங்களையும் முற்றுமொழித்தவர்களே சிற்றின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்திற்கும் இடமான எழுவகைப்பிறப்புக்களிலும் புகுதாமல் பேரின்பத்திற்கே இடமான நீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவ ரென்பதும் உணர்க. சஞ்சிதகருமமும் ஆகாமியகருமமும் அநப்யுபகதப்ராரப்தமுமாகிய எல்லாக்கருமங்களும் காட்டுத்தீயின்முன் பஞ்சுப்பொதிபோலவும் விளக்கின்முன் இருள்போலவும் நொடிகளினில் அதிசீக்கிரத்தில் அழிந்தொழிதலால், 'வினைவினைத்துத் தீரும்' என்றாருமாம். (பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் அதனால் அளவின்றி ஈட்டப்பட்டுள்ள வினைகள் - சஞ்சிதம்; அவற்றுள் இறந்த உடம்புகளால் அநுபவித்தன ஒழியப் பிறக்கும் உடம்புகளால் அநுபவிக்கக் கடவனவாய் நின்றவை - ப்ராரப்தம்; ஆகாம்யம் - பிறக்கும்உடம்புகளால் புதியனவாக ஈட்டப்படுபவை. எடுத்த உடம்பால் அநுபவிப்பவை - அப்யுபகதப்ராரப்தமும், இனிவரும் உடம்புகளால் அநுபவிக்கப்படுபவை - அநப்யுபகதப்ராரப்தமுமாம்.)

துஷ்டமிருகங்களை யகப்படுத்தும் பொறியை [யந்திரத்தை]ப் போன்று ஆத்துமாவை இந்திரியங்கள் அகப்படுத்துதலால், அவை 'பொறி' எனப்படும். அவைகளின் வலிமையை நோக்கி 'பெரும்பொறி' என்றார். நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் என்னும் பஞ்சபூதங்களினால் இவ்வுடம்பு அமைக்கப்பட்டிருத்தலின், 'பூதக்குடி கொள்காயம்' எனப்பட்டது; "மண்ணும் நீ ரெரிகால்மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம், புண்ணோரக்கை" என்னும் பாசுரங் காண்க. இது நிலையற்றதாயிருந்தும் நிலையுள்ளதுபோலத் தோன்றி அஜ்ஞாநத்தை விளைத்தலின், இதற்கு, 'கள்ளம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினார். அடிகள் - பெரியவ ரென்னும் பொருளது; வடமொழியில் 'பாதா:' என்பது போல.

பரமம், பூதம், காயம் - வடசொற்கள். வீடு - எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டு அடையப்படுமிடம்: 'முக்தி' என்னும் வடசொல்லும் இப்பொருளதே. போம்-'போகும்' என்ற எதிர்ப்பன்மைமுற்றின் ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது.

ஜடாயுவென்ற புள்ளிற்கு [பக்ஷிக்கு]ப் பிரியமாய் இராமபிரான் மோக்ஷங்கொடுத்த தலமென்பது, 'புள்ளம்பூதங்குடி' என்பதற்குப் பொருளாகலாம். (எ)

அ. திருப்பேர்நகர்.

போமானையெய்து பொருமானைக்கொம்புபறித்த
தாமானை மேய்த்துவந்தவம்மானைத்—தாமச்
செழுந்திருப்பேரானைச் சிறுகாலைச்சிந்தித்
தெழுந்திருப்பேற்றுண்டோவிடர்.

(இ - ள்.) போம் மானை எய்து - (தனக்கு முன்னே மாயமாக) ஓடிச் சென்ற (மாரீசனாகிய) பொன்மானை அம்பெய்து கொன்றும், பொரும் ஆனை கொம்பு பறித்து-யுத்தஞ்செய்யவந்த (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது தந்தங்களைப் பிடுங்கியும், ஆம் ஆனை மேய்த்து - மந்தையாகத்திரண்ட பசுக்களை மேய்த்தும், உவந்த - மகிழ்ந்த, அம்மானை - ஸ்வாமியும், தாமம் செழுந் திருப்பேரானை [செழுந்திருப்பேர் தாமத்தானை] - வளப்பமமைந்த திருப்பேரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான திருமாலை, சிறு காலை - சிற்றஞ்சிறுகாலையில், சிந்தித்து - தியானித்துக்கொண்டே, எழுந் திருப்பேற்கு - எழுந்திருக்கும் எனக்கு, இடர் - பிறவித்துன்பம், உண்டோ - உள்ளதாகுமோ? [உண்டாகா தென்றபடி] ; (எ - று.)

நான் தினந்தோறும்வைகறைப்பொழுதில் எம்பெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டே துயிலொழிந்து எழுதலால், அந்த எம்பெருமான் என்னைப் பிறவித்துயர் சிறிதும் அணுகாதவாறு பாதுகாப்ப னென்பதாம். போமானை பொருமானை ஆமானை அம்மானை என்று வந்துள்ள சொல்நயம் பாராட்டத் தக்கது. அம்மான் = அந்தமஹான். 'தாமச்செழுந்திருப்பேரானை' என்றவிடத்து, விகுதியும் உருபும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. தாமம் - வடசொல்; இடமென்னும் பொருளது: இனி, பிரித்துக்கூட்டாமல், தாமம் - மாலையையணிந்த, செழுந்திருப்பேரானை யென்று கூறுவாருமுளர். சிறுகாலை - விடியற் காலத்துக்கு ஐந்துநாழிகைநேரம முற்பட்ட காலம்; உஷஃகால மென்றும் ப்ராஹ்மமுகூர்த்த மென்றும் சொல்லப்படும். 'ப்ராஹ்மமுகூர்த்தத்தில் பகவானைச் சிந்தித்துக்கொண்டு துயிலெழவேண்டும்' என்று ஆஸ்திகர்கள் கூறும். சிந்தித்து எழுந்திருப்பேற்கு = சிந்தியாநின்று எழுந்திருப்பேற்கு என்றுபொருள். துயிலொழியுங்காலத்தல்லது முன்னே உணர்வு இல்லாமையால், உணர்வு உண்டாகுங் காலந் தொடங்கியே சிந்திப்பவனாகிய எனக்கு என்றவாறு; "கொழுநற் றொழுதெழுவாள்" என்றவிடத்தில் 'தொழுது' என்பது போல; எச்சத்திரிபு. (௮)

௯. திருவாதனூர்.

இடரானவாக்கையிருக்கமுயலார்
மடவார்மயக்கின் மயங்கார்—கடவுளர்க்கு
நாதனூராதரியார் நாமெனதென்றா ரமல
னாதனூரெந்தையடியார்.

(இ - ள்.) அமலன் - குற்றமற்றவனும், ஆதனூர் எந்தை - திருவாதனூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ளவனுமாகிய எம்பெருமானது, அடியார் - பக்தர்கள்,—இடர் ஆன ஆக்கை இருக்க முயலார் - (பலவகைத்) துன்பங்கட்கும் இடமாகிய தமது உடம்பு நிலைத்திருக்குமாறு முயற்சிசெய்ய மாட்டார்கள்; மடவார் மயக்கில் மயங்கார் இளமகளிரது மோகவலையிற் சிக்கித் தியங்கமாட்டார்கள் ; கடவுளர்க்கு நாதன் ஊர் ஆதரியார் - தேவர்கட்குத்தலைவனான இந்திரனது ஊரையும் [சுவர்க்கலோகவின்பத்தையும்] விரு

ம்பமாட்டார்கள்; நான் எனது என்றார்-அகங்கார மமகாரச்சொற்களையும் சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

திருமாலடியார்கள் - தேகாபிமானங் கொள்ளாமலும் காமமயக்கத்திற்கு உட்படாமலும் நின்று சிற்றின்பவாசையை அறவொழித்து அகங்கார மமகாரங்களின்றி யிருப்பரென்பதாம்; இதனால், ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணங் கூறியவாறு. இவர்கள் என்றும் அழியாத பேரின்பத்தினிடத்து ஆசையுள்ளவராய் உண்மையுணர்ந்தவ ராதலால், இவ்வாறாவ ரென்க.

ஆக்கை - யாக்கை என்பதன் மரூஉ: (தோல் முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களால்) யாக்கப்பட்டதென்று பொருள்படும்; (யாத்தல் - கட்டுதல்.) இடரான ஆக்கை - "வினையின்வந்தது வினைக்குவிளைவாயது, புனைவனநீங்கிற் புலால்புறத்திடுவது, மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின் பற்றிடம் குற்றக்கொள்கலம், புற்றடங்கரவிற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறழுங்கல், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்கள்யாக்கை" என்பது, மணிமேகலை. மடவார் - இளமகளிர். இனி, மடமைக்குணமுடைய மகளிருமாம்; மடமையாவது - அறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல். மயக்கு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். ஆதரியார்-ஆதரம் என்னும் வடமொழிப் பெயரினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைமுற்று. நான் என்பது - பகவானுக்கு அடியவனாய் ஸ்வதந்த்ரனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்பது; இது, அகப்பற்றெனவும், அஹங்கார மெனவும்படும் எனது என்பது - எம்பெருமானது உடைமையாய்த் தன்னுடைமையல்லாதவற்றைத் தன்னுடைமையாகச் சொல்வது; இது - புறப்பற்றெனவும், மமகார மெனவும்படும். 'அமலன்' என்ற திருநாமம் - இயல்பிலே யாதொருகுற்றமும் தன்னிடத்திலில்லாதவனென்னும் பொருளோடு, தனக்குச்சரீரமாக அமைகின்ற சராசரங்களின் வினைத்தொடர்பு ஒன்றும் தன்னிடத்திற் பொருந்தப்பெறாதவ னென்ற கருத்தையுங் கொண்டது.

காமதேநுவுக்குப் பிரதியக்ஷமான தல மாதல்பற்றி, இதற்கு 'ஆதனூர்' என்று திருநாம மாயிற்றுப் போலும். (௯)

௧௦. திருவழுந்தூர்.

அடியாராய்வாழ்மி னறிவிலாப்பேய்காள்
செடியார்வினையனைத்துந்தீரு—முடிவிற்
செழுந்தூரத்தன்னெனினுஞ்செங்கண்மாலெங்க
ளழுந்தூரத்தன்னணியனாம்.

(இ - ள்.) அறிவு இலா பேய்காள் - புத்தியில்லாமையாற் பேய்போன்றிருப்பவர்களே! (நீங்கள்),—அடியார் ஆய் வாழ்மின்-(எம்பெருமானுக்குத்) தொண்டர்களாய் நல்வாழ்ச்சியை யடையுங்கள்; (அவ்வாறுசெய்தால்),—செடி ஆர் வினை அனைத்தும் தீரும் - செடிபோலடர்ந்துள்ள (உங்களது) தீவினைகள்யாவும் ஒழியும்; செம் கண் மால் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலும், அழுந்தூர் எங்கள் அத்தன்-திருவழுந்தூரென்னுந் திருப்பதியி

லெழுந்தருளிய எங்கள்ஸ்வாமியுமாகிய எம்பெருமான், செழுந் தூரத்தன் எனினும்- சாதாரணமான நிலையில் மிக்கதூரத்திலிருப்பவன்போலத் தோன்றினாலும், முடிவில் - அந்திமகாலத்தில், அணியன் ஆம் - சமீபத்தில் வந்து காட்சிதந்து உங்களுக்கு நற்கதியை அளிப்பவனாவன்; (எ - று.)

மெய்யடியராக வாழ்பவர்கட்கு இருவினையும் எம்பெருமானது திருவருளால் ஒழிந்துபோக, அவரது அந்திமதசையில் அவ்வெம்பெருமான் கருடாரூடனாய் வந்து ஸேவைஸாதித்துத் தானே வழித்துணையாகி நற்கதியிற் சேர்ப்பனென்பதாம்; இத்தன்மையை, அர்ச்சிராதி முதலிய நூல்களிற் பரக்கக் காண்க. எம்பெருமான் எங்குமுளனாயினும் அவனை 'செழுந்தூரத்தன்' என்றது-அடியவர் இங்கு இருக்கும் நாளில் அவ்வெம்பெருமான் பிரதியட்சமாகத்தோன்றிக் காட்சிதாராமையா லென்க. 'முடிவில் செழுந் தூரத்தன்' என இயல்பான பாடத்துக்கு - அளவில்லாத மிக்கதூரத்தி லிருப்பவனென்று பொருள்: இப்பொருளில், பின்னிரண்டடிக்கு-"பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்பது, கருத்து. நிலைநின்ற புருஷார்த்தமாகிய எம்பெருமானைப் பற்றுதலிற் பக்திசெலுத்துதலை விட்டு நிலையில்லாத புருஷார்த்தங்களான அறம்பொருளின்பங்களை விரும்புகின்றவர்களை 'அறிவிலாப்பேய்காள்' என விளித்தார். செடியார் வினை - புதர்போல அடர்ந்துள்ள வினை; "செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்குந் திருமால்" என்பது. குலசேகராழ்வார்பாசுரம். செங்கண்மால் - அடியவர்களை அன்புடன் நோக்கிநோக்கிக் கண்கள் சிவந்த திருமாலென்க. 'செழுந்தூரத்தனெனினும்,' 'அழுந்தூரத்தனணியனாம்'—னகரமெய்விரித்தல்விகாரம்.

தனது தபோபலத்தால் விமானத்துடன் ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையனான உபரிசரவஸுவென்னும்அரசன் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் நேர்ந்த விவாதத்தில் பக்ஷபாதமாகத் தீர்ப்புச்சொன்னமையால் ரிஷிகளாற் சபிக்கப்பட்டுப் பூமியில்விழுகையில் அவனதுதேர் அழுந்தப்பெற்ற இடமாதல்பற்றி, இதற்கு, அழுந்தூர்' என்று பெயர்வந்ததென்பர்; 'தேரழுந்தூர்' எனவும் வழங்கும். (௧௦)

௧௧. திருச்சிறுபுலியூர்.

ஆமருவிமேய்த்தவரங்கரெதிராரிற்பார்
தாமருவிவாணனைத்தோள்சாய்த்தநாள்—சேம
முறுபுலியூர்வன்றோலுடையானுடைந்தான்
சிறுபுலியூரெந்தைமேற்சென்று.

(இ-ள்.) தாம்-திருவரங்கநாதர்தாம், (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்), வாணனை மருவி-பாணாசுரனைக் கிட்டி, தோள் சாய்த்த - (போரில்அவனது) ஆயிரந்தோள்களையும் அறுத்துத்தள்ளிய, நாள்-காலத்தில்,—சேமம் உற - (அந்தப் பாணாசுரனுக்குக்) காவலாக அமைந்தவனான, புலி ஊர் வல் தோல் உடையான் - புலியினது மேற்கொண்டுள்ள வலியதோலை [வலியபுலித்தோலை]

ஆடையாகவுடைய சிவபெருமான். சிறுபுலியூர் எல்லைமேல் சென்று - சிறுபுலியூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளிய எமதுதந்தையாகிய அவ்வெம்பெருமானை யெதிர்த்துச்சென்று, உடைந்தான் - தோற்றோடினான்; (ஆதலால்), —ஆ மருவி மேய்த்த அரங்கர் எதிர் ஆர் நிற்பார் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) பசுக்களை விரும்பிமேய்த்த ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு முன்பாக எவர்தாம் எதிர்த்து நிற்கவல்லவர்? [எத்தேவராலும் எதிர்த்துநிற்றல் முடியாது]; (எ - று.)

"அவரிவரென்றில்லை யரவணையான் பாதத்து, எவருமெதிரில்லை கண்டீர், உவரிக் - கடல்நஞ்சமுண்டான் கடனென்றே வாணற்கு, உடனின்று தோற்றா னொருங்கு" என்ற பாசுரம், இங்குக் காணத்தக்கது. சிவபெருமான் பரிவாரங்களோடு எதிர்த்தும் எம்பெருமான் முன்னே நிற்கமாட்டாமல் புறங்கொடுத்தோடினனென்றபொருளை, 'ஆமருவிமேய்த்தவரங்கரெதிரார்நிற்பார்?' என்ற வாக்கியங்கொண்டு சமர்த்தித்ததனால், இது - ஏதுநிலைச்செய்யுட்குறியணியாம்; இதனை, வடநூலார் காவ்யலிங்காலங்காரமென்பர். இச்செய்யுளினால், எம்பெருமானே மேலானதேவனென்று அறுதியிட்டவாறு. 'உடையான் உடைந்தான்' என்ற தொடர்மொழி, சொல்லால் முரணுதலின் முரண்தொடையாம்; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க.

எம்பெருமான் வியாக்ரபாத மஹர்ஷிக்குப் பாலசயனமாய்ச் சேவை சாதித்த தலமாதல்பற்றி, இதற்கு 'சிறுபுலியூர்' என்று திருநாமம். (கக)

கஉ. திருச்சேறை.

சென்றுசென்றுசெல்வஞ்செருக்குவார்வாயிறொறு
நின்றுநின்றுதூங்குமடநெஞ்சமே—யின்றமிழைக்
கூறைக்குஞ்சோற்றுக்குங்கூறாதே பேறாகச்
சேறைக்குநாயகன்பேர்செப்பு.

(இ - ள்.) செல்வம் செருக்குவார் வாயில்தொறும் - செல்வத்தினால் இறுமாப்புக்கொண்டவரது வீட்டுவாசல்கள்தோறும், சென்று சென்று - போய்ப்போய், நின்று நின்று - அங்கங்கே நெடுநேரம் நின்று, தூங்கும் - சோர்வையடைகின்ற, மடம் - அறியாமையையுடைய, நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—(நீ), இன் தமிழை - இனிய தமிழ்ப்பாடலை, கூறைக்கும் - வஸ்திரத்தின்பொருட்டும், சோற்றுக்கும் - சோற்றின்பொருட்டும், கூறாது - (மனிதரைப்) பாடாமல், பேறு ஆக - முத்திப்பயன் கைகூடும்படி, சேறைக்கு நாயகன் பேர் செப்பு - திருச்சேறையென்னுந் திவ்யதலத்திற்குத் தலைவனான எம்பெருமானது திருநாமத்தைப் பாடுவாயாக; (எ - று.)

நிலையில்செல்வத்தையும் அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையுமுடையவரான அற்பமனிதரைக் கூறைசோறுகளாகிய நிலையற்ற பயனைப் பெறுதற்பொருட்டுக் கவிபாடித் துதித்து நாசத்தைவிளைத்துக் கொள்ளாமல், எல்லையில்பெரும்பொருளையுடையவனும் அனந்தகல்யாண குணகணநிதியும் புருஷோத்தமனுமான எம்பெருமானைப் பாடித் துதித்து

என்றும்அழிவில்லாததான பரமபதத்தை யடைந்து பேரானந்தத்தைப் பெறுவா யென்று தமதுமனத்திற்கு நல்லறிவு கூறியவாறு. செல்வர்வாயில் தொறும் செல்லுதற்குக் காரணம் மனமே யாதலால், அவ்வாறுசென்று தூங்குந் தமதுசெயலைத் தம்மனத்தின்மேலேற்றிக் கூறினர்; இது - ஒருவகைஉபசாரவழக்கு. "அகத்தாரேவாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப், புகத்தாம்பெறுஅர் புறங்கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருந்தியிருப்பர்" என்றபடி காவல்மிகுதியால் செல்வாதுவீட்டினுள்ளே நுழைவது அருமையாகின்றதனால் 'செல்வஞ்செருக்குவார்வாயில்தொறும் நின்றுநின்று தூங்கும்'என்றார்; இவ்வாறு அவர் தமதுவீட்டுவாயிலில் காவலாளரைவைப்பது செல்வச்செருக்கைத் தோற்றுவிக்கு மென்க. 'இன் தமிழைக் கூறைக்குஞ் சோற்றுக்குங் கூறுதே'என்றதனால்,தமிழ்ப்பாடலின் அருமைபெருமைகளைச் சிறிதுங்கருதாது அற்பப்பயனுக்காகப் பாழ்படுத்துவதைப்பற்றி இரங்கியவாறு.

இத்தலத்தில் எம்பெருமான் நாய்ச்சியார் விமானம் தீர்த்தம் நிலம் என்ற ஐந்து ஸாரமுள்ள பொருள்கள் அமைந்திருத்தலால், இத்தலத்திற்கு 'திருச்சேறை' என்று திருநாமமாயிற்று. இது, வடமொழியில் 'பஞ்சஸாரக்ஷேத்ரம்' என வழங்கப்படுதலுங் காண்க. இவ்வாறு ஸாரமுள்ள பொருள்களையுடைய இத்தலத்தில் காவேரிநதி தவஞ்செய்து கங்காநதியைக்காட்டிலும் சிறப்புப்பெற்றன ளென்பர். (கஉ)

கங. திருத்தலைச்சங்கநாண்மதியம்.

செப்புங்காலாதவனுநதிங்களும்வானுந்தரையு
மப்புங்காலுங்கனலுமாய்நின்றான்—கைப்பா
லலைச்சங்கமேந்துமணியரங்கத்தம்மான்
றலைச்சங்கநாண்மதியத்தான்.

(இ - ள்.) கைப்பால் - கையினிடத்தில், அலை சங்கம் - அலைகளையுடைய கடலினிடத்துத் தோன்றிய (பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ்) சங்கத்தை, ஏந்தும் - தரித்துள்ள, அணி அரங்கத்து அம்மான் - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமியும், தலைச்சங்கநாண்மதியத்தான் - திருத்தலைச்சங்கநாண்மதியமென்னுந்திவ்யதலத்திலெழுந்தருளியுள்ளவனுமான எம்பெருமான்,—செப்பும் கால் - சொல்லுமிடத்தில்,—ஆதவனும் - சூரியனும், திங்களும் - சந்திரனும், வானும் - ஆகாயமும், தரையும் - பூமியும், அப்பும் - ஜலமும், காலும் - காற்றும், கனலும் - அக்கினியும், ஆய்-ஆகி, நின்றான் - (எங்கும் பரவி)நிற்பவனாவன் ; (எ - று.)

சராசரங்களாகிய யாவும் எம்பெருமானது வடிவமே யென்பது, கருத்து; "உலவுதிரையுங் குலவரையு மூழிமுதலா வெண்டிக்கும், நிலவுஞ் சுடருமிருளுமாய் நின்றான்" என்பது முதலிய பெரியார்பாசுரங்களைக் காண்க. ஆதபன் - எங்கும் நன்றாகத் தபிப்பவன்; சூரியன்; வடசொல். செய்யுளாதலின், பஞ்சபூதங்களை முறைபிறழ வைத்தார். எம்பெருமான் திருக்கையில் தரித்துள்ள பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கமானது கடலிலேதோன்

றிய பஞ்சஜநனென்னும் அசுரனது உடலிற் பிறந்த தென்பதை, "கடலுள் பிறந்து கருதாது பஞ்சசன, னுடலில் வளர்ந்துபோ யூழியான் கைத்தலத், திடரிற் குடியேறித் தீயவசுரர், நடலைப்பட முழங்குந் தோற்றத்தாய் நற் சங்கே" என்பதனாலும் அறிக. இனி, அலைசசங்கம் என்பதற்கு - (பகைவரைத் தனதுபேரொலியால்) அலைத்தலை [வருத்துதலை] யுடைய சங்கமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

சிறந்தசங்கத்தையேந்திய நாண்மதியப்பெருமானை யுடைய தலமாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்கு 'தலைச்சங்கநாண்மதியம்' என்று திருப்பெயரென்பர். (கங)

கச. திருக்குடந்தை

தானேபடைத்துலகைத்தானேயளித்துநீ
தானேயழிக்குந்தளர்ச்சியோ—வானிற்
றிருமகுடந்தைக்கச்சிறுகுறளாய்நீண்ட
பெருமகுடந்தைக்கிடந்தாய் பேசு.

(இ - ள்.) சிறு குறள் ஆய் (முதலில்) சிறிய வாமனனுமாகி, (பின்பு), வானில் - ஆகாயமுகட்டில், திரு மகுடம் தைக்க - அழகிய கிரீடம் முட்டும்படி, நீண்ட - (திரிவிக்கிரமனாகி) நீண்டுவளர்ந்தருளிய, பெரும-பெருமானே! உலகை - உலகங்களை, நீ தானே - நீயே, படைத்து - (பிரமனாகிச்) சிருஷ்டித்து, (நீ) தானே—, அளித்து - (தானானநிலையில் நின்று) பாதுகாத்து, (நீ) தானே—, அழிக்கும் - (சிவனாகி) அழிப்பதனாலாகிய, தளர்ச்சியோ - இளைப்பினாலோ, குடந்தை கிடந்தாய் - திருக்குடந்தையென்னுந் தலத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்றாய்? பேசு - (இதன்காரணத்தைக்) கூறியருள்வாயாக; (எ - று.)

எல்லாவுலகங்களையும் நீ ஒருவனாகவே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையுஞ் செய்ததனால் நேர்ந்த தளர்ச்சி நீங்குதற்காகவோ இவ்வாறு இந்தத்திருக்குடந்தையிற் பள்ளிகொண்டருள்வா யென்று வினவியவாறு. வரம்பிலாற்றலுடையவனான எம்பெருமானுக்கு எந்தநிலையிலும் ஒருவகை வருத்தமும் தோன்றாதாயினும் இவ்வாறு கூறியது - இவ்வாசிரியர்க்கு அப்பெருமான்பக்கலுள்ள பொங்கும்பரிவினாலென்க. "நடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞாலமேனமாய், இடந்த மெய் குலுங்கவோ இலங்குமால்வரைச்சுரம், கடந்தகால்பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு வாழிகேசனே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் பாசுரத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். எம்பெருமான் பிரமருத்திரரைச் சிருஷ்டித்து, அவர்கட்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று அவர்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை நடத்துதலால், அவனே முத்தொழில்களையும் நடத்துபவனெனக் கூறினர்; இனி, ஸத்வாரகமான [ஒருவரை முன்னிட்டுச் செய்கின்ற] ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைக் குறிப்பதெனக் கொள்ளாமல், அத்வாரகமாகச் செய்கின்ற ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையே கூறிய

தாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். 'நீ'என்பதை 'படைத்து' 'அழிக்கும்' என்பவற்றோடும் கூட்டுக. (கச)

கரு. திருக்கண்டியூர்.

பேசவரிற்றென்னரங்கன்பேரெல்லாம்பேசுகவாய்
கேசவனைக்காண்கவிழி கேட்கசெவி—யீசனு
ருண்டியூர்தோறுமுழன்றிரவாமற்றவிர்த்தான்
கண்டியூர்கூப்புகவென்கை.

(இ - ள்.) வாய் - (எனது) வாயானது,—பேச வரின் - பேசத்தொடங்கினால், தென் அரங்கன் பேர் எல்லாம் பேசுக - அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனது திருநாமங்களை யெல்லாம் பேசக்கடவது; விழி - (எனது) கண்கள்,—கேசவனை காண்க - கேசவனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய எம்பெருமானைத் தரிசிக்கக்கடவன; செவி - (எனது) காதுகள்,—கேட்க - (அவனது புகழ்களையே) கேட்கக்கடவன; என் கை - எனதுகைகள்,—ஈசனூர் - சிவபெருமானை, ஊர்தோறும் உழன்று உண்டி இரவாமல் - ஊர்கள்தோறும் அலைந்துசென்று உணவை யாசிக்கவொட்டாமல், தவிர்த்தான் - (அவனது சாபத்தை) நீக்கியருளியவனுடைய, கண்டியூர் - திருக்கண்டியூரென்னுந் தலத்தை நோக்கி, கூப்புக - குவித்து அஞ்சலிசெய்யக்கடவன ; (எ - று.)

எம்பெருமானே வாய் முதலிய உறுப்புக்களை யளித்து மாநுடர்களைப் பிறப்பித்ததன் காரணம் எல்லாவகையாலும் இவர்கள் தன்னையடைந்து வழிபட்டு நற்கதிபெறுதற்பொருட்டே யாதலால், அப்பெருமானது திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதிக்குமாறு வாயையும், அவனது திருவுருவத்தைத் தரிசிக்குமாறு கண்களையும், அவனது வைபவங்களைக் கேட்குமாறு செவிகளையும், அவனது திவ்வியதேசத்தைக் கூப்பித் தொழுமாறு கைகளையும் வேண்டுகின்றன ரென்க; மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களுள், மூக்கைநோக்கி அவ்வெம்பெருமானுக்குச் சாத்திய பத்திர புஷ்பாதிகளின் திவ்யகந்தத்தை மோந்து நுகருமாறு வேண்டியதாக உபலக்ஷணத்தாற் கொள்க. "கேசவனையே செவிகள்கேட்க திருவரங்கத், தீசனையே சென்னியிறைஞ்சிடுக—நேசமுடன், கண்ணனையேகாண்க விருகண்ணிணைகொள்காயாம்பூ, வண்ணனையே வாழ்த்துக வென்வாய்" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்திலும். "வாழ்த்துகவாய் காண்ககண் கேட்கசெவி மகுடந், தாழ்த்துவணங்குமின்கள் தண்மலரால் - சூழ்த்ததுழாய், மன்னுநீண் முடியென் தொல்லைமால்தன்னை, வழாவண்கைகூப்பி மதித்து" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாடலை ஒருவாறு அடியொற்றியது இச்செய்யுள். தென்னரங்கன் - தெற்கேயுள்ள திருவரங்கத்திலுள்ளவனெனினுமாம். கேசவன் - பிரமனையும் சிவனையும் தன்னங்கத்திற்கொண்டவ னென்றும், அழகியமயிர் முடியையுடையவ னென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும் பொருள்படும் வடசொல். இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம் 'அரன் சாபந்தீர்த்தபெருமாள்' என்பதாதலால், இங்கு, அப்பெருமானை 'ஈசனூர்

உண்டியூர்தோறுமுழன்றிரவாமல் தவிர்த்தான்' என்றார். "பிண்டியார்மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபந்தீர்த்த ஒருவனூர் உலகமேத்துங்,கண்டியூர்" என்ற திருமங்கையாழ்வார்வாக்கு இங்குக் கருதத்தக்கது. 'என்' என்பதை, 'வாய்' முதலியவற்றோடுங் கூட்டுக.

சிவபெருமானது சாபத்தைக் கண்டனஞ்செய்தது போலச் சேவைசாதித்த இடமாதலால், இத்தலத்திற்கு 'திருக்கண்டியூர்' என்று திருநாம மாயிற்று; இது - வடமொழியில் 'கண்டகபுரம்' எனப்படும். (கசு)

கசு. திருவிண்ணகர்.

கையுமுரையுங்கருத்துமுனக்கேயடிமை
செய்யும்படிநீதிருத்தினாய்—ஐயா
திருவிண்ணகராளா சிந்தையிலுமெண்ணேன்
பெருவிண்ணகராளும்பேறு.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! திருவிண்ணகர் ஆளா - திருவிண்ணகரமென்னுந் திருப்பதிக்குத் தலைவனே!—கையும் - (எனது) கைகளும், உரையும் - வாக்கும், கருத்தும் - எண்ணமும், (ஆகிய திரிகரணங்களையும்), உனக்கே அடிமை செய்யும் படி—, நீ திருத்தினாய் - நீ திருத்தமான வழியிற் போகச்செய்தாய்; (ஆதலால், இனிமேல்), பெரு விண் நகர் ஆளும் பேறு - பெருமைபெற்ற தேவலோகத்தை அரசாளுஞ்செல்வத்தை [தேவேந்திரபதவியையும்], சிந்தையிலும் எண்ணேன் - (ஒருபொருட்டாக) மனத்திலும் நினைக்கமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

வேறுவிஷயங்களிற் செல்லாது உன்விஷயத்தில் உபயோகிக்குமாறு எனது திரிகரணங்களையும் நீ நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாற் செய்தாயாதலால், இனி மீளாவுலகமாய்ப் பேரின்பத்திற்குஉரிய இடமான பரமபதத்திற்குச் செல்ல இணங்குவேனேயன்றிச் சிலகாலம் சிற்றின்பங்களை யநுபவித்தற்கேயுரிய சுவர்க்கலோகத்து இந்திரபதவியைக் கொடுத்தாலும் அதனையும் சிறிதும்பொருள்செய்யேன் யானென்பதாம். "ஆனாதசெல்வத்தரம்பையர்கடற்சூழ, வானாளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்" என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க. இவ்வாறு நினைப்பது, திருமாலடியார்களுக்கு இயல்பாகுமென்க. 'நாங்கள் தமர்கள் பொருந்தார் அணிதான வமராவதியும் தருசீழலும், தாரணி தான வயிராவதமுந் தருகினுமே" என்றதும், பிரமன் கட்டளையால் இந்திரன் சரபங்கமஹர்ஷியைச் சத்தியலோகத்துக்கு அழைத்தபோது மகாவிஷ்ணுபக்தரான அம்முனிவன் அம்மேலுலகையுமுட்பட இகழ்ந்து "அற்பங்கருதேன்" என்றும், "மறுகாசெறியெய்துவன்" என்றும் உரைத்ததும் உணரத்தக்கன. முதலில் நினைந்து பிறகு மொழிந்து பின்பே ஒருதொழில் செய்யப்படுதலால், அம்முறைபற்றி, 'மனோ வாக் காயம்' என்று வழங்கப்படுகின்ற திரிகரணங்களை இங்கே மாற்றிக்கூறினர்.

விண்ணகரென்பது - தேவலோகம்போன்றதென்ற காரணம்பற்றி வந்த பெயரென்னலாம்; இதுவே, உப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி யெனப்படுவது. இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம்-உப்பிலியப்பன்; (ஒப்பிலியப்பனென்றும் வழங்குவர்.) இத்தலத்து எம்பெருமான் திருவேங்கட முடையான் போன்ற திருவுருவ முள்ளவராய், அன்பர்களின் அபிமதத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றன ரென்றும், மிருகண்டுமுனிவர் பத்தினியினது விருப்பத்தின்படி உப்பில்லாத பிரசாதங்களையே அமுதுசெய்கின்றன ரென்றும் அறிக. (கசு)

கஎ. திருக்கண்ணபுரம்.

பேறுதரினும்பிறப்பிறப்புநோய்மூப்பு
வேறுதரினும்விடேன்கண்டாய்—ஏறுநீர்
வண்ணபுரத்தா யென்மனம்புகுந்தாய் வைகுந்தா
கண்ணபுரத்தா யுன்கழல்.

(இ - ள்.) ஏறு நீர் வண்ணம் புரத்தாய் - (அலைகள் கரைமேற்) புரளப்பெற்ற நீரையுடைய கடல்போன்ற கருநிறத்தைக்கொண்ட திருமேனியை யுடையவனே! என் மனம் புகுந்தாய் - எனது மனத்திற் குடிபுகுந்துள்ளவனே! வைகுந்தா - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எப்போதும் வாழ்பவனே! கண்ணபுரத்தாய் - திருக்கண்ணபுரமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—(நீ அடியேனுக்கு), பேறு தரினும்-பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், வேறு - அதற்குமாறாக, பிறப்பு இறப்பு நோய் மூப்பு தரினும் - ஜநநத்தையும் மரணத்தையும் வியாதியையும் கிழத்தனத்தையும் தந்தாலும் [இந்த லீலாவிபூதியிலேயே அலையவைத்தாலும்], உன் கழல் - உனது திருவடிகளை, விடேன் - (உபாயமாகக் கொண்டிருப்பேனேயன்றி ஒருபோதும்) விட்டு நீங்கேன்; (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தலைவனான நீ உனது நிர்ஹேதுககிருபையாலே அடியேனுக்கு நிரதிசயாநந்தத்தையுடைய மோக்ஷத்தை யளித்தாலும் சரி: அன்றி, என்னைப் பரிசோதிப்பதற்காகவாதல் உனது நிரங்குசஸ்வாதந்த்ரியத்தாலேயாதல் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே அலையவைத்தாலும் சரி: அவற்றால் அடியேனுக்கு ஒருவகை லாபலோபங்களு மில்லை; எல்லாத்தசையிலும் உனது திருவடிகளையே சரணமாகக்கொண்டு உன்னுடைய விருப்பத்தினால் அடியேனுக்கு நேர்கின்ற அவ்வந்நிலையிலேயே பரிபூர்ணதிருப்தியுட னிருப்பே னென்று தமது உறுதியான உபாயாத்யவஸாயத்தை வெளியிடுகின்றனரென்க. "களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்ற திருவாய்மொழியும், "இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென் எண்ணிறந்த, துன்பந்தருநிரயம்பலசூழிலென்?*** இராமாநுசனென்னை யாண்டனனே" என்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதியும் இங்குக் காணத்தக்கன. "நானந்த வைகுந்த நாடெய்தி வாழிலென் ஞாலத்தன்றி, ஈனந்தவாத நிரயத்து வீழிலென் யானடைந்தேன், *** அரங்கனையே" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

பேறு - புருஷனால் அர்த்திக்கப்பெறப்படும் பரமபுருஷார்த்தம்; மோக்ஷைஸ்வர்யம். உம்மைகள் - விகற்பப்பொருளன. 'கண்ணபுரத்தாய்'என விளிமிக்குவரற்பாலது, எதுகைநயம்நோக்கி இயல்பாயிற்று. புரமென்ற வடசொல் - சரீரம் பட்டணம் என்னும் இருபொருளையுங் காட்டவல்லது. எறுநீர் - வினைத்தொகையன்மொழி. கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்துக்கு அறிகுறியாகப் பாதங்களில் அணியும் ஓர்வடம்; "வீரத்தின்வீக்கியகழலே யாடவர்கான்மிசை யணிவடம்"என்றது காண்க: இச்சொல் - இங்கு, தானியாகு பெயராய், திருவடியை உணர்த்திற்று.

திருக்கண்ணபுரமென்பது, பஞ்சகிருஷ்ணக்ஷேத்ரங்களுள் ஒன்று; (மற்றவை - திருக்கண்ணங்குடி,திருக்கண்ணமங்கை,திருக்கண்ணன் கவித்தலம், திருக்கோவலூர் என்பன என்பர்.) இத்தலத்தின் மறுபெயர், கண்வபுரம். இத்தலத்தில் விமானம் - உத்பலாவதகம் அதன்பொருள் வருமாறு:—பலம் - மாமிசம், அது சோஷிக்கப்பெற்றவர் - உத்பலர்: அவராவார் - தேகத்தை உபேக்ஷிக்கின்ற முமுக்ஷுக்கள்: அவர்களைக் காக்கின்ற கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் விமான மாதலால், இதற்கு 'உத்பலாவதகம்' என்ற திருநாமம். இதுபற்றியே, "மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்"என்று நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனஞ்செய்ததும். இவ்விமானம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும்போது கட்புலனாகாதவாறு கட்டப்பெற்றுள்ள தென்பர். (கஎ)

கஅ. திருவாலி.

கழன்றுபோம்வாயுவினைக்கட்டாமறீர்த்த
முழன்றுபோயாடாமலுய்ந்தே—னழன்று
பொருவாலிகாலன்பரகாலன்போற்றுந்
திருவாலிமாயனையேசேர்ந்து.

(இ - ள்.) அழன்று - கோபித்து, பொரு - போர்செய்த, வாலி - வாலிக்கு, காலன் - யமனாயிருந்தவனும்,பரகாலன் போற்றும் திருவாலி மாயனை - திருமங்கையாழ்வாரால் பாடித் துதிக்கப்பெற்ற திருவாலியென்னுந் திருநகரியி லெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான ஆச்சரியகுண சேஷ்டிதங்களையுடைய எம்பெருமானை, சேர்ந்து-உபாயமாகப்பற்றியதனால்,— கழன்றுபோம் வாயுவினை கட்டாமல் -(உடம்பிலிருந்து) வெளிச்செல்லுகின்ற சுவாசக்காற்றைப் (பிராணாயாமத்தால்) அடக்காமலும், உழன்று போய் தீர்த்தம் ஆடாமல் - வருந்திப் பலவிடங்களிலுஞ்சென்று புண்ணியதீர்த்தங்களில் மூழ்காமலும், உய்ந்தேன் - நற்கதிபெற்றேன், (யான்) ; (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கே யடியவனாயிருக்கின்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமான தவஞ்செய்தல் முதலிய உபாயாந்தரத்தை மேற்கொண்டு வருத்தப்படாமல்,ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அநுகூலமாய்ச் சித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றுதலாகிற பிரபத்தியுபாயத்தை மேற்கொண்டு எளிதில் நற்கதி பெற்று ஈடேறினே னென்பதாம். காலன் - (பிராணிகளின் ஆயுட்) காலத்தை முடிவுசெய்பவ னென்ற பொருள்படுங் காரணக்குறி. திருவாலியென்

பது திருமங்கையாழ்வாரின் திருவவதாரஸ்தல மாதலால், அத்தலத்து எம்பெருமானை 'பரகாலன்போற்றுந் திருவாலிமாயன்' என்றார். திருமங்கையாழ்வார் தாம் பிறந்த கள்ளக்குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே ஆயுதவித்தையில் தேர்ச்சிபெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனாபதியுத்தியோகத்திலமர்ந்து கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங் காலங்களிற் படைகளோடு முன்சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகைவென்று வந்தவராதலின், இவர்க்கு 'பரகாலன்' என்று பெயர்.

எம்பெருமானைத் திருமகள் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்ட தலமாதல் பற்றி, இதற்கு, 'திருவாலி' என்று பெயர். (கஅ)

ககூ. திருநாகை.

சேர்ந்துனக்குக்குற்றேவல்செய்திலனென்சிந்தையினீ
யார்ந்ததற்கோர்கைம்மாறறிகிலேன்—பூந்துவரை
மன்னா கையாழிவலவா வலம்புரியாய்
தென்னாகையா யருளிச்செய்.

(இ - ள்.) பூ துவரை மன்னா - அழகிய துவாரகாபுரிக்கு அரசனே! கை ஆழி வலவா [வலம் கை ஆழியாய்] - வலத்திருக்கையில் (சுதர்சநமென்னுஞ்) சக்கரத்தையுடையவனே! வலம் புரியாய் - (இடத்திருக்கையில் பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கத்தை யுடையவனே! தென் நாகையாய் - அழகிய திருநாகையென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பவனே!—சேர்ந்து உனக்கு குறு ஏவல் செய்திலன் - (அடியேன் இதுவரையில் உன்னைச்) சரணமாக அடைந்து உனக்குச் சிறிய கைங்கரியத்தையும் செய்தேனில்லை; (அவ்வாறு இருக்கவும்), என் சிந்தையில் - அடியேனது மனத்தில், நீ ஆர்ந்ததற்கு-(காரணமின்றியெழுந்த பெருங்கருணையோடு) நீ நன்றாக எழுந்தருளியிருப்பதற்கு, ஓர் கைம்மாறு அறிகிலேன் - ஒருபிரதியுபகாரத்தையும் அறியேன்; அருளிச்செய் - (ஏதேனும் இருப்பின் அதனை இன்னதென்று நீ அடியேனுக்குக்) கூறியருள்வாயாக; (எ - று.)

நானே உன்னைச் சரணமடைந்து ஏதேனும் ஒரு திருத்தொண்டைச் செய்தேனாயின், அதனையே பற்றாசு ஆகக் கொண்டு நீ அடியேன்மனத்தி லெழுந்தருளலாம்; அவ்வாறு ஒன்றுமில்லா திருக்கையிலும் நீ உனது நிர்ஹேதுக கிருபையாலேயே அடியேனது மனத்தில் வந்து குடிபுகுந்தாய்; நீ இவ்வாறு எழுந்தருளியது செய்யாமற் செய்த பேருதவி யாதலால், அதற்குத் தக்க கைம்மாறு இல்லாவிடினும் எல்லாவிதத்தினாலும் பரிபூர்ணனான உனக்குப் போலியாயிருப்பதொரு பிரதியுபகாரமுங் காண்கின்றிலே னென்பதாம். "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர் கைம்மாறு நானொன்றிலேன் எனதாவியு முனதே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின் கருத்துக்கொண்டது, இது. குற்றேவல் - கைங்கர்யம். துவரை-த்வாரகா என்ற வடமொழியின் சிதைவு: இது - முத்திதரும் நகரமேழனுள் ஒன்று; (மற்றவை - அயோத்யை மதுரை மாயை காசி காஞ்சி அவந்தி என்பன.)

கையாழிவலவா - விகுதி பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. இனி, இத்தொடர்க்கு - விகுதிபிரித்துக்கூட்டாமல், கையிலேந்தியுள்ள ஆழியைப் பிரயோகிப்பதில் வல்லவனே! என்றும் உரைக்கலாம். ஆழி—பகைவரையழிப்பதென்பது பற்றி வந்த பெயர். வலம்புரி - வலப்பக்கமான உட்சுழியை யுடையது; காரணக்குறி. தென்னாகை - தெற்கிலுள்ள நாகையுமாம்.

நாகை - நாகபட்டணமென்பதன் மரூஉ. நாகராஜனுக்குப் பிரியகரமான தலமாதலால், இதற்கு 'திருநாகை' என்று பெயர். (௧௯)

௨௦. திருநறையூர்.

செய்யசடையோன்றிசைமுகத்தோன்வானவர்கோ
னையமறுத்தின்னமறியாரே—துய்ய
மருநறையூர்வண்டுழாய்மாயோன்செவ்வாயோன்
திருநறையூர்நின்றான்செயல்.

(இ - ள்.) துய்ய - பரிசுத்தமாகிய, மரு நறை ஊர் வண் துழாய் - நறுமணமும் தேனும் பொருந்திய செழிப்பான திருத்துழாயை யணிந்த, மாயோன் - ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனும், செவ்வாயோன் - (செந்தாமரைமலர்போலச்) சிவந்த திருவதரத்தை யுடையவனும், திருநறையூர் நின்றான் - திருநறையூரென்னுந் திவ்வியதலத்தில் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருப்பவனு மான எம்பெருமானது, செயல் - செய்கையைப் பற்றி,—செய்ய சடையோன் - செந்நிறமான (கபர்த்தமென்னும்) சடையை யுடைய சிவபிரானும், திசைமுகத்தோன் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமனும், வானவர் கோன் - தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனான இந்திரனும், ஐயம் அறுத்து - சந்தேகத்தையொழித்து [நிஸ்ஸந்தேகமாய்], இன்னம் அறியார் - இன்னமும் அறியமாட்டார்கள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது வலப்பக்கத்தில் வாழ்கின்ற சிவபெருமானும், அவனது திருவுந்திக்கமலத்திலே தோன்றியிருக்கின்ற பிரமனும், தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற இந்திரனுமே எம்பெருமானது செயலை உள்ளபடியறியமாட்டார்களென்பதாம்; எனவே, நம்போலியரால் அவ்வெம்பெருமானது செயலை அறியமுடியுமோ? என்பது கருத்து. "எம்பெம்மானை ஆரே யறிவா ரதுநிற்க - நேரே, கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங் காண்கிலான் கண்ணன, டிக்கமலந்தன்னை யயன்," "ஆரே யறிவா ரனைத்துலகு முண்டுமிழ்ந்த, பேராழியான்றன் பெருமையைக் - கார்செறிந்த, கண்டத்தா னெண்கண்ணான் காணான்" என்பன காணத்தக்கன.

துய்ய = தூய. துழாய் - துளஸீ யென்ற வடமொழியின் சிதைவென்பர். வாய்சிவந்திருத்தல், உத்தமலக்ஷணம்.

நறுமணமிக்கதலமென்பதுபற்றி, இதற்கு 'திருநறையூர்' என்று திருநாமம்; வடமொழியில், 'ஸுகந்தகிரி' என்று எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்குமிடத்தை வழங்குவதுங் காண்க. இங்கு, கந்யாசுல்கமாக நாச்சியாருக்

குப் பிராதானியத்தை எம்பெருமான் அளித்ததனால், இத்தலத்திற்கு 'காச்சியார்கோவில்' என்று ஒருபெயர் வழங்குகின்றது. இத்தலத்து எம்பெருமான், மேதாவிமுனிவரின் கன்னிகையைப் பலியென்னும் அசுரன் கவர்ந்துசெல்ல அவனைச் சபித்து அக்கன்னிகையை அம்முனிவர்க்கு அருள்செய்தன னென்றும், திருமங்கையாழ்வார்க்கு எம்பெருமான் திருவிலச்சினை பிரசாதித்தன னென்றும் அறிக. (உ0)

உக. திருநந்திபுரவிண்ணகரம்.

செயற்கரியசெய்வோமைச்செய்யாமனெஞ்சே
மயக்குவாரைவர்வலியா—னயக்கலவி
சிந்திபுரவிண்ணகரமென்பர் திருச்செங்கண்மா
னந்திபுரவிண்ணகரநாடு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—செயற்கு அரிய செய்வோமை - செய்வதற்கு அருமையான தொழில்களையும் செய்யவல்ல நம்மை, செய்யாமல் - செய்யவொட்டாமல், வலியால் மயக்குவார் - (தமது) வலிமையால் மயக்கச் செய்பவர்களாகிய, ஐவர் - பஞ்சேந்திரியங்கள், (உன்னைநோக்கி), 'நயம் கலவி சிந்தி - இனிமையைத் தருகின்ற சிற்றின்பத்தையே எப்போதும் நினைப்பாய்; விண் நகரம் புர - ஸ்வர்க்கலோகத்தை யாசாட்சிசெய்வாய்', என்பர் - என்று துர்ப்போதனை செய்வார்கள்; (நீ அந்தப்பஞ்சேந்திரியங்கட்கு வசப்பட்டு அவற்றைக்கொள்ளாமல்), திரு செங் கண் மால் - (அழகிய செந்தாமரைமலர்போன்ற) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலினது, நந்திபுர விண்ணகரம் - திருநந்திபுரவிண்ணகரமென்னுந்தலத்தை, நாடு - (எப்போதும்) விரும்புவாயாக; (எ - று.)

தவம் முதலிய அரும்பெருந்தொழிலைச் செய்து எம்பெருமானையடைய வேண்டுமென்றாலும் அவற்றைச்செய்து அவ்வெம்பெருமானையடையும் வல்லமைபெற்றுள்ள நம்மைப் பஞ்சேந்திரியங்கள் நற்றொழிலொன்றையுஞ் செய்யவொட்டாமல் மயக்கிச் சிற்றின்பத்திலேயே வலியஇழுக்கின்றன; மனமே! நீ அவற்றின்வழியிற் சேராமல், எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற நந்திபுரவிண்ணகரத்தை நாடுதலாகிற இச்சிறுதொழிலைக் கைக்கொண்டாலும் பேரின்பங் கைகூடுமென மனத்திற்கு உபதேசஞ்செய்கின்றன ரென்க. 'செயற்கரியசெய்வோம்' என்று மேம்பாடுதோன்றக் கூறியது, மனத்தை நல்வழிப்படுத்துதற்பொருட்டாம்; "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை" என்றவிடத்துப் போல. "உய்வர்தொழும்புசெய்தென் றிருப்போமை யுய்யாமலைவர், பெய்வர்தொழுவினைக்கேயென்பரால்" என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. செயற்கு எளியவாவன - வேண்டியவாறே மனத்தைப் பஞ்சேந்திரியங்களின்வழிகளால் ஐம்புலன்களிற் செலுத்துதலும், கண்டபொருளை விரும்புதலும், அவை கிடையாதபோது கோபித்தலும் முதலாயின; செயற்கு அரியவாவன - இயமம் நியமம் முதலான எண்வகை யோகவுறுப்புக்கள். இனி, செயற்கரிய என்பதற்கு-எம்பெருமானது முகமலர்த்திக்காகச் செய்யுங் குற்

தேவல்களென்றலும் பொருந்தும். 'நயக்கல்வி' என்ற பாடத்துக்கு - இனிமையைத்தருகின்ற படிப்பு என்று பொருள்; அவையாவன - வாத்ஸ்யாயநம் கொக்கோகம் முதலிய காமசாஸ்திரங்கள். எம்பெருமானைத் தியானஞ்செய்து உய்யாமல், நயக்கல்வியைவிரும்பிக்கற்றும் ஸ்வர்க்கத்தை அரசாளும் பயனில்லை யென்பது, கருத்து. அடியார்களை அன்புடன்நோக்கிநோக்கி எம்பெருமானது திருக்கண்கள் சிவந்தனபோலும்.

ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாகக்கூறியது இழிப்புப்பற்றிய திணைவழுவமைதி; தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் ''தாம்வந்தார் தொண்டனார்' என்பது, உயர்சொல் குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று' என்றது, இங்கு உணரத்தக்கது. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு.

நந்திதேவர்க்குப் பிரதியக்ஷமான சிறந்த நகர மாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்கு, 'திருநந்திபுரவிண்ணகரம்' என்று திருநாமம்: இது, 'நாதன்கோவில்' என வழங்கும். (உக)

உஉ. திருவிந்தளூர்.

நாடுதும்வா நெஞ்சமே நாராயணன்பதிகள்
கூடுதும்வா மெய்யடியார்கூட்டங்கள்—சூடுதும்வா
வீதியிந்தளத்தகிலின்வீசுபுகைவாசமெழு
மாதியிந்தளூரானடி.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—நாராயணன் பதிகள் - திருமாலினது திருப்பதிகளை, நாடுதும் - சென்று தரிசிப்போம்: வா—; மெய் அடியார் கூட்டங்கள் - உண்மையான பக்தர்களது கூட்டங்களை, கூடுதும் - போய்ச் சேருவோம்: வா—; இந்தளத்து - தூபக்கால்களிற் போகடப்பட்ட, அகிலின் - அகிற்கட்டைகளினின்று, வீசு - வீசுகின்ற, புகை - புகையினது, வாசம் - நறுமணமானது, வீதி - தெருக்களில், எழும் - கமழ்ந்தெழப்பெற்ற, ஆதி இந்தளூரான் - முதன்மையாகிய திருவிந்தளூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானது, அடி - திருவடித்தாமரைகளை, சூடுதும் - (தலைமேற்) சூடிக்கொள்ளுவோம்: வா—; (எ-று.)

திருமாலின்திருப்பதிகளிற் சென்று அடியார்கூட்டங்களுடன் கூடி எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளை முடிக்கு அணியாகச் சூடுமாறு இணங்கிவரும்படி தமது நெஞ்சை யழைக்கின்றன ரென்க. நாராயணன் என்ற திருநாமம் - நித்யவஸ்துக்களையெல்லாம் தனக்குஇருப்பிடமாகவுடையவனென்றும், நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனென்றும், பிரளயப் பெருங்கடலை வாழுமிடமாகக்கொண்டவனென்றும் இவ்வாறாகப் பொருள்படும். 'சூடுதும்' என்ற வினைக்கு ஏற்ப, திருவடி தாமரையாக்கி உரைக்கப்பட்டது.

சந்திரன் தனது சாபம் நீங்கப்பெற்ற தலமாதலால், 'திருவிந்தளூர்' என்று இத்தலத்திற்குப் பெயரென்பர். இதற்கு வடமொழியில் 'ஸுகந்தவநம்' என்று ஒருதிருநாமம் வழங்குகின்றது. (உஉ)

உரு. திருச்சித்திரகூடம்.

அடியா லுலகெல்லா மன்றளந்து கொண்ட
நெடியானைக் கூடுதியே னெஞ்சே—கொடிதாய
குத்திரகூடங்கி கொளுந்தாமுன் கோவிந்தன்
சித்திரகூடங் கருதிச்செல்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—அடியால் - (தனது) திருவடிகளினால், உலகு எல்லாம் - எல்லாவுலகங்களையும், அன்று - முற்காலத்தில், அளந்து கொண்ட - அளந்து தன்னுடையனவாக்கிக்கொண்ட, நெடியானை - திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த கடவுளை, கூடுதி எல் - சேரவேண்டுமென்று விரும்பினையானால்,—கொடிது ஆய - கொடுமையுள்ளதாகிய, குத்திரம் - இழிகுணத்தைக்கொண்ட, கூடு - இந்தச்சரீரத்தை, அங்கி - அக்நியானது, கொளுந்தா முன் - எரித்துவிடுதற்குமுன்னமே, கோவிந்தன் - கோவிந்தராஜனெழுந்தருளியிருக்கின்ற, சித்திரகூடம் - திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, கருதி - நினைத்து, செல் - செல்வாயாக; (எ - று.)

இறப்பதற்குமுன்னம் சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்வாயானால், என்றும் எம்பெருமானைக் கூடிவாழும் நற்கதி வாய்க்குமென்பதாம். உயிர்கள் தன்னையுணராதநிலையிலும் தனக்கும் அவைகட்குமுள்ள தொடர்பையே பற்றாசெனக்கொண்டு தேவேந்திரனுக்கு மூவுலகத்தையும் மீட்டுக்கொடுத்த லென்ற ஒருவ்யாஜத்தை முன்னிட்டுக் காடும் ஓடையுமான நிலப்பரப்பையெல்லாம் தனதுமலர்போன்ற மெல்லிய திருவடிகளால் அளந்து அவ்வுயிர்களைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்ட பரமகாருணிகனான அந்தத்திரிவிக்கிரமனே சரணமடைதற்கு உரியவனென்பது தோன்ற, அப்பெருமானை 'அடியாலுலகெல்லாமன்றளந்துகொண்ட நெடியான்' என்றார். நிலவுலகத்தையளந்ததில் நிலவுலகத்தோடு அதன்கீழுள்ள ஏழுலகங்களும், வானத்தையளந்ததில் நிலவுலகத்திற்குமேலுள்ள ஆறுலகங்களும் அடங்கியதனால் 'உலகெல்லாம் அளந்துகொண்ட' எனப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் விளைப்பதாய்ப் பலதுன்பங்கட்கும் அசுத்தங்கட்கும் இடமாய் ஆத்மா சேர்ந்திருத்தற்கு ஒருகூடுபோல நிற்றலால், உடம்பை 'கொடிதாய குத்திர கூடு' என்றார். 'இறப்பதற்குமுன்' என்ற பொருளில் 'குத்திர கூடங்கிகொளுந்தாமுன்' என்றது - காரணத்தைக் காரியமாகக் கூறிய உபசாரவழக்கின்பாற்படும். கோவிந்த னென்ற திருநாமத்துக்கு - பசுக்களைக் காத்தவனென்றும், உயிர்களை அடிமையாகவுடையவனென்றும், சூரியகிரணத்தில் தங்கியிருப்பவனென்றும், வேதத்தை (ஹம்ஸரூபியாகிப் பிரமனுக்கு) உபதேசித்தவனென்றும், (வராஹாவதாரஞ்செய்து நஷ்டமான) பூமியை யடைந்தவனென்றும் இன்னுஞ்சிலவாறாகவும் பொருளுரைக்கப்படும். திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தை மங்களாசாஸநஞ்செய்கையில் "தில்லைத்திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்று உபதேசமுகத்தாற் கூறியிருத்தலால், இவ்வாசிரியரும் தமதுமனத்தைநோக்கி உபதேசமாகக் கூறினர்போலும்.

சித்திரகூடம் - விசித்திரமான சிகரங்களை யுடையதெனப் பொருள்படும் காரணப்பெயர். இது, இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்தபொழுது அவ்வெம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே, இத்தலமும் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும்பாங்காயிருப்ப தென்பதுபற்றி, அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்டதென்பர். இங்கு உத்ஸவமூர்த்தி, இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் சித்திரகூடபருவதத்தில் வீற்றிருந்தவண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; மூலமூர்த்தி, கூடிராப்திநாதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப் பார்த்து ஆமோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். இது, தில்லைமரங்க ளடர்ந்த காடா யிருந்ததனால், 'தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்' என்று வழங்கப்படும். இது, எம்பெருமான் தேவர்களும் முனிவர்களும் சூழக் கொலுவீற்றிருந்த சபை. (உ௩)

உ௪. திருச்சீராமவிண்ணகரம்.

செல்லுந்தொறுமுயிர்ப்பின்செல்லுமிருவினையை
வெல்லுமுபாயம்விரும்புவீர்—தொல்லரங்கர்
சீராமவிண்ணகரஞ்சேர்மின் பின்மீளாத
வூராமவிண்ணகரமுண்டு.

(இ - ள்.) செல்லும் தொறும் - (உடலைவிட்டு உயிர்) போகின்ற இடங்களிலெல்லாம், உயிர் பின் செல்லும் - அவ்வுயிரின்பின்னே விடாதுதொடர்ந்துசெல்லுகின்ற, இரு வினையை-(நல்வினை தீவினையென்னும்) இரண்டு வினைகளையும், வெல்லும் - கடத்தற்குத் தக்க, உபாயம் - வழியை, விரும்புவீர் - இச்சிக்கின்றவர்களே!—(நீங்கள்), தொல் அரங்கர் சீராமவிண்ணகரம் சேர்மின் - பழைய திருவரங்கநாதனுடைய திருச்சீராமவிண்ணகர மென்னுந் தலத்தைப் போய்ச் சேருங்கள்; பின் - அவ்வாறுசேர்ந்தபிறகு, மீளாத ஊர் ஆம் அ விண்நகரம் - (தன்னைச்சேர்ந்தவர்) திரும்பிச்செல்லுதலில்லாத திருநகரமாகிய அந்தப்பரமபதம், உண்டு - (உங்களுக்குச்) சித்திக்கும்.

திருச்சீராமவிண்ணகரத்தைச் சேர்ந்தால், இருவினைகளையுமொழித்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தில் நிலைத்து வாழ்வீ ரென்று ஜநங்கட்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்தவாறு. திருமங்கையாழ்வாரும் "காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே" என்று பரோபதேசமாகக் கூறியது, கருதத்தக்கது. இருவினைகளும் தம்மைச்செய்த உயிர்கள் எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் அத்தனைபிறப்புக்களிலும் அவ்வுயிர்களைப் பின்தொடர்ந்துசென்று தத்தம்பயனைத் தவறாதுவிளைக்கு மென்பதை, 'செல்லுந்தொறு முயிர்ப்பின் செல்லுமிருவினை' என்றதனால் விளக்கினர்.

தாம் செய்த அவ்வவ்வினைகளின் பயனாகச் சுவர்க்கம் முதலிய இடங்களிற் சேர்ந்தவர் அவ்வினைகள் கழிந்தபிறகு அவ்வவ்விடங்களினின்று திரும்பிவிடுதல்போல, பரமபதத்தைச்சேர்ந்தவர் தொல்லையிருவினைகளும் ஒழிதலால் அங்குநின்று திரும்பிச்செல்லாராவ ரென்பதுபற்றி அம்முத்தி

புலகத்தை 'மீளாதவூராம் அவ்விண்ணகரம்' என்றார். இந்நூலாசிரியர்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்துள்ள பத்திப்பேரன்பினாலும், நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுட் சிறந்த தலம் திருவரங்கமேயாதலாலும், மற்றைத் திருப்பதிகளிலுள்ள எம்பெருமான்களையும் 'அரங்கர்' என்றே ஆங்காங்குக் கூறுவரென்க.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிறந்தநகரமாதல் பற்றி, இத்தலத்திற்கு 'சீராமவிண்ணகரம்' என்று பெயர்: காளி வாசஞ் செய்கிற காரணம்பற்றி இத்தலத்திற்குக் காழிச்சீராமவிண்ணகர மென்றும் பெயருண்டு. (இது, சீர்காழி யென்றும் வழங்கப்படும்.)

இது திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரைத் திருமங்கையாழ்வார் தமது கவித்திறத்தினால் வென்று அவரது வெற்றிவேலைத் திருமுன்காணிக்கையாகப் பெற்ற தலம். (உச)

உரு. திருக்கூடலூர்.

உண்டுகேட்டுற்றுமோந்துப்பார்க்குமைவர்க்கே
தொண்டுபடலாமோவுன்றொண்டனேன்—விண்டிலங்கு
மாடலூர்நேமிமுதலைம்படையா யன்புடையாய்
கூடலூரா யிதனைக்கூறு.

(இ - ள்.) விண்டு இலங்கும் - விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற, ஆடல் ஊர் - வெற்றி பொருந்திய, நேமி முதல் - சக்கரம் முதலிய, ஐம் படையாய் - பஞ்சாயுதங்களையுடையவனே! அன்பு உடையாய் - (உயிர்களிடத்தில் சிநேகமான) கிருபையையுடையவனே! கூடலூராய் - திருக்கூடலூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—உன் தொண்டனேன் - உனக்கேயடியவனாகிய நான், (அவ்வாறு அடிமையாயிருத்தலைவிட்டு),—உண்டு - (இனியவுணவுகளைச்) சுவைத்தும், கேட்டு - (இனியஇசைமுதலியவற்றைக்) கேட்டும், உற்று - (இன்பமுண்டாக்கும் பொருள்களைப்) பரிசித்தும், மோந்து - (நறுமணமுள்ள பொருள்களை) மோந்தும், பார்க்கும் - (நற்காட்சியுள்ள பொருள்களைக்) கண்டும் மகிழ்கின்ற, ஐவர்க்கே - பஞ்சேந்திரியங்கட்கே, தொண்டு படல் ஆமோ - அடிமைப்படுதல் தகுதியாகுமோ? (எ-று.)

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளுள் கண் எம்பெருமானையே தரிசிப்பதும், செவி அப்பெருமானது வைபவங்களையே கேட்பதும், வாய் அவனையே துதிப்பதும், மூக்கு அவனது திவ்யபரிமளத்தையே மோப்பதும், கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய மெய் அவ்வெம்பெருமானைத் தொழுதல் வலஞ்செய்தல் வணங்குதல் முதலியன செய்வதுமாக, இங்ஙனம் எல்லாப்பொறிகளும் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானது விஷயங்களையே நுகரும் பொருளாகக் கொள்வதனால் நான் ஈடேற்றுவகை எளிதில் அமைந்திருக்க, அதனைவிட்டு, "கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணே யுள" என்றபடி சிற்றின்ப விருப்பத்தால் விஷயாந்தரங்களிற் சென்று பஞ்சேந்திரியங்கட்கு வசப்

பட்டு நாசமடையலாமோ? நான் அவ்வாறு வசப்பட்டு அழியாதவாறு பாது காப்பது உனது கடமை யென்று வேண்டியவாறும். "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாம், கண்ணன்," "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்," "ஸர்வகர்தஃ ஸர்வரஸஃ" என்றவற்றால் தாரக போஷக போக்யாதிகளெல்லாம் அவ்வெம்பெருமானே யாதலை யுணர்க. 'ஐவர்க்குத் தொண்டுபடலாமோ வுன்தொண்டனேன்' என்ற தொடரில், ஸாஸ்வதமும் ஸர்வரஸமுமான நீ இருக்கையில், நஸ்வரமும் அஸாரமுமான பஞ்சேந்திரியங்கட்கு ஆட்படுதல் தகாதென்பது, போதரும்: வெண்டளைபற்றி 'மோந்துப்பார்க்கும்' என, அவ்வழியில் மென்றொடர்முன் வலிமிக்குவந்தது. ஆடல்=அடல்: நீட்டல்விகாரம்.

தேவர்கள் கூட்டமாகவந்து எம்பெருமானைச் சேவிக்குந் தலமாதலால், 'திருக்கூடலூர்' என்று இத்தலத்திற்குத் திருநாம மென்பர். (உரு)

உசு. திருக்கண்ணங்குடி.

கூறுபுகழ்த்தன்னடிக்கேகூட்டுவனோ வின்னமென்னை
வேறுபடப்பல்பிறப்பில்வீழ்த்துவனோ—தேறுகிலே
னெண்ணங்குடியாயிருந்தானின்றான்கிடந்தான்
கண்ணங்குடியான்கருத்து.

(இ - ள்.) எண்ணம் - (எனது) மனத்தை, குடி ஆய் - (தான்) வாழுமிடமாகக்கொண்டு, இருந்தான் நின்றான் கிடந்தான் - (அந்நெஞ்சினில்) வீற்றிருத்தலையும் நிற்றலையும் சயனித்தலையும் செய்பவனும், கண்ணங்குடியான் - திருக்கண்ணங்குடியென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெருமான்,—என்னை - அடியேனை, கூறு புகழ் தன் அடிக்கே கூட்டுவனோ - (வேதங்களினாற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற கீர்த்தியையுடைய தனது திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்வனோ? (அன்றி), இன்னம் - இனிமேலும், வேறுபட - (அவ்வாறு தன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ளுவதற்கு) மாறாக, பல் பிறப்பில் - பலவகைப்பிறப்புக்களிலும், வீழ்த்துவனோ - தள்ளி வருத்துவனோ? கருத்து - (அவனது) திருவுள்ளக்கருத்தை, தேறுகிலேன் - (இன்னதென்று) அறியேன், (யான்); (எ - று.)

என்மனத்திலே வந்துபுகுந்து நிற்பதும், அவ்வாறுநிற்குமிடத்து வருத்தந்தட்டுகையில் வீற்றிருப்பதும், அவ்வாறு இருக்குமிடத்தும் வருத்தந்தோற்றினாற் பள்ளிகொள்வதுமாக இவ்வாறு நிலையாகவாழ்கின்ற எம்பெருமான் அடியேனுக்கு நற்கதியருள்வனோ? அன்றி, இதுவரையிலும்போலவே இன்னமும் பலவகைப்பிறப்புக்களில் அலைந்துழலவைப்பனோ? நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனான அவ்வெம்பெருமான் யாதுசெய்வனோ? அறியேனென்பதாம். இவ்வாறு ஐயங்கார் ஐயமுறுதற்குக் காரணம், எம்பெருமான் தம்மிடத்துக் காரணமின்றியெழுந்த பெருங்கருணையோடு பேரன்புபாராட்டுதலும், இயற்கையான அடிமைப்பொருளாகிய தாம் இத்தனைகாலம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரராய்த் திரிந்து விமுகராகக்கிடந்தமையு

மென்க. "பின்பிறக்கவைத்தனன்கொலன்றி நின்றுதன்கழற்கு, அன்புறை க்கவைத்தநாளறிந்தனன்கொல் ஆழியான், ***, என்திறத்தி லென்கொல் எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்ததே" என்ற பெரியார்பாசுரத்தை அடியொற்றி யது, இது. எம்பெருமான் தனது அடியார்களின் சரீரத்தில் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிற்செய்துள்ள விருப்பத்தைச் செய்வானென்ற கொள்கை விள க்குமாறு 'எண்ணங்குடியா யிருந்தான் நின்றான் கிடந்தான்' என்றார்; "நிற் பதுமோர் வெற்பகத்து இருப்புவிண் கிடப்பதும், நற்பெருந்திரைக்கடலுள் நானிலாதமுன்னெலாம், அற்புத னநந்தசயன னாதிபூதன் மாதவன், நிற் பதும் இருப்பதுங் கிடப்பதும் என்னெஞ்சுளே," "நின்ற தெந்தை யூரகத் திருந்த தெந்தை பாடகத்து, அன்றுவெஃகணைக்கிடந்த தென்னிலாதமுன் னெலாம், *** நின்றது மிருந்ததுங் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் பாசுரங்களும், "உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றி லும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஸரீரைகதேஸத்திலே பண்ணும். அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம். "கல்லுங் கனை கடலும்"என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிரு க்கும்"என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்கியங்களும் இங்குஉணரத்தக்கன. பல்பிற ப்புக்களாவன - மக்கள் தேவர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் எழுவகைப்பிறப்புக்கள்.

கண்ணன் வாழ்கின்ற இடமாதலால், இத்தலத்திற்கு 'திருக்கண்ணன் குடி' என்று பெயர்; அதுவே கண்ணங்குடியென்று வழங்குவதாயிற்று. இத் தலத்தைக்குறித்து 'உறங்காப்புளி, ஊறாக்கிணறு, காயாமகிழ், தீராவழக்கு, திருக்கண்ணங்குடி' என்று ஒருபழமொழி வழங்கும். (உசு)

உஎ. திருக்கண்ணமங்கை.

கருத்தினால்வாக்கினானன் மறையுங்காணா
வொருத்தனைநீநெஞ்சேயுணரிற்—பெருத்தமுகில்
வண்ணமங்கைகண்கால்வனசந் திருவரங்கங்
கண்ணமங்கையூரென் றுகாண்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—கருத்தினால் - மனத்தினாலும், வாக்கி னால் - வாக்கினாலும், நால் மறையும் - நான்குவேதங்களும், காணா - கண்ட றியமுடியாத, ஒருத்தனை - ஒப்பற்ற திருமாலை, நீ உணரின் - நீஅறியவிரு ம்பினால்,—(அவனுக்கு), 'வண்ணம் - திருமேனிநிறம்,பெருத்த முகில் - பெ ரிய காளமேகமாம்; அம் கை - அழகிய திருக்கைகளும், கண் - திருக்கண்க ளும், கால் - திருவடிகளும், வனசம் - செந்தாமரைமலர்களாம்; ஊர் - இரு ப்பிடம், திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கமும், கண்ணமங்கை - திருக்கண்ணமங்கையு மாம்,' என்று—,காண் - அறிவாயாக; (எ - று.)

எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிய விரும்பினால், அவனது திருமேனிநிறம் காளமேகத்தைப்போலு மெனவும், அவனது கை கால் கண்க ளென்ற உறுப்புக்கள் செந்தாமரைமலர்போலு மெனவும், அவனெ

மூர்த்தருளியிருக்கின்ற இடங்கள் ஸ்ரீரங்கமும் திருக்கண்ணமங்கையும் போன்ற திருப்பதிகளெனவும் இவ்வாறு தனித்தனியே உவமைப்பொருள்களைக் கொண்டு ஒருவாறு ஊகித்து உணரலாமேயன்றி, வேதபுருஷனது மனோவாக்குக்களுக்கும் எட்டாத அந்தஎம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை நேர்கொடு நேரே நிரூபித்து உணர்தல் அற்பஞானமுள்ள நம்மால் எவ்வாற்றாலும் முடியாதென்பது, கருத்து. ("மைவளர்க்கும் மணியுருவம் மரதகமோ மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால்," "அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால்," "கைவண்ணந் தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தம் அடியுமஃதே", "தமருள்ளந் தஞ்சை தலையரங்கந் தண்கால், *** வெஃகாவெங்கைதக்கிடம்" என்னும் பெரியார்பாசுரங்களை இங்கே அறிக.) ஆநந்தவல்லியில் எம்பெருமானது ஆனந்தகுணத்தை அளவிடப்புக்க வேதபுருஷன் "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸாஸஹ, ஆநந்தம்ப்ரஹ்மண:" என்று தனது வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாமல் மீண்டமைபற்றி எம்பெருமானது தன்மை அறிதற்கு அரியதென்பது தானே பெறப்படுதலால்,'கருத்தினால் வாக்கினால் நான்மறையுங் காணாவொருத்தன்' என்றார். ஒருத்தன் - அத்விதீயன்: ஒப்புமிப்பில்லாத ஒரு தெய்வம்.

நான்மறை - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன: அன்றி, தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், ஸாமவேதம் என்பனவுமாம். வண்ணம் - வர்ணம் என்பதன் சிதைவு. அங்கை - அகங்கை யென்பதன் திரிபுமாம்: அகங்கை - உள்ளங்கை; "அகமுனர்ச் செவி கை வரி னிடையன கெடும்." வாரிஜம் - நீரில்தோன்றுவதெனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி.

திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தில் வந்து இங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைப் பதிகம்பாடித் துதிக்கையில், திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப்பெருமாள் முன்பு திருக்கடன்மல்லையில் ஒருபாடல்பெற்றது போதாதென்று மீட்டும் அவ்வூரிலுள்ள நாய்ச்சியாரான என்னைப்பெற்றஅன்னையால் ஞாபிக்கப்பட்டவராய், ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சியளிக்க, ஆலிநாடர் "நின்றவூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினை *** கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே" என்று அப்பிரானையுஞ் சேர்த்துத் துதிசெய்தன ரென்க.

உ அ. திருக்கவித்தலம்.

காணியுமில்லமுங்கைப்பொருளுமீன்றோரும்
பேணியவாழ்க்கையும்பேருறவுஞ்—சேணிற்
புவித்தலத்தினின்பமும்பொங்கரவமேறிக்
கவித்தலத்திற்கண்டுயில்வோன்கால்.

(இ - ள்.) (அடியேனுக்கு), காணியும் - பூமியும், இல்லமும்-வீடும், கைபொருளும் - கையிலுள்ள திரவியமும், ஈன்றோரும் - பெற்ற தாய்தந்தையரும், பேணிய வாழ்க்கையும் - விரும்பிய நல்வாழ்வும், பேர் உறவும் - நெருங்கிய சுற்றத்தாரும், சேணில் புவித்தலத்தில் இன்பமும் - மறுமையிலும் இம்மையிலும் உண்டாகக்கூடிய இன்பங்களும்,— கவித்தலத்தில் - திருக்

கவித்தல மென்னூர் தலத்தில், பொங்கு அரவம் ஏறி - சிறந்தன்மையுள்ள ஆதிசேஷன்மீது ஏறி, கண் துயில்வோன் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுந் திருமாலினுடைய, கால் - திருவடிகளேயாம்; (எ - று.)

போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாகிய யாவும் எனக்கு எம்பெருமான் திருவடிகளே யென்பது, கருத்து. "தோட்டமில்லவளாத்தொழுவோடை துடவையுங் கிணறுமிவையெல்லாம், வாட்டமின்றி யுன்பொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம்வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்," "பெற்றதாய்நீயே பிறப்பித்ததந்தைநீ, மற்றையாராவாருமநீ பேசில்," "ஒருநற்சுற்றமெனக்குயிரொண்பொருள், வருநல்தொல்கதியாகிய மைந்தன்" என்ற ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

காணி - விளைநிலம். உறவுக்குப் பெருமையாவது, வறுமைக்காலத்திலும் தம்மைவிட்டுப் பிரியாமல் உடனிருந்து உதவிசெய்தல். சேண் - மேலுலகம். இறந்தபின் மறுமையிற் பெறக்கூடிய இன்பம் பெரும்பாலும் மேலுலகத்திற்சென்று பெறக்கூடியதா யிருத்தலால், அம்மறுமையின்பத்தை 'சேணின்பம்' என்றார். திருக்கவித்தலத்தில் எம்பெருமான் புஜங்கசயநத்திற் பள்ளிகொண்டிருத்தலால், அப்பிரான் 'பொங்கரவமேறிக் கவித்தலத்திற் கண்டுயில்வோன்' எனப்பட்டான். தன்மீது திருக்கண்வளர்கின்ற எம்பெருமானுக்கு எச்சமயத்தில் யாவரால் என்னதீங்கு விளையுமோ? என்று, தீங்குஉண்டாதற்கு இடமாகாத எம்பெருமான்திறத்திலும் பொங்கும்பரிவினாற் பயசங்கைகொண்டு மங்களாசாஸநபரனான ஆதிசேஷன் எப்பொழுதுஞ் சீறிக்கொண்டிருப்ப னென்னுங் கருத்தைக் குறிப்பித்தற்கு, அரவத்திற்கு 'பொங்கு' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். பக்தர்கள் கோஷித்துத் துதிக்கும்போது பயசங்கையினால் திருவநந்தாழ்வான் அழலுமிழ்வனென்று "ஆங்காரவாரமதுகேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்" என்று திருமழிசைப்பிரான் கூறியிருத்தலுங் காண்க.

அநுமானுக்குப் பிரதியக்ஷமான தல மாதலால், இத்திருப்பதிக்கு, 'திருக்கவித்தலம்' என்று பெய ரென்பர். (உ௮)

உ௯. திருவெள்ளியங்குடி.

காலளவும்போதாக்கடன்ஞாலத்தோர்கற்ற
நூலளவேயன்றிநுவல்வாரார்—கோலப்
பருவெள்ளியங்குடியான்பாதகவூண்மாய்த்த
திருவெள்ளியங்குடியான்சீர்.

(இ - ள்.) கோலம் பரு வெள்ளி அம் குடியான் - அழகிய பெரிய (கைலாசமென்னும்) வெள்ளிமலையை வாழுமிடமாகவுடையவனான சிவபிரானது, பாதகம் ஊண்-(பிரமஹத்தியாகிய) பாவத்தினால் நேர்ந்த இரந்துண்ணுதலை, மாய்த்த - ஒழித்தருளிய, திருவெள்ளியங்குடியான் - திருவெள்ளியங்குடியென்னூர் தலத்தி லெழுந்தருளிய எம்பெருமானது, சீர் - சிறப்பை,—கால் அளவும் போதா கடல் ஞாலத்தோர் - (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் எம்

பெருமானது) ஒருதிருவடியினளவிடுதற்கும் போதாத கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களில், கற்ற - (தாம்) படித்தறிந்த, நூல் அளவே அன்றி - நூல்களின் அளவாகக் கூறுவதேயல்லாமல், நுவல்வார் - முழுதும்உணர்ந்து சொல்லவல்லவர், ஆர் - யாவருளர்? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருக்கல்யாணகுணங்களை முழுவதுந் தெரிவிக்கின்ற நூல்களும் இவ்வுலகத்திலில்லை; ஆகவே, "நூலளவேயாகுமாம்நுண்ணறிவு" என்றபடி, அவ்வெம்பெருமானது குணங்களைச் சிறிதே கூறுகின்ற அந்நூல்களைக் கற்றவர்கள் அதனால் தாம் உணர்ந்துகொண்ட சிறிதளவே எம்பெருமானதுகுணங்களைக் கூறவல்லவ ராவரேயன்றி முற்றுமுணர்ந்து கூறவல்லவர் ஒருவருமில்லை யென்பதாம். பூமியைப்பார்க்கிலும் எம்பெருமானது திருவடி பெரிதாயிருந்த தென்பார் 'காலளவும் போதாக் கடன்ஞாலம்' என்றார்; இதனால், அத்திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட எம்பெருமானது உருவத்தின் பெருமை அளவிடுதற்கு அரியதென விளக்கியவாறு. 'காலளவும் போதாக் கடன்ஞாலம்' என்ற தொடரால், எம்பெருமானது சரமாவயவமான திருவடிகளில் ஒன்றின் அளவையே கண்டறியமாட்டாத நிலவுலகத்தார் அவ்வெம்பெருமானது சீர்முழுவதையும் எவ்வாறு காணமாட்டுவர்? என்ற பொருள் தோன்றும்; இங்கு, ஞாலத்திற்குக்கொடுத்துள்ள 'காலளவும்போதா' என்ற அடைமொழி இவ்வாறு ஒருகருத்தை உட்கொண்டிருத்தலால், கருத்துடையடைமொழியணியாம். எம்பெருமானது நித்யவிபூதியாகிய பரமபதம் 'த்ரிபாத் [முக்காற்பங்குள்ள] விபூதி' என்று பெயர்பெறுமாறு இந்த லீலாவிபூதி முழுதும் அந்தஎம்பெருமானது பெருஞ்செல்வத்தில் நான்கிலொருபங்கே யாதல்பற்றி, 'காலளவும்போதாக் கடன்ஞாலம்' என்றாருமாம். "முதலாவார் மூவர்" என்றபடி முதல்மூர்த்திகளாகிய மூவரில் ஒருவன் தலையறுப்புண்டான்; ஒருவன் தலையைக்கொய்து அப்பாதகத்தால் வருந்தி யலைந்து அதைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு உபாயந்தேடி உலகமெங்கும் இரந்து திரிந்தான்; ஒருவன் அவனது பாதகத்தை மிகஎளிதில் அகலுமாறு அருள்செய்தான்; ஆகவே, அவ்வாறு அருள்செய்த திருமாலே மற்றையிருமூர்த்தியினும் பரதேவதையாவனென்றற்கு, அவனை 'பருவெள்ளியங்குடியான் பாதகலூண் மாய்த்த திருவெள்ளியங்குடியான்' என்றார்: "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றது காண்க.

சுக்கிராசாரியனுக்குப் பிரதியக்ஷமான தலமாதலால், இத்திருப்பதிக்கு 'திருவெள்ளியங்குடி' என்று பெயர் : 'பார்க்கவபுரி' என்று இத்தலத்திற்கு வடமொழியில் ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. (உக)

௩௰. திருமணிமாடக்கோயில்.

சீரேதருங்கதியிற்சேருகைக்குநானுன்னை
நேரேவணங்கினேனெஞ்சேநீ—பாரி
லணிமாடக்கோயிலரங்கனூர்நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்வணங்கு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—சீரே தரும் கதியில் சேருகைக்கு - சிறப்பையே தருகின்ற நல்லகதியில் [முத்தியுலகத்தில்] சென்றுசேர்வதற்காக, நான்—, உன்னை - (எனது நன்மைதீமைகட்குக் காரணமாயிருக்கின்ற) உன்னை, நேரே வணங்கினேன் - நன்றாகத்தொழுகின்றேன்; நீ—, (யாது செய்யவேண்டுமெனின்),—பாரில் - இந்நிலவுலகத்தில், அணி மாடம் கோயில் அரங்கனூர்-அழகிய மாடமாளிகைகளையுடைய கோயிலென்று சொல்லப்படுகின்ற ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியுள்ள ரங்கநாதனது, நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் - திருநாங்கூரைச்சார்ந்த திருமணிமாடக்கோயி லென்னுந் திவ்வியதலத்தை, வணங்கு - தொழுவாயாக; (எ - று.)

அத்திருப்பதியை வணங்குமாறு நீ இசைவாயானால்,நமக்குத் தவறாமல் நற்கதிவாய்க்குமென்று தமதுநெஞ்சைநோக்கி இதயுரைத்தவாறு. தமக்கு நற்கதிவாய்த்தற்கும்,அன்றித்தீநரகிற்கிடந்துழைத்தற்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரண மாதலால், நற்கதிகிடைப்பதற்கு முயற்சிசெய்யவேண்டுமென்று கருதிய ஆசிரியர் தமது விருப்பத்தின்படி வருதற்பொருட்டு அந்நெஞ்சை வணங்கி வேண்டுகின்றன ரென்க; "நெஞ்சமே நல்லைநல்லை யுன்னைப்பெற்றா, லென்செய்யோ மினியென்னகுறைவினம், மைந்தனை மலராண்மணவாளனைத், துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்" என்ற நம்மாழ்வார்பாசுரம், இங்குக் கருதத்தக்கது.

இதுமுதற் கூறப்படுகின்ற திருப்பதிகள் பதினொன்றையும், 'திருநாங்கூர்த்திருப்பதிகள்' என வழங்குவர். நாங்கூர் - வடமொழியில், நாகபுரியெனப்படும்.

அழகிய உபரிகைவீடுகள் நிறைந்த எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலமாதலால், இத்தலத்திற்கு, 'திருமணிமாடக்கோயில்' என்று பெயர் வந்ததுபோலும். (௯௦)

௯௧. திருவைகுந்தவிண்ணகரம்.

வணங்கேன்பிறதெய்வ மாலடியாரல்லாக்
குணங்கேடர்தங்களுடன்கூடே—னிணங்கிநின்று
வைகுந்தவிண்ணகரம்வாழ்த்துவே னீதன்றோ
வைகுந்தவிண்ணகரவாழ்வு.

(இ - ள்.) (நான்),—பிற தெய்வம் - திருமாலல்லாத வேறுதெய்வங்களை, வணங்கேன் - வணங்கமாட்டேன்; மால் அடியார் அல்லா - திருமாலினது அடியவரல்லாத, குணம் கேடர்தங்களுடன் - நற்குணமில்லாதவரோடு, கூடேன் - சேரமாட்டேன்; இணங்கிநின்று -(திருமாலடியாருடன்) கூடிநின்று, வைகுந்த விண்ணகரம் - திருவைகுந்தவிண்ணகரமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, வாழ்த்துவேன் - துதிப்பேன்; ஈது அன்றோ - இவ்வாறு அடியவருடன் கூடித் துதித்தலல்லவோ, வைகுந்த விண் நகரம் வாழ்வு - ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் திவ்வியநகரத்தி லுண்டாகின்ற நல்வாழ்க்கையாவது; (எ - று.)

"அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தம்" என்னுஞ் சிறப்பினையுடைய ஸ்ரீவை குண்டத்துச் சென்றாலும் அங்கு உண்டாகும் நல்வாழ்வென்பதும் திருமா லடியார்களுடன் கூடி எம்பெருமானைத் துதித்தலே யாதலால், இந்நிலவுல கத்திலேயே மறந்தும் புறந்தொழாமலும் அவைஷ்ணவஸஹவாஸ மில்லாம லும் நின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் கூடி எம்பெருமானை யேத்தி ஜீவந் முக்தனாவேன் அடியேன் என்பதாம். பரதேவதையான திருமாலையன்றி, பிரளயகாலத்தில் பிறவுயிர்களோடொப்ப அவனது திருவயிற்றினுட் புக்குப் பின்பு வெளிப்படுபவர்களும் தமக்கு ஆபத்துநேர்ந்த காலத்தில் அவனையே சரணமடைந்து தேறி மற்றைச்சமயங்களிற் செருக்கித் திரிபவர்களு மான அபரதேவதைகளைச் சிறிதும் பொருள்செய்யாமையில் தமக்குஉள்ள உறுதி யான துணிவை 'வணங்கேன் பிறதெய்வம்' என்பதனால் வெளியிட்டார்; "அரங்கா! உன்னையன்றித் தெய்வமாக மதிக்குள்வையே னடியேன் பிற ராரையுமே," "உலகமுண்ட திருக்கந்தரத்தனையல்லாது எண்ணேனொரு தெய்வத்தையே" என்றார் பிறவிடங்களிலும். கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகுங் கற்புடை மகளிர்க்குப் பிறிதோராடவரோது தொடர்பில் லாதிருத்தல் இன்றியமையாதவாறுபோல, எம்பெருமானைச் சரணமடை ந்து உய்யும் பிரபந்நர்க்குத் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணாமை அவசியமென்பர் ஆன்றோர். பிணி பசி மூப்புப் பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்க ளின்றித் தாம் உய்யமாட்டாதவரும் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களைச் சமயத்திலே கை விடுபவர்களுமான பிறதேவதைகளையும் அவரைப்பற்றிய பொய்ந்நூல் களையும் தமது ஆராய்ச்சிக்குறைவினால் உண்மையென்று நம்பிப் பாராட் டிப் பழுதே பலபகலும் போக்குகின்ற வம்பருடன் கூடுதல் அறிவின்கேட் டிற்குக் காரணமாய் ஸம்ஸாரத்திற்கே வித்தாமாதலால், 'மாலடியாரல்லாக் குணங்கேடர்தங்களுடன் கூடேன்' என்றார். "சிறந்தார்க்கெழுதுணையாஞ் செங்கண்மால்நாமம், மறந்தாரை மானிடமாவையேன்" என்பது பூதத்தார் பாசுரம். தம்மோடுகூடினவர்களைத் தீக்கதியிற் சேர்த்தலால், மாலடியாரல் லாதவர் குணங்கேடராவர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைற்றமறிந்து உகந்திருக் கையும் *** ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் ஶாந்தியு முடையனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஶ் யாபேக்ஷிதமாகையால், 'இணங்கிநின்று வாழ்த்துவேன்' என்றார்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே இத்தலத்தில் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாகச் சேவைசாதித்தலால், இத்திருப் பதிக்கு 'திருவைகுந்தவிண்ணகரம்' என்று பெயரென்பர். (௯௧)

௯௨. திருவரிமேயவிண்ணகரம்.

வாழுமடியார் மடநெஞ்சே நம்மளவோ
தாழுஞ்சடையோன்சதுமுகத்தோன்—பாழிக்
கரிமேயவிண்ணகரக்காவலோன்கண்டா
யரிமேயவிண்ணகரத்தார்க்கு.

(இ - ள்.) மடம் நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய மனமே!—அரிமேய விண்ணகரத்தார்க்கு - திருவரிமேயவிண்ணகர மென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு, வாழும் அடியார்-அடியவராக வாழ் கின்றவர்கள், நம் அளவோ - நாம்மாத்திரந்தானோ? (அன்று); தாழும் சடையோன் - தொங்குகின்ற (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய சிவபிரானும், சதுமுகத்தோன் - நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனும், பாழி கரி மேய விண் நகரம் காவலோன் - பலம்பொருந்திய (ஐராவதமென்னும்) யானைமேல் ஏறிச் செல்லுகின்ற சுவர்க்கலோகத்துக்கு அரசனாகிய இந்திரனும், (அடியவராவர்); (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை: தேற்றமுமாம்.

நம்மைப்போல ஸாமாந்யரான மநுஷ்யர்கள்தாம் அப்பிரானுக்கு அடியவரென்று நினைக்கிறாயோ? அவ்வாறல்ல. உலகத்தார்க்கு யோகஞ்செய்யும் முறையை யுணர்த்தியவனும், "ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்" என்றவாறு ஞானத்தைத் தரக்கூடியவனுமாகிய பாகவதாக்ரேஸரனான சிவபெருமானும், எப்போதும் வேதங்களை யோதி அவற்றின்பொருளையுணர்பவனான பிரமதேவனும், தேவர்கட்கெல்லாந்தலைவனான மஹேந்திரனுமே அத்திருமாலுக்கு அடியவராவர்; இப்படி எல்லார்க்கும் அவனே தலைவனாதலால், வேறுதெய்வங்களினிடத்திற் சிறிதும்பற்றுவையாது அவனையே நம்பியிருப்பின், நமக்குத் தவறாமல் நற்கதி கிடைக்கு மென்று நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு.

சதுமுகத்தோன் = சதுர்முகத்தோன். கரி - கரத்தையுடையது என்பதனால், யானைக்குக் காரணக்குறி: இனி, இச்சொல்லுக்கு - கருமைநிறமுடைய தாதலால் கரியெனத் தமிழ்வகையாற் காரணங் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். 'காவலன்' என்பது 'காவலோன்' எனத் திரிந்தது. மேய - மேவிய என்பதன் விகாரம்.

'திருவரிமேயவிண்ணகரம்' என்பது - அரிபொருந்திய விண்ணகரம் போன்றது எனப் பொருள்படும். ('அரி' என்ற சொல் - அழகு, திருமால் குரங்கு சிங்கம் தவளை மூங்கில் முதலிய பலபொருளுள்ளது.) (௬௨)

௬௩. திருத்தேவனார்தொகை.

ஆர்க்கும்வலம்புரியாலண்டமுமெண்டிசையுங்
கார்க்கடலும்வெற்புங்கலங்கினவாற்—சீர்க்குந்
திருத்தேவனார்தொகைமால்செவ்வாய்வைத்தூதத்
தருத்தேவனார்தொகையுஞ்சாய்ந்து.

(இ - ள்.) சீர்க்கும் - சிறப்புப்பெற்ற, திருத்தேவனார்தொகை மால் - திருத்தேவனார்தொகை யென்னுந் திவ்வியதலத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமால், (பாரிஜாதவிருக்ஷத்தைத் தேவலோகத்தினின்று பேர்த்துக்கொணரும்போது), செம் வாய் வைத்து ஊத - (பாஞ்சஜந்யத்தைத்) தமது சிவ

ந்த வாயிலே வைத்து ஊதுகையில், ஆர்க்கும் வலம்புரியால் - பேராரவாரஞ் செய்கின்ற அந்த வலம்புரிச்சங்கத்தினால், தரு தேவனார் தொகையும் - கற்பகதருவின் நிழலில் வசிக்கின்ற தேவர்களின் கூட்டமும், சாய்ந்து - மூர்ச்சித்துவிழ,—அண்டமும் - அண்டங்களும், எண் திசையும் - எட்டுத்திக்குகளும், கார் கடலும் - கரிய சமுத்திரமும், வெற்பும் - அஷ்டகுலபருவதங்களும், கலங்கின - கலங்கிப்போயின; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; வியப்புக்குறிப்புமாம்.

எம்பெருமானது பஞ்சாயுதங்களு ளொன்றான சங்கத்தினது சிறப்பை இதனாற் கூறினார். "அருட்கொண்டலன்னவரங்கர் சங்கோசையி லண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர் வேகமுடன், தருக்கொண்டுபோகப்பொருதே தொடருஞ் சதமகனுஞ், செருக்கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடிதேவருஞ் சேனையுமே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும். சாய்ந்து = சாய; எச்சத்திரிபு. சாய்ந்துகலங்கின என்று ஒருமுடிபாகவே உரைப்பாருமுளர். அண்டம்-உலகவுருண்டை. அண்டம், எண்டிசை, கடல், வெற்பு என்பன—அங்குள்ள ஜீவராசிகளையும் குறித்தலால், ஆகுபெயர்கள். தேவர்கள் கற்பகதருவின்நிழலில் வசித்தலை, "இன்றளிர்க்கற்பகநறுந்தேனிடைதுளிக்குநிழலிருக்கை" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறியலாம்.

"தேவர்கள் சபைகூடின இடமாதலால், இத்திருப்பதிக்கு 'திருத்தேவனார்தொகை' என்று பெயராயிற் றென்னலாம். (௩௩)

௩௪. திருவண்புருடோத்தமம்.

சாய்ந்ததிருவரங்கந்தண்வேங்கடங்குடந்தை
யேய்ந்ததிருமாலிருஞ்சோலை—பூந்துவரை
வண்புருடோத்தமமாம் வானவர்க்கும்வானவனா
மொண்புருடோத்தமன்றனூர்.

(இ - ள்.) வானவர்க்கும் வானவன் ஆம் - தேவர்கட்கெல்லாந் தேவனாகிய, ஒள் புருடோத்தமன்தன் - அழகிய புருஷோத்தமனென்னுந் திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதிகளாவன,—சாய்ந்த திருவரங்கம் -(எம்பெருமான்) பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கமும், தண் வேங்கடம் - குளிர்ந்த திருவேங்கடமலையும், குடந்தை - திருக்குடந்தையும், ஏய்ந்த திருமாலிருஞ்சோலை - (எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகப்) பொருந்திய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூ துவரை - அழகிய துவாரகையும், வள் புருடோத்தமம் - திருவண்புருடோத்தமமும், ஆம் - ஆகும்; (எ - று.)

புருஷோத்தமனென்ற வடசொல் - பத்தர்களும் முக்தர்களும் நித்யர்களுமாகிய புருஷர்கள் யாவரினுஞ் சிறந்தவ னென்று பொருள்படும். புருஷோத்தம னெழுந்தருளியிருக்கின்ற வளப்பமுள்ள திருப்பதி யாதலால், இதற்கு 'திருவண்புருடோத்தமம்' என்று பெயர். (௩௪)

௬௫. திருச்செம்பொன்செய்கோயில்.

ஊர்வேன் மடலையொழிவேன் மடநாணஞ்
சேர்வேன்கரியதிருமாலைப்—பாரறிய
வம்பொன்செய்கோயிலரங்கனணிநாங்கூர்ச்
செம்பொன்செய்கோயிலினிற்சென்று.

[தலைவி ஆற்றாமைமிகுதியால் மடலூரத் துணிதல்.]

(இ-ள்.) பார் அறிய-உலகத்தவரெல்லாம் உணரும்படி [வெளிப்படையாக], மடம் நாணம் ஒழிவேன் - மடப்பத்தையும் நாணத்தையும் துறந்தவளாகி, மடலை ஊர்வேன் - மடலூர்ந்துசெல்வேன்; (அதனாலேனும்),—அம் பொன் செய் கோயில் அரங்கன் - அழகிய பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட கோயிலையுடைய திருவரங்கநாதனது, அணி - அழகிய, நாங்கூர் - திருநாங்கூரைச் சேர்ந்த, செம்பொன்செய்கோயிலினில் - திருச்செம்பொன் செய்கோயிலென்னுந் தலத்தில், சென்று - போய், கரிய திருமாலை-(அங்கு எழுந்தருளியுள்ள) கருநிறமுடைய எம்பெருமானை, சேர்வேன் - அடைவேன், (யான்); (எ - று.)

திருச்செம்பொன்செய்கோயிலென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திவ்விய சௌந்தரியத்தி லீடுபட்டு அவனது உத்தமபுருஷத்தன்மையைக் கருதியதனாலே அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசையுண்டாய், அங்ஙனம் அவனைக்கிட்டப்பெறாமையாலே ஐயங்கார் ஆற்றாமை மீதூர்ந்து தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமானதன்மை குலைந்து, ஆண்பெண்ணாம்படியான நிலைமை தோன்றி ஒருபிராட்டி நிலையை யடைந்தார். ஆண்பெண்ணாதல் கூடுமோ வெனின்,—"கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்," "வாராக வாமனனே அரங்கா வட்டநேமிவலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்" என்ப வாதலாலே, இது கூடும்; தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் இராமபிரானது சௌந்தரியாதிசயத்தி லீடுபட்டுத் தாம் பெண்தன்மையைப் பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடின ரென்ற ஐதிகியமு முணர்க. ("பெண்டிரும் ஆண்மைவெஃகிப் பேதுறுமுலையினாள்," "வாண்மதர்மழைக்கணோக்கி *** ஆண்விருப்புற்றுநின்றார் அவ்வளைத்தோளினாரே" எனப் பெண் ஆணாக விரும்பு மிடமு முண்டு.) அங்ஙனம் ஆண்பெண்ணாகிலும் சாதாரணப்பெண்மையையேயன்றி எம்பெருமானுக்குஉரியவளாகும் ஒருபிராட்டியின்நிலைமையை யடையுமாறு எங்ஙன மெனில்,—பரமாத்மாவினது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமுழுதும் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்திரியமின்மையும், பாரதந்திரியமும், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையு மடைதலும், அவனையே தாம் கா

ணங்களெல்லாவற்றாலும் அனுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால் தம்மைப் பிராட்டிமாரோ டொக்கச் சொல்லத் தட்டில்லையென்க.

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்திற்குச் சென்றவனாய் ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொரு நிமித்தத்தால் தோழியர்பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே ஒவ்வொருநிமித்தத்தால் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்குவந்து சேர, இருவரும் தெய்வவசத்தால் தற்செயலாய் ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவர்பக்கல் ஒருவர் காதல்கொண்டு கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றித் தமதுவிருப்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சிபுணர்ந்து பிரிந்தபின்பு ஆற்றாமைவிஞ்சி அதனால் நாணம் முதலியன அழிந்து இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பேரையும் தமதுஊரையும் பேரையும் ஒருபடத்திலெழுதி அச்சித்திரபடத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒருகுதிரையுருச்செய்வித்து அதன்மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறராலிழுப்பித்து வீதிவழியே பலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாஞ் செல்லுபவராவர்; இது, மடலூர்தலெனவும், மடன்மாவேறுதலெனவும் படும். இதற்குப் பயன் - இவரது இக்கடுந்தொழிலைக் கண்டு அதனால் இவரதுபெருவேட்கையையுணர்ந்து உறவினராயினும் அரசனாயினும் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துவைக்கப்பெறுதலாம். இம்மடற்றிறம் ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது. அளவுக்குவிஞ்சின ஆசையின்மிகுதியால் மகளிர்க்குஞ் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே யுரியதென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலார்க்கும் உரியதென்றும் உணர்க. இங்குக்கூறிய இது, தலைவியின் மடற்றிறம். பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைமகள் காதல்மிகுதியால் நாணந்துறந்து மடலூரத் துணிந்தமையைக் கூறுதல், இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை, இலக்கியங்கள்கொண்டு உணர்க. சிருங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப் பிரபந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதலென்பர். இங்ஙனம் வெளிப்படைப்பொருளால் அந்யாபதேசமாகக் கூறுகின்ற சிற்றின்பத்துறைச்செய்யுள்கட்கெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற் படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும், இங்குக் கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்பமன்று; "நான்கினுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம்" என்றபடி எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலே யுண்டாகின்ற அபேக்ஷையையே கூறியது. "கோவிந்தா, எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோ, டுற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாமாட்செய்வோம், மற்றைநங்

காமங்கள் மாற்று" என்றபடி லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கின்ற பேரின்பக்காதலானது வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்த வேண்டியஇடத்தில் அன்புசெலுத்திய தாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, ஸகலபாபநிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாம். கண்ணபிரான்பக்கல் கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்தி பெற்றனரென்று புராணங் கூறுதலுங் காண்க.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே அவனது நிரந்தராநுபவத்தில் அபேக்ஷையுடைய இவர் ஸ்வதந்திரனை அவன் மீண்டும் தானாகவந்து தம்மைச்சேர்த்துக் கொண்டருளுங் காலத்தின் வரவை யெதிர்நோக்கிப் பொறுத்துப் பாதந்திரராய் ஆறியிருப்பது தகுதியாக, தமது அவாவின்மிகுதியால் அத்தன்மை குலைந்து எவ்வாற்றாலாயினும் தாம் முயன்று அவனதுசாந்நித்தியத்தைப் பெறுதற்கு விரைதலையெடுத்துஉரைத்தல், இச்செய்யுளுக்கு உள்ளுறைபொருளாம். மடலூர்தலுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பாரதந்திரியத்தை விட்டு ஸ்வாதந்திரியத்தை மேற்கொண்டு ஸாதநாநுஷ்டாநஞ்செய்தல். இவரதுபாரதந்திரியநிலை குலையாதபடி எம்பெருமான் ஸாந்நித்தியத்தைத் தந்தருளுமாறு செய்தல், இதன் பயனும். பிறவும் ஆய்ந்துஉணர்க.

மடல் என்ற சொல் - இலக்கணையால், அதனாலியன்ற குதிரையைக் குறித்தது. மடம், நாணம் என்பன - மகடூஉக்குணங்கள் நான்கைச் சேர்ந்தவை: மற்றவை - அச்சமும் பயிர்ப்புமாம்: இவற்றுள், மடமாவது - அறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல்; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமையென்றுங் கூறுவர். நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றின்கண் உள்ளமொடுங்குதல். அச்சமாவது - பலஆடவர்களினிடையிற் செல்லக்கூசுதல். பயிர்ப்பாவது - கணவனல்லாத மற்றைப்புருஷரது ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக்கொள்ளுதல். (கூ௫)

கூசு. திருத்தெற்றியம்பலம்.

சென்றதுகாலந் திரைநரைமூப்பானவினி
யென்றுகொல்சாவறியோ மென்னெஞ்சே—கன்று
லுருத்தெற்றியம்பலத்தையோர்விளவின்வீழ்த்தான்
திருத்தெற்றியம்பலத்தைச்சேர்.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சே - எனது மனமே!—(நமக்கோ),—காலம் சென்றது - வாழ்நாள் பெரும்பாலுங் கழிந்திட்டது; திரை - தோற்சுருக்கமும், நரை - மயிர்வெளுத்தலும், மூப்பு - கிழத்தனமும், ஆன - தோன்றியுள்ளன; இனி - இனிமேல், சாவு - மரணம், என்றுகொல் - என்றைக்கோ? அறியோம் - அறிந்திலோம்; (ஆதலால், நமது ஆயுள் முடிவதற்குள்), ஓர் விளவின் அம் பலத்தை-ஒருவிளாமரத்திலுள்ள (அசுராவேசங்கொண்ட) அழகிய பழத்தை(க்கண்டு), உருத்து - கோபித்து, கன்றால் -(அசுராவேசங்கொண்ட) இளங்கன்றைக்கொண்டு, எற்றி - வீசியெறிந்து, வீழ்த்தான் - விழச்செய்தவ

ளுன திருமாலினது, திருத்தெற்றியம்பலத்தை - திருத்தெற்றியம்பலமெ ன்னூர் திவ்வியதலத்தை, சேர் - இடைவிடாது தியானிப்பாயாக; (எ - று.)

இதனால், பழுதே பலபகலும் போயினமைக்கு இரங்கி, ஒவ்வொருகர ணமும் ஒடுங்கிக்கொண்டே வருகின்ற முதுமைப்பருவத்திலும் தமது நெஞ்ச மானது மரணம் பின்றையே நின்றதென்ற சிந்தனை சிறிதுமின்றி உலகப் பற்றுக்கொண்டு உழல்வது கண்டு ஆற்றாது, அந்நெஞ்சை நோக்கி இனியா வது எம்பெருமானது திவ்வியதலத்தைச் சேர்ந்து உய்வுபெறுவா யென்று உணர்த்துகின்றன ரென்க. இதுவரை வீணே கழிந்த நாள்களைக்குறித்துக் கழிவிரக்கங் கொள்ளுகிறவளவோடு நில்லாமல், இனி உயிர் வாழும் நாள்க ளுள் "நின்றபிராணன் கழலுமுன்னே நெஞ்சமே நினையாய்" என்றபடி இறப்பதற்குமுன்னே எம்பெருமா னெழுந்தருளியுள்ள தலத்தைத் தியா னித்தாலும் அதுபயன்படுமென்பது, கருத்து. பின்னிரண்டடிகளில், நெஞ் சே! விரோதிநிரஸநசீலனான எம்பெருமானது திவ்வியதலத்தை நீ சேர்வா யாயின், அவனும் வேண்டா, அப்பிரானது திவ்யதலமே பகவத்தியானத் திற்கு இடையூறு உண்டாக்குகின்ற உனது விரோதிகளைப் போக்குமென்ற கருத்துத் தொனிக்கும். இடைச்சிறுவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு விருப்பத் தையுண்டாக்குமாறு ஓரசுரன் ஆவேசித்ததனால் இயற்கைக் கனிகளினும் இனியதோற்றத்துடன் அவ்விளவின்கனி இருந்ததென்பார், அதற்கு 'அம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினர். கன்றினிடத்து ஆவேசித்த அசு ரன் வத்ஸாசுர னென்றும், விளங்கனியினிடத்து ஆவேசித்த அசுரன் கபித் தாசுரனென்றும் பெயர்பெறுவர். (௩௬)

௩௭. திருமணிக்கூடம்.

சேராதுமுன்செய்ததீவினை பின்செய்வதுவும்
வாரா தினிநீமடநெஞ்சே—நேராக்
குருமணிக்கூடத்தானைக்கொம்புபறித்தானைத்
திருமணிக்கூடத்தானைச்செப்பு.

(இ - ள்.) மடம் நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய எனதுமனமே!— நேரா - எதிர்த்து, குரு மணி கூடத்து - சிறந்த இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்யப்பெற்ற கூடத்தி லிருந்த, ஆனை - (குவலயாபீடமென்னும்) பட்ட த்துயானையினது, கொம்பு - தந்தங்களை, பறித்தானை - வேரோடுபிடுங்கி (அதனால் அதனை அடித்து) அழித்தவனும், திருமணிக்கூடத்தானை - திரு மணிக்கூடமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய திரு மாலை, நீ செப்பு - நீ இடைவிடாது துதிசெய்ய உதவுவாய்; (அவ்வாறுசெய் வாயாயின்),—முன் செய்த தீ வினை - நீமுற்பிறப்பிற்செய்து சேர்த்துவைத் துள்ள (ஸஞ்சிதம் அநப்யுபகதப்ராரப்தம் என்ற இரண்டுவகைப்) பாவமும், சேராது -(தன்பயனை ஊட்டுமாறு உன்னை) அணுகாது; பின்செய்வதுவும் - இனி (அபுத்திபூர்வகமாகச்) செய்கின்ற (ஆகாம்யமெனப்படும்) பாவமும், இனி வாராது - இனிமேல் (உன்னை) அணுகாது; (எ - று.)

பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் தமது உயிரால் அளவின்றி யீட்டப்பட்ட வினைகளின்பயன்களுள் இதுவரை அநுபவித்தவைபோக இனி அநுபவிக்கக் கடவனவாய் நின்ற கருமங்களெல்லாம் எம்பெருமான் திருநாமத்தைச்சொன்னமாத்திரத்தில் உடனே அவனருளால் இருந்ததுதெரியாதபடி அழிந்திட, அபுத்திபூர்வகமாக இனி நேரிடுங் கருமங்களும் காட்டுத்தீமுன்னர்ப் பஞ்சுத்துய்போல அழிந்தொழியு மென்பதாம். புண்ணியமும் பொன் விலங்குபோன்று மோட்சத்திற்குத்தடையாய்ப் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதல்பற்றி, அதனையுஞ்சேர்த்து 'தீவினை' என்றே கூறினர். "போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவுந் தீயினிற்றூசாகுஞ் செப்பு" என்ற ஆண்டாள் அருளிச்செயலும், "செப்பு - வாங்மநஃகாயங்களால் அநுபவிக்கவேணுமென்றது மிகை; விரோதி போகைக்கு உக்திக்குமேல் வேண்டா வென்கை; அவன், இவன் அநுகூலித்தவாறே பூர்வாகத்தை [ஞானம்பிறப்பதற்குமுன்செய்த பாபத்தை] விஸ்மரிக்கும் [மறப்பான்]; உத்தராகத்துக்கு அவிஜ்ஞாதா [அறியாதவன்] ஆம்: இனி யார் அநுபவிப்பார்? அவன்பொறுத்தேனென்னத் திருமத்தனையிறே இது" என்ற வ்யாக்யாநவாக்யங்களும் இங்குக் காணத்தக்கன.

பாலுங் கண்டசர்க்கரையும் கலந்து குடிக்கப் பித்தம் தன்னடையே போமாறுபோல, எம்பெருமானது திருநாமத்தை ஒருகால் உச்சரித்தமாத்திரத்தில் தீவினைகளெல்லாமொழிந்து நற்கதிபெறுதல் எளிதாயிருக்க, சுகமான இந்த உபாயத்தை மேற்கொள்ளாது அலைகின்ற தம்மனத்தை ஐயங்கார் 'மடநெஞ்சே' என்று விளித்தல் ஏற்கும். 'குருமணி' என்பதை ஆனைக் கொம்புக்கு அடைமொழி யாக்கி, சிறந்தமுத்துக்கள் தோன்றுதற்கு இடமான யானைத்தந்தம் என உரைப்பினுமாம்: யானைக்கொம்பு முத்துப்பிறத்தற்கு உரிய இருபது இடங்களு ளொன்றாதலும், முத்து நவமணிகளு ளொன்றாதலும் அறிக. (௩௭)

௩௮. திருக்காவளம்பாடி.

செப்பேன்மனிதருக்கென்செஞ்சொற்றமிழ்மாலை
கைப்பேன்பிறதெய்வங்காண்பாரை—யெப்போதுங்
காவளம்பாடித்திருமால்காற்றாமரைதொழுது
நாவளம்பாடித்திரிவேனான்.

(இ - ள்.) நான்—, எப்போதும் - எக்காலத்திலும், என் செஞ்சொல் தமிழ் மாலை - இன்சொற்கள் நிறைந்த எனது தமிழ்ப்பாமாலையை, மனிதருக்கு - மனிதரைப்பற்றி, செப்பேன் - (ஒருபோதும்) பாடமாட்டேன்; பிற தெய்வம் காண்பாரை - தேவதாந்தரங்களைத் தரிசிக்கின்ற அவைஷ்ணவரை, கைப்பேன் - வெறுப்பேன்; காவளம்பாடி திருமால் - திருக்காவளம்பாடி யென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலினது, கால் தாமரை - திருவடித்தாமரைகளை, தொழுது - வணங்கி, நா - (எனது) நாவினால், வளம் பாடி - வளமாகக் கவிபாடிக்கொண்டு, திரிவேன் - யாதொரு கவலையுமின்றி இனிதுகாலங்கழிப்பேன்; (எ - று.)

பந்தத்திற்கு ஏதுவான நரஸ்துதிசெய்வதைவிட்டு, தேவதாந்தரபஜநஞ் செய்வாரையும் வெறுத்து, மோட்சத்திற்கே ஏதுவான திருமாலினது திருவடித்தாமரைகளைக் கவிபாடித் துதித்துப் பொழுதுபோக்குவே னென்று மறந்தும் புறந்தொழாத வீரவைஷ்ணவராகிய தமது அநுஷ்டாநத்தை வெளியிட்டன ரென்க. தேவாதிதேவனை திருமாலைத் துதித்தற்கு உதவியாதல்பற்றி, தமதுபாடல்களை 'செஞ்சொல்தமிழ்மாலை' என்றனர். 'கைப்பேன் பிறதெய்வங்காண்பானை' என்பதனால், இவர் பிறதெய்வங்களைக் காணுதலுஞ்செய்யாமை சொல்லாமலே அமையும்; இன்னும் இதனால், "ஞானத்திளொளியுருவை நினைவா ரென்நாயகரே","கொண்டாடும் நெஞ்சுடையாரவ ரெங்கள்குலதெய்வமே" என்றபடி திருமாலைத் துதிக்கும் மெய்யடியார்களிடத்தில் பிரேமையுள்ளவ ரிவரென்பதும் பெறப்படும். (௯அ)

௯௯. திருவெள்ளக்குளம்.

நானடிமைசெய்யவிடாய்நானானே னெம்பெருமான்
றானடிமைகொள்ளவிடாய்தானானா—னாதற்பின்
வெள்ளக்குளத்தேவிடாயிருவருந்தணிந்தோ
முள்ளக்குளத்தேனையொத்து.

(இ - ள்.) நான்—, அடிமை செய்ய - (எம்பெருமானுக்குத்) திருத்தொண்டுசெய்யவேண்டுமென்று, நான் விடாய் ஆனேன் - நான் பேராவல் கொண்டவனானேன்; எம்பெருமான்—,தான் - தானும், அடிமை கொள்ள - (என்னை) அடிமையாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று, தான் விடாய் ஆனான் - தான் பேராவல்கொண்டவனானான்; ஆனதன் பின் - இங்ஙனம் இருவரும் விடாய்கொண்டபின்பு, வெள்ளக்குளத்தே - திருவெள்ளக்குளமென்னுந் திருப்பதியில், இருவரும் - யாங்களிருவரும், உள்ளம் குளம் தேனை ஒத்து - மனத்தில் சர்க்கரைப்பாகையும் தேனையும் போன்று, (ஒன்றுசேர்ந்து), விடாய் தணிந்தோம் - எங்கள் வேட்கை தணியப்பெற்றோம்; (எ - று.)

எம்பெருமானது ஜாயமாநகடாக்ஷத்தால் அப்பிரானுக்குத் திருத்தொண்டுசெய்தாலன்றித் தரித்திருக்கவொண்ணாத நிலைமை எனக்கு உண்டாக, உடையவன் பயிர்த்தலையிலே குடிசைகட்டிக்கொண்டு நிற்பதுபோல எம்பெருமானும் திவ்வியதேசங்கள்தோறும் எழுந்தருளியிருந்து எப்போது சேதநலாபம் தனக்கு நேருமோ வென்று பேராவல்கொண்டு எதிர்பார்த்து நிற்க, நான் அங்குச் சென்று அப்பிரானைத் தரிசித்து அடிமைசெய்யவே அப்பிரானும் உவந்து என்னை ஆட்கொள்ள, அதனால் இருவரும் விடாய் தீரப்பெற்றோ மென்பதாம். திருவெள்ளக்குளம் என்ற அந்தத்திவ்வியதலத்தின் திருநாமத்திற்கு ஏற்ப, 'விடாய்தணிந்தோம்' என்று சமத்காரந்தோன்றக் கூறினரென்க.

எம்பெருமான் வ்யூஹம் விபவம் முதலிய நிலைகளை மேற்கொண்டும் அவை பயனிலவாதல்பற்றி, அர்ச்சாவதாரத்தை மேற்கொண்டு உலகத்து உயிர்களை அடிமைகொள்கின்றன னென்பது, நூல்துணிபு. "பூர்த்தியுள்ள

தும் அர்ச்சாவதாரத்திலே; ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. பூர்ணமென்கையாலே, எல்லாக்குணங்களும் புஷ்கலங்கள். ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பது இங்கே. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்துநிற்கிற இடம். பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம். பாற்கடல்போலே வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே விபவங்கள். அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம். இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலேமண்டி விமுகராய்ப்போருஞ் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய் உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினால் போக்யமுமாய் இருக்கும்" என்பது, ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

ஐயங்கார், தமக்கு அடிமைசெய்யும் விருப்பம் மிக்கிருப்பதையும், அப்பிரானுக்குத் தம்மை அடிமைகொள்ளும் விருப்பம் தம்மினும் மிக்கிருப்பதையும் விளக்குவதற்கு, 'நான்', 'தான்' என்ற சொற்களை இருமுறை கூறினர்: இனி, இவ்விரண்டு சொல்லையும் அசைநிலை யென்பாருமுளர். ஜீவாத்மஸ்வரூபமும் பரமாத்மஸ்வரூபமும் தனித்தனி இனிதாயிருத்தல்பற்றி, அவ்விரண்டற்கும் நேர்ந்த சேர்க்கைக்கு சர்க்கரைக்குந் தேனுக்கும் நேர்ந்த சேர்க்கையை உவமைகூறினர். உபமானப்பொருள்கள் அசேதநமாதலால், அவை தமது இனிமையை யுணரமாட்டா; உபமேயத்திலோ, ஒன்று சேதநமும் மற்றொன்று பரமசேதநமு மாதலால், அவை அவ்வினிமையை நன்கு உணருமென வேறுபாடு காண்க. ஆகவே, இங்கு, உபமானத்தினும் உபமேயம் மிக்கதாதலால், எதிர்நிலையணி தொனிக்கும். இருவரும் = இருவோமும்: தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. (௩௯)

௪௦. திருப்பார்த்தன்பள்ளி.

ஒத்தமரரேத்துமொளிவிசும்பும்பாற்கடலு
மித்தலத்திற்காண்பரிய வென்னெஞ்சே—சித்துணர்ந்த
தீர்த்தன்பள்ளிக்கிருந்துசெப்பவெளிநின்றானைப்
பார்த்தன்பள்ளிக்குட்பணி.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சே—! ஒத்து - ஒன்றுகூடி, அமரர் - நித்தியசூரிகளும் தேவர்களும், ஏத்தும் - துதிக்கின்ற, ஒளி விசும்பும் - பேரொளிவடிவமான பரமபதமும், பால்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், இ தலத்தில் - இந்தப்பூமியில், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அரியனவாம்; (ஆதலால், அவைகளை விட்டு), சித்து உணர்ந்த - ஜீவாத்மாவின் உண்மைநிலையை யுணர்ந்த, தீர்த்தன் - பரிசுத்தனான பிரகலாதாழ்வான், பள்ளிக்கு இருந்து - பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து [பள்ளிக்கூடத்திற்படிக்கின்ற சிறுவனாயிருந்தும்], செப்ப - (தனது தந்தை வினவியதற்கு 'எங்குமுளன்' என்று) மறுமொழிகூற, வெளி

நின்றானை - (அதுகேட்டு வெகுண்டு இரணியன் தூணைத் தட்ட அதனினின்று நரசிங்கமாகி) வெளித்தோன்றிய திருமாலை, பார்த்தன்பள்ளிக்குள்-திருப்பார்த்தன்பள்ளியென்னுந் திவ்வியதலத்திற் சென்று, பணி - வணங்குவாயாக ; (எ - று.)

பரத்வநிலையாகிய பரமபதத்தையும் வ்யூஹநிலையாகிய திருப்பாற்கடலையுங் கூறியது - மற்றை விபவநிலை அந்தர்யாமித்வநிலை என்ற இரண்டற்கும் உபலக்ஷணம். பரத்வமும் வ்யூஹமும் தேசத்தினால் மிகவும் சேய்மையனவாதலால் அவைகள் காணமுடியாதனவாம்; விபவநிலையோ தேசத்தினாற் சேய்மையதன்றாயினும் அக்காலத்தார்க்கன்றிப் பிற்பாடரான நம்மாற் காணவிரகில்லை; அந்தர்யாமித்வமோ தேசம் காலம் என்ற இரண்டினாலும் சேய்மையதன்றாயினும் ஞானதிருஷ்டியினாலன்றி வேறுவகையாற் காண இயலாது; ஆகையால், அஜ்ஞரான நமக்கு அதுவும் பயனற்றதேயாம்; ஆகவே, ஒருவகையாலும் அருமைப்பாடின்றி ஆங்காங்குக் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற அர்ச்சையே நமக்கெல்லாம் எளிதில் அடைந்து ஈடேறுதற்கு உரியதாகையால், அவற்றுளொன்றான திருப்பார்த்தன்பள்ளியையடைந்து உய்வுபெறுவாயென்று தம்மனத்தை நோக்கிக் கூறினரென்க. "த்ருஷார்த்தனுக்கு [நீர்வேட்கையுடையவனுக்கு] தேஸாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற இடந்தன்னிலே உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகதஜலம்போலே யாயிற்று, கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் "கட்கிலீ" என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகரூபயத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு [தாகித்தவனுக்கு] அண்டத்துக்குப்புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் [பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கும்] "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது" என்கிற படியே லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டம் [தூரத்திலுள்ளது] அன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு துஷ்ப்ராபம் [அடைவதற்கு அரியது] ஆன பாற்கடல் போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் "பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்" என்கிற படியே கேட்டிருக்குமித்தனையல்லது சென்றுகாண அரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். ப்ரத்யாஸந்நம் [கிட்டியது] ஆயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய்ப் பாஸ்சாத்யன் [பிற்காலத்தவன்] ஆனவனுக்குத் துர்லபமான பெருக்காறுபோலே யாயிற்று, "மண்மீதுழல்வாய்" என்கிறபடியே பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளானை இவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே அவனுக்கு விடாய்கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் தேசகாலகரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படிநிற்கிற பின்னானார்வணங்

குஞ்சோதியான அர்ச்சாவதாரம்” என்ற ஆன்றோர் வ்யாக்யானவாக்யங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

சித்து - உணர்வுடையது: ஆத்மா: சித்தைஉணர்தலாவது - "ஆத்மஸ்வரூபந்தான் - "சென்றுசென்றுபரம்பரமாய்"என்கிறபடியே தேஹ இந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாஶ்ரயமாய், ஈஶ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஶேஷமாயிருக்கும்" என்று அறிகை. இவ்வாறு இதனையறியவே, மற்றையிரண்டு தத்வங்களாகிய அசித் ஈஶ்வர தத்வங்களும் அறியப்பட்டனவாம். 'பள்ளிக்கிருந்து' என்றதனால், பிரகலாதாழ்வானுடைய இளமைப்பருவத்தை விளக்கியபடியாம். (சo)

சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதிகள் - கஅ.

க. திருமாலிருஞ்சோலைமலை.

பணிந்தேன் றிருமாலைப் பாமாலைதாளி
லணிந்தே னருட்டஞ்சமாகத்—துணிந்தேன்
றிருமாலிருஞ்சோலைசேர்ந்தே னெனக்கு
வருமாலிருஞ்சோதிவான்.

(இ - ள்.) (நான்),—திருமாலிருஞ்சோலை-(அழகன் எழுந்தருளியுள்ள) திருமாலிருஞ்சோலை யென்னும் திவ்யதலத்தை, சேர்ந்தேன் - அடைந்தேன்; திருமாலை ஶ்ரிய:பதியான அவ்வெம்பெருமானை, பணிந்தேன் - வணங்கினேன்; பா மாலை - தமிழ்ப்பாடலினாலாகிய மாலையை, தாளில் - (அவனது) திருவடிகளில், அணிந்தேன் - சூட்டினேன்; அருள் - (அவனது) திருவருளையே, தஞ்சம் ஆக - பற்றுக்கோடாக, துணிந்தேன் - நிச்சயித்தேன்; (அங்ஙனம் துணிந்ததனால், இனி), எனக்கு—, இருஞ் சோதி வான்- பெரிய ஒளிவடிவமான பரமபதம், வரும் - கிடைக்கும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையைச் சேர்ந்து அங்குஎழுந்தருளியுள்ள அழகப்பிரானைச் சேவித்து அப்பிரான்திருவடிகளிற் பாமாலைசூட்டி அவனது அருளையே தஞ்சமாகத் துணிந்திருத்தலால், அவனருளால் எனக்கு நற்பேறவாய்த்தல் திண்ணமென்பதாம். "பணிந்தேன்திருமேனி பைங்கமலக்கையால், அணிந்தேன் உன்சேவடிமே லன்பாய்த் - துணிந்தேன், புரிந்தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்து ஆங்கே, இருந்தேத்திவாழுமிது"என்ற பாசுரத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். இறைவன் எழுந்தருளியிருக்

இன்ற பரமபதம், முச்சுடர்களின் ஒளியினும் மிக்கபேரொளியுடைமையால், 'இருஞ்சோதிவான்' என்றார். வரும் மால் இருஞ்சோதி வான் என்று பிரித்து, திருமாலினது பரமபதம் கிடைக்குமென்றும் பொருள்கூறலாம். (சக)

உ. திருக்கோட்டியூர்.

வான்பார்க்கும்பைங்கூழ்போல்வாளாவுனதருளே
யான்பார்க்கநீபார்த்திரங்கினாய்—தேன்பார்ப்பி
னோசைத்திருக்கோட்டியூரானே யின்னமுமென்
னாசைத்திருக்கோட்டியாள்.

(இ - ள்.) தேன் பார்ப்பின் ஓசை - இளவண்டுகளுடைய ரீங்காரவோசை மிகுந்த, திருக்கோட்டியூரானே - திருக்கோட்டியூரென்னும் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்குந் திருமாலே!—வான் பார்க்கும் பைங்கூழ் போல் - வானத்துஎழுகின்ற மழையையே யெதிர்நோக்குகின்ற பசியபயிரைப்போல, வாளா - சும்மா [எப்போதும்], உனது அருளே - உன்னுடைய திருவருளையே, யான் பார்க்க - நான் ஆதரத்தோடு எதிர்நோக்க, நீ பார்த்து இரங்கினாய் - நீ (அதனைக்) கடாக்ஷித்து (என்மீது) அருள்புரிந்தாய்; இன்னமும் - இனிமேலும், என் - எனது, ஆசை திருக்கு - இவ்வுலகப் பற்றாகிய மாறுபாட்டை, ஓட்டி - போக்கி, ஆள் - (என்னை) ஆட்கொள்வாயாக; (எ - று.)

தாபத்தைத்தணித்துத் தன்னைக்காத்தற்குஉரிய மேகம் மழைபொழியாது நீட்டிக்கநீட்டிக்கப் பயிர் அதனை ஆவலோடு எதிர்பார்க்குந் தன்மை மிகுதல்போல, பிறவித்துன்பத்தை யொழித்து என்னைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய நீ தண்ணளிசெய்யாது உபேக்ஷிக்கஉபேக்ஷிக்க என்மனம் உன்பக்கலிலே ஒருகாலைக்குஒருகால் மிகவும் அன்புகொண்டு ஆழ்ந்திருக்க, அதனைக் கண்ட நீ வெகுகாலத்திற்குப் பின்பு என்னிடத்துத் திருவருட்பார்வையை வைத்துள்ளாயாதலால், இனிப் பலவகைப்பற்றுக்களால் என்மனம் தீயவழிச்செல்லாதபடி அதன்மாறுபாட்டை நீக்கி என்னை அடிமைகொள்ளவேண்டு மென்பதாம். பயிர் வானையே பார்த்திருத்தற்குக் காரணம் வேறொரு நீர்நிலத்தைத் தேடிப்போகமாட்டாமைபோலவே, ஐயங்கார் இங்ஙனம் ஆதற்குக் காரணம் வேறொருபுகலிடத்தைப் பெறாமை யென்க. வாளா என்பதற்கு-உன்கருணையைப் பெறுவதற்குஉரிய உபாயம் என்னிடத்து இல்லாதிருக்கவும் என்று கருத்துக் கொள்ளினும் அமையும். எம்பெருமான்திருவருளைப் பெற்றபிறகு 'என்னாசைத்திருக்கோட்டியாள்' என்று பிரார்த்திப்பதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின்,— "விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ் செறும் ஐம்புலனிவை," "இருள்தருமாஞாலம்" என்றபடி நிலத்தின்தன்மையாலும் ஐம்பொறிகளின்வலிமையாலும் ஒருகால் மீண்டும் அவனது திருவருளுக்கு விலக்காய்ச் செல்லுமாறு நேர்ந்திடுமோ? என்று அதிசங்கை கொண்டமை யென்க. ஆசை யென்பது - மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்ற மூன்றையும் குறிக்கும்.

இரணியாசுரன் மூவுலகத்தையும் ஆட்சிசெய்தகாலத்தில் தேவர்கள் அவ்வசுரனையொழித்தற்கு வேண்டும் உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்ற தாய், அசுரருபத்திரவமில்லாத இடத்தைத் தேடுகையில் கதம்பமுனிவரது சாபத்தால் 'துஷ்டர்ஒருவரும் வரக்கூடாது' என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்தக்ஷேத்ரம் அவர்கள் கூட்டமாகஇருந்து ஆலோசித்தற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம்பற்றி, இத்தலத்திற்கு 'கோஷ்டீபுரம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்; அதுவே,'கோட்டியூர்' எனத் தமிழில் வழங்குகின்றது. இத்தலத்திற்கு 'தேன்பார்ப்பினோசை' என்று அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியதனால், இத்தலம் வசித்தற்கு இனியசோலையைக்கொண்டுள்ளதாய் நீர்வளநிலவளங்களால் மிக்கிருக்கு மென்பது பெறப்படும். "தேன்பார்ப்பின்ஓசைத் திருக்கோட்டியூர்' என்பதற்கு - 'வண்டுபோல் ஸாரக்ராஹியான எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பியினிடத்துத் திருமந்திரத்தை உபதேசங்கொண்டருளி, விமானத்தின்மீது ஏறியிருந்து பரமரஹஸ்யமான அந்தத்திருமந்த்ரத்தை எல்லாருங் கேட்டு உய்வுபெறுமாறு உரத்துவெளியிட்டதற்கு இடமான திருக்கோட்டியூர்' என்று ஸ்வாபதேசார்த்தங் கூறுவர். "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை" என்ற தொல்காப்பியத்தால், இளவண்டை 'தேன்பார்ப்பு' என்றார். தேன் - வண்டின் சாதிபேதம். (சஉ)

ஙு. திருமெய்யம்.

ஆளாயுனக்கன்பாயாசையாய்நாணிலியாய்
வாளாமனைவியென்றுவாழ்வேனைக்—கேளாய்
திருமெய்யமாயா சிலைகால்வளைத்து
வருமெய்யமாயாமதன்.

[பிரிவாற்றாத தலைவி இரங்கிக்கூறுதல்.]

(இ - ள்.) திருமெய்யம் மாயா - திருமெய்யமென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே!—உனக்கு - உன்னிடத்தில், ஆள் ஆய் - அடிமைப்பட்டு, அன்பு ஆய் - அன்புடையவளாய், ஆசை ஆய் - ஆசைகொண்டு, நாண் இலி ஆய் - வெட்கமற்றவளாய், வாளா - வீணாக [பெயர்மாத்திரத்தால்],மனைவி என்று வாழ்வேனை - மனைவியென்று வாழ்கின்ற என்னை, கேளாய் - நீ கேளாமல் உபேக்ஷித்துவிட்டாய்; மாயா மதன் - அழிந்தொழியாத மன்மதன், சிலை கால் வளைத்து - (தனது) கருப்புவில்லை (நாணேற்றி) நுனிப்புறங்களில் வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, எய்ய - (என்மீது மலரம்புகளை) எய்துவருத்துமாறு, வரும்- வருவானே! (என் செய்வேன்!!) (எ - று.)

தலைமகன் பரத்தையிற்பிரிவிற் பிரிந்தனனாக, அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றாது வருந்துகின்ற தலைவி அவ்வாற்றாமையே வாயிலாக உருவெளித்தோற்றத்தில் எதிரில்நிற்கின்ற தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. காமநோய் மிகமுதிர்தற்கு உரிய காலத்தில் ஆற்றாமைமிகுதியால் தன்னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறுவிரகு இல்லாமல் தலைமகள் தலைமகனைக் கருதி இவ்வாறு கூறி முறையிடுகின்றன ளென்க. எனக்கு நீ அருள்புரியா

யாயின் நினது பிரிவுத்துயரை யாற்றாது இறந்துபடுவே னென்பது,குறிப்பு. "பரத்தையிற்பிரிதல் ஓதற்குப்படர்தல், அருட்டகுகாவலொடு தூதிற்கு அகறல், உதவிக்குஏகல் நிதியிற்குஇகத்தல் என்று, உரைபெறுகற்பிற் பிரிவு அறுவகைத்தே" என்று கூறப்படுகின்ற அறுவகைப்பிரிவுகளுள், இது- 'வாளாமனைவியென்றுவாழ்வேனே' என்று புலந்துகூறுதலால், பரத்தையிற் பிரிவாதல் பெறப்படும். தலைமகள் தலைமகனிடத்துத் தான் பேரன்புவைத்து அவனையன்றி வேறொன்றை யறியாத கற்புடையா ளென்பாள், 'ஆளாய் உனக்கன்பாய் ஆசையாய் நாணிலியாய் வாளா மனைவியென்று வாழ் வேனே' என்றாள். அன்பு என்பது - ஒரு பொருளினிடத்து முதலில் தோன் றுகின்ற விருப்ப மென்றும், ஆசை என்பது - அவ்வன்பு முதிர்ந்து அதை விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்கமுடியாத நிலையென்றும் வேறுபாடு உணரத்தக்கது. தமதுகாமத்தின்தன்மையைத் தாமே சொல்வது குலமகளிர்க்கு அடுப்ப தன்று; ஆயினும், யான் அக்காமமிகுதியால் மரணவேதனையை யடையும் படியான நிலையைப் பெற்றதனால், யானே எனதுகாமத்தை இப்பொழுது வெளியிட்டுக்கூறுமாறு நேர்ந்த தன்மைக்கு இரங்குவே னென்பாள்,'நாணி லியாய்' என்றாள். மன்மதன் சிவபிரானதுநெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பி னால் இறந்ததாக உலகத்தார் கூறுகின்றனரே. அது என்னளவில் இல்லை யாயிற்றே? என்ற கருத்தும்; கண்ணோட்டமின்றி உலகத்துஉயிர்களைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்ற யமன் இம்மன்மதனுயிரையுங் கொள்வானாயின் யான் உய்வேனே, இம்மன்மதனுக்கு அக்கூற்றுவனால் மாய்வுநேரவில்லை யே! இதுவும் என்வினையோ? என்ற கருத்தும் - 'வருமெய்யமாயாமதன்' என்ற தொடரில் தோன்றும். கேளாய் என்பதை, உடன்பாட்டுமுற்றாகக் கொண்டு. என்சொல்லைக் கேட்டருளவேண்டு மென்றும் பொருளுரைக்க லாம்; கேட்டால்தான் யான் வாழ்வுபெறுவே னென்பது, கருத்து.

ஐயங்கார் தமதுஞானக்கண்ணுக்குச் சிற்சிலசமயங்களில் எம்பெரு மான் இலக்காகின்றபொழுதே அவனைக் கிட்டி முத்தியின்பமனுபவிக்கும் படியான ஆசை கொள்ள, அவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே தன்பக் கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது காரியாந்தரங்களிற் கருத்தூன்றி மறைய, அத னாலுண்டான துயரமிகுதியினால் ஐயங்கார் அவனையே இடைவிடாது சிந்தித்துக்கொண்டு மிகவருந்தி அவனை நொந்துகூறுவது, இதற்கு உள்ளு றைபொருள். தனதுஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாமையாலே உபேக்ஷித்தாலும் எதிராக உபேக்ஷியாமலும், வேறுகதியை நாடாமலும் முன்புள்ள அவனது சம்பந்தத்தையே நினைத்து மற்றும் அவனால் உதவியைப்பெற நாடி அவன் காலிலேயே விழுந்துகிடக்குந்தன்மையை யுடையவர் ஐயங்கார் என்பது, இங்குப் பெறப்படும்.

ஸத்யதேவதைகள் திருமாலைநோக்கித் தவஞ்செய்த தலமாதல்பற்றி, அத்திருமலை ஸத்யகிரியென்றும்,அங்குத்தோன்றிய திருமால் ஸத்யகிரிநாத னென்றும் பெயர்பெறுவர்; சத்தியகிரியென்ற அச்சொல்லே திருமெய்யமலை யென்றும், அத்திருப்பதி திருமெய்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். (சரு)

ச. திருப்புல்லாணி.

மதயானைக்கோள்விடுத்துமாமுதலைகொன்ற
கதையாலிதயங்கரையும்—முதலாய
புல்லாணிமாலே புறத்தோர்புகழிருப்பு
வல்லாணியென்செவிக்குமாறு.

(இ - ள்.) முதல் ஆய - முழுமுதற்கடவுளாகிய, புல்லாணி மாலே - திருப்புல்லாணியென்னுந் திவ்வியதலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலே!— மதம் யானை கோள் விடுத்து - மதம்பெருகுந்தன்மையுள்ள கஜேந்திராழ்வானது (முதலை பற்றியதனாலாகிய) துன்பத்தைப் போக்கி, மா முதலை கொன்ற - (அதனைப்பிடித்துவருத்திய) பெரியஅம்முதலையை (அவ்யானை ஆதிமூலமே! என்றுகூவியபோது தன்சக்கராயுதத்தாற்) கொன்ற, கதையால் - வரலாற்றினால், இதயம் கரையும் - (எனது) மனம் உருகும்; (அத்தகைய உனது புகழல்லாமல்), புறத்தோர் புகழ் - தேவதாந்தரங்களினுடைய புகழ், என் செவிக்கு - எனது காதுகளுக்கு, மாறு - விரோதமான, இரும்பு வல் ஆணி - வலிய இருப்பாணிபோன்றதாம்; (எ - று.)

பரதேவதையான உனது புகழ் என்செவிக்கு இன்பந்தருமேயன்றி, தேவதாந்தரங்களினது புகழ் என்செவிகளுக்கு இன்னாதாகுமென்பதாம். "செவிக்குஇனாத கீர்த்தியார்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும், "த்ரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ஸ்ரோதவ்யருமல்லர்; கேட்கவேண்டியிருந்திகோளேயாகிலும், பித்ருவதப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிக்ஷாடநசாரித்ரப்ரதையென்ன, அந்வரத்வம்ஸகதையென்ன, ஸ்வஸஹோதரவதகதையென்ன இத்யாதி ஸ்ரவணகடுகமான கீர்த்தியையுடையராயிருப்பர். ம்ருதனான புத்ரனை ஸாந்தீபநிக்கு மீட்டுக்கொடுத்தான்; புநராவ்ருத்தியில்லாத தேசத்தினின்றும் வைதிகன்புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான் என்றும் இத்யாதிகளாலே ஸம்ஸ்ரவேமதுரயான கீர்த்தியனிறே" என்ற அதன்வ்யாக்யாநமும், 'புறத்தோர்புகழ் என்செவிக்கு மாறு' என்றவிடத்துக் கருதத்தக்கன. "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்," "சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்" என்றபடி முழுமுதற்கடவுளான திருமாலையன்றிப் பிறப்பு இறப்புத் துன்பமுடைய பிறிதொருதெய்வத்தைச் சிறிதும்பொருள்செய்யாத நிறைவுடையவர் ஐயங்காரென்பது, இச்செய்யுளிற் போதரும். உயர்திணைப்பிறவியாதல் பகுத்தறிவாதல் நல்லொழுக்கமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே கேவலம்தன்னிடத்துப்பக்திகொண்டு தனக்குஅடிமையான பிராணியினிடத்து அருளினால், அதற்குத் துன்பஞ்செய்த பிராணியின்விஷயமாகப் பெருமான் தனதுகுளிர்ந்ததிருவுள்ளத்திலே கொடியசீற்றத்தைக் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்துஉதவின மகாகுணத்தில் 'இது என்னநீர்மையோ!' என்று ஈடுபட்டு 'மாமுதலைகொன்ற கதையாலிதயங்கரையும்' என்றனர். தன்னிலமாகிய நீரிலே மலையொத்த யானையையும் வெல்லவல்ல வலிமையுடையதென்பார், 'மாமுதலை' என்றார். 'இருப்பு வல்லாணி' என்றது, நாராசம்போலக் கொடியது என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும்.

புல்லாணி - புல்லணை யென்பதன் மரூஉ: இது, சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லுதற்பொருட்டு இராமபிரான் வானர சேனையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று தென்கடற்கரையை யடைந்து கடல் கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டு மென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தருப்பத்திற் படுத்து ஏழுநாளளவும் பிராயோபவேசமாகக் கிடந்த தல மாதலால், இது வடமொழியில் தர்ப்பசயநம் எனப்படும்; புல்லணை என்பது - அதற்குஏற்ற தென்மொழி. (சச)

ரு. திருத்தண்காலூர்.

மாறுபடவாடையெனும்வன்கால்வந்தென்முலைமே
லூறுபடவூர்ந்தவுளைவெல்லா—மாறத்
திருத்தண்காலூரான்றிருத்தண்டுழாயின்
மருத்தண்காலூராதோவாய்ந்து.

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தி யிரங்கல்.]

(இ - ள்.) வாடை எனும் வல் கால் - வாடையென்கின்ற வலியகாற்றானது, மாறுபட - (எனக்கு) விரோதமாக, வந்து—, என் முலைமேல்-எனது தனங்களின்மீது, ஊறு பட - தாபமுண்டாகும்படி, ஊர்ந்த - தவழ்ந்துசென்றதனாலுண்டாகிய, உளைவு எல்லாம் - வருத்தம்முழுதும், மாற - (அடியோடு) நீங்கும்படி,—திருத்தண்காலூரான் - திருத்தண்கா லென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனணிந்த, திரு தண் துழாயின்-அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாயினது, மரு - வாசனைபொருந்திய, தண் கால் - குளிர்ந்த காற்றானது, வாய்ந்து - இனிதாகப்பொருந்தி, ஊராதோ - (என்மீது) தவழ்ந்துவீசாதோ? (எ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைமகனோடு கூடிப் பிரிந்த தலைமகள் காமோத்தீபகப்பொருள்களு ளொன்றான காற்றுத் தன்மீது வீசி வருத்த அதற்குப் பொறாளாய், 'இனித் தலைவனுடைய சம்பந்தம்பெற்ற பொருளினது தொடர்பினாலாவது ஒருவாறு இந்நோய் தணியப்பெறலாம்' என்று கருதி, தலைவனணிந்த திருத்துழாய்மீது பட்டு அந்நறுமணத்தோடுவருகின்ற காற்றாவது தன்மேல் வீசப்பெறுமா? என்று ஏங்கிக் கூறுகின்றனளென்பதாம். கந்தவஹ னென்றும், கந்தவாஹனென்றும் பெயர்பெறுமாறு ஆங்காங்குள்ள மணத்தைக்கொண்டுவீசும் இயல்பினதும், பொதுப்பட எல்லாவுயிர்கட்குங் குளிர்ச்சியைச்செய்வது மான காற்றானது தனதுதலைவர் சாத்திக்கொண்டுள்ள திருத்துழாயின்மேற் பட்டு அதன்நறுமணத்தைக் கொண்டுவந்து தன்மேல்வீசும்போது அவரைப் பிரிந்துநிற்கின்ற தனக்கு அமிருதம்போலு மென்று கருதி அக்காற்றைத் தலைவி வேண்டுகின்றன ளென்க. ஒருபொருளே தலைவன் சம்பந்தத்தைப் பெற்றபோது இனிமைதருதலும் பெறாத போது துன்பம்விளைத்தலும் கருதத்தக்கன. பிரிந்தாரை வருத்துதலில் துணைவேண்டாமல் அஸஹாயமான திறமையுள்ள தென்பார், 'வாடையெனும்வன்கால்' என்றார்.

ஐயங்கார் எம்பெருமானைச் சேராதபோது லௌகிகபதார்த்தங்கள் தம்மை வருத்த, அந்த எம்பெருமானது சாந்நித்தியம் கிடையாவிடினும் பாகவதர்களுடைய சம்பந்தங் கிடைத்தாலும் அதுகொண்டு ஈடேறலாமென்று எதிர்பார்ப்பது, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம்உய்த்துணர்க. (சரு)

சகூ. திருமோகூர்.

வாயான்மலர்கோதிவாவிதொறுமேயுமோ
மேயாமலப்பால்விரையுமோ—மாயன்
றிருமோகூர்வாயின்றுசேருமோ நாளை
வருமோ கூர்வாயன்னம்வாழ்ந்து.

[அன்னத்தைத் தூதுவிடுத்த தலைவி அதனைக்குறித்து ஐயுறுதல்.]

(இ - ள்.) கூர் வாய் அன்னம் - கூர்மையுள்ள வாயையுடைய [என்னால் தூதுவிடுக்கப்பட்ட] அன்னப்பறவையானது,—வாயால் - தன்வாயலகினால், மலர் கோதி - தாமரைமலரினிதழ்களைக் கோதிக்கொண்டு, வாவிதொறும் - (இடைவழியிலுள்ள) தடாகங்கள்தோறும், மேயுமோ - மேய்ந்துகொண்டிருக்குமோ? மேயாமல் - அவ்வாறு தன்காரியத்தைச்செய்யாமல், வாழ்ந்து - வாழ்ச்சிபெற்று, அப்பால் - அப்புறம், விரையுமோ - (என்காரியத்தைச் செய்வதாக) விரைந்துசெல்லுமோ? மாயன் - ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய (எனது தலைவனாகிய) திருமாலினது, திருமோகூர்வாய் - திருமோகூரினிடத்து, இன்று - இன்றைக்கு, சேருமோ - சென்றுசேருமோ? நாளை வருமோ - (எனதுநிலைமைகளைத் தலைவன்பக்கற் சொல்லிவிட்டு) நாளைக்கே திரும்பிவருமோ? (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்றாது வருந்தும்போது அங்ஙனம் இரங்குமிடம் நெய்தனிலமாதலால், திருமோகூரைச்சார்ந்த மருதநிலத்து வாழ்கின்ற அன்னப்பறவை அந்நெய்தனிலத்துக்கழிக்கரையில் இரைதேடுதற்கு வர, அதனைநோக்கி, 'எனதுநிலைமைகளை என்தலைவனான காளமேகப்பெருமான்பக்கல் சொல்லுதற்கு எனக்குத் தூதாகவேண்டும்' என்று வேண்டி விடுத்து, தனதுஆற்றாமைமிகுதியால், 'நான் தூதுவிடுத்த அன்னம் என்னை மறந்திட்டுத் தன்காரியத்தைச் செய்யுமோ? அன்றி, என்காரியத்தைச் செய்யுமோ?' என்று ஐயுற்றுக் கூறியது, இது. "விதியினாற் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள்," "இடரில்போகம்மூழ்கி யிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்," "அலர்மேலசையு மன்னங்காள்," "தடம்புனல்வா யிரைதேர்ந்து, மிகவின்பம்பட மேவும் மென்னடைய வன்னங்காள்" என்றபடி அன்னப்பறவை சிரமம்பொறுததும் மந்தகதியுடையதும் இனிய இடத்தில் வீற்றிருந்து கிடைத்தஇரையை யுண்டு பிரிவுத்துயரறியாது தானும் தன்துணையுங் கூடிவாழ்ந்து களித்திருப்பதும் தன்னலம்பேணுவதுமாதலால், அது அந்தப்போகத்தை விட்டு எனக்காக அவ்வளவுதூரம் வருந்திச்சென்று விரைவில் எனது நிலைமையைத் தலைவர்க்குச்சொல்லி நேரில் மீண்டுவந்து அவர்சொல்லை எனக்குச் சொல்லுமோ? சொல்லாதோ?

என்று ஐயுறவேண்டுவதாயிற் றென்க. 'வாவிதொறும் மேயுமோ, அப்பால் விரையுமோ' என்பன - தலைவியின் ஐயத்தையும், 'திருமோகூர்வாய் இன்றுசேருமோ, நாளைவருமோ' என்பன - அன்னப்பறவை அவ்வாறு விரைந்துசெல்வதாலும் இன்றுபோய்ச்சேர்ந்து நாளை மீண்டுவரக்கூடுமோ? என்று தலைவி மனோரதித்திருப்பதையும் காட்டும். பிரிந்த தலைவன் வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே அவன்வரவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று ஆற்றாமைமிகுதி. "இயம்புகின்றகாலத்து எகினம் மயில் கிள்ளை, பயம்பெறமேகம் பூவை பாங்கி - நயாதகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரமீரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை" என்ற இரத்தினச் சுருக்கத்தால் தூதிற்குஉரியவை இன்னவையெனக் காண்க. "மறக்குமோ, காவின்மதுவருந்தி யப்பாற், பறக்குமோ சந்நிதிமுன்பாமோ - சிறக்கத், தருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே, திருவரங்கர்பாற் போன தேன்" என்ற திருவரங்கக்கலம்பகச்செய்யுளோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது, இச்செய்யுள். "இவ்வளவிற் செல்லுங்கொல் இவ்வளவிற் காணுங்கொல், இவ்வளவிற் காதலியம்புங்கொல் - இவ்வளவில், மீளுங்கொ லென்றுரையா விம்மினான்" என்ற புகழேந்திவாக்கு இங்குக் கருதத்தக்கது.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தளவிலே அவனதுநிரந்தராநுபவத்தைப் பெற விரும்பிய ஐயங்கார் தமது நிலைமையை அப்பெருமான்சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்யும்படி ஆசாரியர்களைப் பிரார்த்தித்து அவர்கள் நமதுகாரியத்தைக் கைகூட்டுவிக்கவேண்டுமேயென்று கவலுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வெண்ணிறமுடையதாய் இரண்டு இறகுகளுடன் கூடி, எங்குங் கவலையற்றுத்திரிந்து, தன்னையேயன்றித் தனதுபரிவாரத்தையும் பாதுகாப்பதாய், கருமமே கண்ணாயிருந்து உத்தேசித்தகாரியத்தைச் சமயம்வாய்க்கும்போது தவறாது செய்துமுடித்துக்கொள்வதான அன்னப்பறவையை - சுத்தசத்துவகுணமுடைமையால் உள்ளும்புறமும் ஒக்க நிர்மலஸ்வபாவராய், ஞானம் ஒழுக்கம் என்னும் இரண்டு சாதனங்களுடன் கூடித் திவ்வியதேசங்களிலெல்லாம் கவலையற்று யாத்திரைசெய்பவராய், தம்மையேயன்றித் தம்மையடுத்தவர்களையும் பாதுகாப்பவராய், காரியமேகருத்தாயிருந்து அதனை உரியகாலத்தில் தவறாதுசெய்து முடிக்கவல்ல ஆசாரியர் என்னத் தகும். விவரம் கேட்டுஉணர்க.

திருமோகூர் - வடமொழியில் ஸ்ரீமோஹநபுரம் எனப்படும். (சகு)

எ. திருக்கூடல்.

வாழ்விப்பானெண்ணமோ வல்வினையிலென்னமென்னை
யாழ்விப்பானெண்ணமோ வறிந்திலேன்—றாழ்விலாப்
பாடலழகார்புதுவைப்பட்டர்பிரான்கொண்டாடுங்
கூடலழகா நின்குறிப்பு.

(இ - ள்.) தாழ்வு இலா - இழிவில்லாத, பாடல் - பாசுரங்களின், அழகு - அழகானது, ஆர் - பொருந்திய, புதுவை பட்டர்பிரான் - ஸ்ரீவில்லி

புத்தூரில் திருவவதரித்த பெரியாழ்வார், கொண்டாடும் - புகழ்ந்துபா டிய, கூடல் - திருக்கூடலென்னும் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய, அழ கா - அழகனென்னுந் திருநாமமுடையவனே!—நின் குறிப்பு - உனது திரு வுள்ளக்கருத்து,—என்னை - அடியேனை, வாழ்விப்பான் - நல்வாழ்வுபெறும் படி, எண்ணமோ - திருவுள்ளமோ? (அன்றி), இன்னம் - இன்னமும், வல் வினையில் - கொடிய இருவினைகளில், ஆழ்விப்பான் - அழுந்தச்செய்யும்படி, எண்ணமோ - திருவுள்ளமோ? அஃது அறியேன் - அதனை இன்னதென்று தெரிந்திலேன்; (எ - று.)

'அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது' என்றபடி எல்லாம் உனதுஸங் கல்பத்தின்படியே யாகுமாதலால்,நற்கதியிற்சேர்ப்பாயோ? அன்றி,இவ்வுல கத்தில் அலையவிடுவாயோ? என்னைக்குறித்து நீ கொண்டிருக்கின்ற உனது திருவுள்ளம் இன்னதென்று அறியாது அடியேன் தியங்குகின்றே னென் பதாம். எம்பெருமானே ஆன்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பித்தற்கு ஏற்ற உபாய மா தலாலும், அப்பிரானை அடைதற்குஏற்ற உபாயங்களைச் செய்து அவனைக் கூடுவோ மென்றற்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாயும் ஸுகரமாயு முள்ள உபாயம் வேறொன்றும் இல்லாமையாலும், நன்மைதீமைகட்கு அப்பிரானது திரு வருளே ஏற்ற உபாயமா மென்பதை, இதனால் அறிவித்தன ரென்க. "சது முகத்துத், தெய்வந் தொழுந் தெய்வமே யென்கொலோ வுன் திருவுளமே" என்றார் அழகரந்தாதியிலும்.

புதுவை - புத்தூர் என்பதன் மரூஉ. பெரியாழ்வார் மதுரைநகரின் அதிபதியான வல்லபதேவபாண்டியனது வேண்டுகோளின்படி பரதத்வநிர் ணயஞ் செய்ய, அதுகண்ட அம்மன்னவன் மனமுவந்து இவரை யானையின் மேலேற்றிக் கூடல்நகரை வலஞ்செய்வித்தபோது தன்புத்திரன்பவனிவரு தலைப்பார்த்து ஆனந்தமடைகிற தாய்தந்தையர்போலத் தன்பக்தன் உலாக் கொள்ளுதலை நோக்கி உவத்தற்குப் பிராட்டியுடனே பெருமாள் விண்ண வர் புடைசூழ வானத்தி லெழுந்தருள, அக்காட்சியைக் கண்டு பாகவத சிரோமணியாகிய அப்பெரியாழ்வார் தாம் சிறிதும் இறுமாப்புக்கொள்ளா மல், அத்தேவாதிதேவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய மங்களகுணங்களைக் கருதுதற்குமுன்னே அக்கருடவாகனனது சௌந்தரி யத்திற் கண்செலுத்தி அதனையே சேவித்து அதில்ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பரவச ராய்,அதனால் தம்நிலையையும் எம்பெருமான்நிலையையும் மறந்து பயசங்கை கொண்டு'இத்திருமேனிக்குஎவ்வாற்றாலும் ஒருகுறைவாராதிருக்கவேணும்' என்று வாழ்த்துபவராய் யானைமணிகளையே தாளமாகக்கொண்டு 'திருப் பல்லாண்டு' என்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடியருளின ராதலால், 'தாழ்விலாப் பாடலழகார் புதுவைப் பட்டர்பிரான் கொண்டாடுங் கூட லழகா' என்றார். இவ்வாழ்வார்க்குச் சேவைசாதித்த அவ்வெம்பெருமான், அஷ்டாங்கவிமானத்தின்மீது எழுந்தருளியிருக்கின்ற 'வையந்தாயபெரு மான்' என்பர். கூடல் என்பது - தென்மதுரைக்கு ஓர்பெயர். (சஎ)

அ. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

குறித்தொருவர்கொண்டாடுங்கொள்கைத்தோ கோதை
சிறத்தவூர்விண்டுசித்தர்நீடூர்—பிறப்பிலியூர்
தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தானிரந்தான்
வாழ்வில்லிபுத்தூர்வளம்.

(இ - ள்.) கோதை சிறத்த ஊர் - ஆண்டாளின் திருவவதாரத்தால் மேம்பாடுபெற்ற ஊரும்,—விண்டுசித்தர் நீடு ஊர் - பெரியாழ்வார் வாழ்ந்த பெரியவூரும்,—பிறப்பு இலி - ஜநநமில்லாதவனும், தாழ்வு இல்லி புது ஊர் என்று ஐவர்க்கு தான் இரந்தான் - 'தாழ்வில்லாத [பெருஞ்சிறப்புடைய] துரியோதநனே! புதியவூர்களை(க் கொடுப்பாயாக)' என்று பஞ்சபாண்டவர்க்காகத் தான் தூதுசென்று இரந்தவனுமாகிய திருமால், வாழ் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஊர் - ஊருமான, வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரினது, வளம் - செழிப்பானது, ஒருவர் குறித்து கொண்டாடும் கொள்கைத்தோ - ஒருவரால் நினைத்துப் பாராட்டுந் தன்மையுடையதோ? [அன்று என்றபடி].

பிரணவமானது அகார உகார மகாரங்களினால் பெருமாள் பிராட்டி சேதநன் என்னும் மூவரையும் தோற்றுவிப்பதுபோல, வடபெருங்கோயிலுடையான் ஆண்டாள் பெரியாழ்வார் என்கிற மூவரையும் தன்னிடத்திற் கொண்டிருப்பதனால் மிகவும்உத்தேசியமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரினது பெருமையை எவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்பதாம். "பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமு மிட்டுச்செய்த ஆபரணம்போலே, நாச்சியாரும் பெரியாழ்வாரும் வடபெருங்கோயிலுடையானு மான அலங்காரமுள்ள தேசமிறே" என்ற பெரியார்வாக்கு இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. "பிராட்டிக்கு ஸ்ரீமிதிலையும் திருவயோத்யையும் போலவும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குக் கும்பகுலமும் திருவாய்ப்பாடியும் போலவு மன்றிக்கே ஆண்டாளுக்குப்பிறவியும்புக்கவிடமும் ஒரூரிலேயான ஏற்றம் இவ்வூர்க்கேயிறே உள்ளது" என்பவாதலால், 'கோதைசிறத்த வூர்' என்றார். 'குறித்தொருவர்கொண்டாடுங் கொள்கைத்தோ' என்ற வாக்கியத்தை, கோதை சிறத்தவூர், விண்டுசித்தர் நீடூர், பிறப்பிலியூர் என்ற தொடர்கள் சமர்த்தித்துநிற்பது—தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம்.

இளமைதொடங்கி எப்பொழுதும் தமதுசித்தத்தை விஷ்ணுவினிடத்திலே செலுத்தி "மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தை நாட்டி, ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே" என்னும்படி அப்பெருமானை மனத்திலே நிலைநிறுத்தித் தியானித்து வந்ததனால், பெரியாழ்வார் 'விஷ்ணுசித்தர்' என்று பெயர்பெற்றனர். விண்டு=விஷ்ணு. எற்பவர் ஈபவரிடத்திற் சென்று அவரைப் புனைந்துகூறும் உலகவியல்புபற்றி, பஞ்சவர்க்குத் தூதுவனாய்ச் சென்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துரியோதநனைநோக்கி 'தாழ்வில்லி' என்றுபுகழ்ந்துவிளித்தனனென்க: இனி, இத்தொடர்க்கு - துரியோதனன் எவரையும் பணியாத இயல்பின

ஞதல்பற்றி, அவனை 'வணங்காமுடிமன்னனே'என்று விளித்ததாகக் கொள்ளினுமாம். மூன்றாமடியில் ஏற்ற வினைமுற்று வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றி, தாழ்வு இல் இ புத்தூர் என்றுபிரித்து, இ என்பதை 'ஈ'என்ற ஏவல் வினைமுற்றின் குறுக்கலெனக் கொண்டு, தாமதித்தலில்லாமல் புதியவூர்களைக் கொடு என்று பொருள் உரைப்பினுமாம். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. ஜீவாத்மாக்கள் தேவ திர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாய்ப் பிறப்பது போலப் பரமாத்துமா உபேந்த்ர மத்ஸ்ய கூர்மாதிஅவதாரங்கள் செய்வது கருமவசத்தினாலன்றித் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநத்தின்பொருட்டும், தருமத்தைநிலைநிறுத்துதற்பொருட்டும் அப்பெருமான்கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகு மென்ற இவ்வுண்மையை யுணர்த்த, 'பிறப்பிலி - தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தான்இரந்தான்' என்றார்; இவ்வுண்மையையுணர்தல் - அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் எனப்படும். 'தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தான்இரந்தான்' என்ற தொடரில், பக்தபாரதீநனாய் எம்பெருமான் தூதுசென்ற நீர்மையை விளக்கியபடி.

வில்லி கண்டர் என்பவர்களில் மூத்தவனான வில்லியென்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதியநகரமாகையால், இதற்கு, 'ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்' என்று திருநாம மென்பர். (சஅ)

கூ. திருக்குருகூர்.

வளர்ந்தழைக்கவுண்டாலென் வாசமணந்தாலென்
றெளிந்தகலைகற்றாலென்சிசீ—குளிர்ந்தபொழிற்
றண்குருகூர்வாவிச்சடகோபனூரெங்கள்
வண்குருகூரென்னதவாய்.

(இ - ள்.) 'குளிர்ந்த பொழில் - (மரச்செறிவால்) குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலைகள்சூழ்ந்த, குருகு ஊர் தண் வாவி - குருகுஎன்னும் நீர்வாழ்பறவைகள் வாழப்பெற்றுக் குளிர்ந்த நீர்நிலைகளையுடைய, சடகோபன் ஊர் - நம்மாழ்வார் திருவவதரித்த தலமானது, எங்கள் வள் குருகூர் - வளப்பம்பொருந்திய எங்கள்திருக்குருகூர்,' என்னாத - என்று ஒருதரமேனுஞ் சொல்லாத, வாய் - வாயானது,—வளம் தழைக்க - வளமாக, உண்டால் என் - உணவுகளைப் புசித்தால் என்னபயனுண்டாகும்? வாசம் மணந்தால் என் - முகவாசப்பொருள்களையுண்டு மணம்வீசினால்தான் என்னபயன்? தெளிந்த கலை கற்றால் என் - மனந்தெளிவடைதற்குஉரிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றால்தான் என்னபயன்? [ஒன்றினாலும் ஒருபயனும் உண்டாகாது என்றபடி]; (எ - று.)—சீசீ—இகழ்ச்சிக்குறிப்பிடைச்சொல்.

சிலர் வாய்படைத்த பயன் வளப்பமானஉணவை உண்ணுதலே யென்பர்; வேறுசிலர் முகவாசப்பொருள்களால் வாயை மணக்கச்செய்தலே வாய்படைத்தபயனென்பர்: ஞானநூல்களைக் கற்றலே வாய்படைத்தபயனென்பர் மற்றுச்சிலர்: உண்மையிலோ இவையொன்றுமன்று: திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாறுபோலத் திருவவதரிக்கும்போதே ஞானகலத்

தோடு திருவவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலம் திருக்குருகூரென்று ஒருதரமேனுஞ் சொல்லுதலே வாய்படைத்தபய னென்பதாம். அங்ஙனம் அவ்வூரின் திருநாமத்தை ஒருமுறைகூறினாலும் முத்தி சித்திக்குமென்பது, போதரும். உயிர்கட்குக் கரணகளேபரங்களைக் கடவுள் அளித்ததற்குக் காரணம் - தன்னையும் தன்னடியாரையும் அடைந்து ஈடேறுதற்பொருட்டே யாகு மென்ற நூற்கொள்கை இங்குக் கருதத்தக்கது.

வளந்தழைக்க உண்ணுதல் - அறுசுவையுணவை அமர்ந்துஉண்ணுதல். முகவாசப்பொருள்களாவன - "தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசாலிலவங்கங், கர்ப்பூரம் சாதியோ டைந்து". "கற்றதனாலாய பய னென்கொல் வாலறிவ, னற்றாடொழாஅ ரெனின்," "கற்கசடறக்கற்பவை கற்றபின், நிற்க வதற்குத்தக" என்றவாறு நூற்பொருள்களைக் கற்றாலும் அதற்குத்தக்க ஒழுக்கமில்லாவிடின் பயனில்லை யாதலால், 'தெளிந்தகலை கற்று மென் சீ' என்றார். நூற்பொருளைக் கற்காவிடினும், 'சடகோபனார் - குருகூர்' என்று சொல்லவே, வாய்படைத்தபயன் பெறுவரென்ற கருத்து இங்குத் தொனிக்கும். கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனதுஸ்பரிசத்தால் அஜ்ஞானத்துக்குஉள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான ஶடம் என்னும் வாயு இவ்வாழ்வார் திருவவதரித்தபொழுது இவரையுந் தொடுதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டி ஒழித்ததனால், 'சடகோபர்' என்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று.

ஒருகால் பிரமன் எங்குத் தவஞ்செய்வது? என்று சிந்தைகொண்டிருக்கையில், 'க - பிரமனே! குரு - (இங்குத் தவஞ்) செய்' என்று இத்தலத்தைச் சுட்டி ஆகாயவாணி மொழிந்ததனால் இதற்கு 'குருகாபுரி' என்று பெயர்வந்ததென்பர். இத்தலம், நம்மாழ்வார்திருவவதரித்த தலமாதல்பற்றி, 'ஆழ்வார் திருநகரி' என்று பெயர்பெறும். (சச)

சரு. திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்.

வாயுமனைவியர்பூமங்கையர்க ளெம்பிராற்
காயுதங்களாழிமுதலைம்படைக—டூய
தொலைவில்லிமங்கலமூர் தோள்புருவமேனி
மலைவில்லிமங்கலந்தவான்.

(இ - ள்.) எம் பிராற்கு - எமது ஸ்வாமிக்கு,—வாயும் மனைவியர் - பொருந்திய தேவிமார், பூமங்கையர்கள் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியு மாவர்; ஆயுதங்கள் - படைக்கலங்கள், ஆழி முதல் ஐம்படைகள் - சக்கரம் முதலிய பஞ்சாயுதங்களாம்; ஊர் - திவ்வியதலம், தூய தொலைவில்லிமங்கலம் - பரிசுத்தமாகிய தொலைவில்லிமங்கல மென்பதாம்; தோள் - தோளும், புருவம் - புருவமும், மேனி - திருமேனிநிறமும், (முறையே), மலை - பருவதமும், வில் - வில்லும், இமம் கலந்த வான் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆகாசமும் போலும்; (எ - று.)

'பூமங்கையர்' என்பதில், இரட்டுறமொழிதலால், பூ என்பதைத் தமிழ்மொழியாகக் கொண்டு, தாமரைமலரில்வாழ்கிற என்றும், 'பூ' என்ற வடமொழியின் திரிபாகக்கொண்டு பூமியாகிய என்றும் இருவகைப்பொருளும் ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டன; "பங்கயமின்னொடு பார்மகள் தேவி," "பூமடந்தையும் நிலமடந்தையும் தேவியர்," "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி" என்பன காண்க. 'தோள் - மலை, புருவம் - வில், மேனி - வான்' என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். இமங்கலந்தவான் என்பதற்கு - பனிபொருந்திய விசும்பு எனவும், குளிர்ச்சி பொருந்திய காளமேகம் எனவும் பொருள்கூறினுமாம். (௫௦)

௫௧. ஸ்ரீவரமங்கை.

வானோர்முதலாமரமளவாவெப்பிறப்பு
மானேற்கவதியிடலாகாதோ—தேனேயும்
பூவரமங்கைபுவிமங்கைநாயகனே
சீவரமங்கையரசே.

(இ - ள்.) தேன் எயும் பூ வர மங்கை - தேன்நிரம்பிய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற சிறந்த பெரியபிராட்டியார்க்கும், புவிமங்கை - பூமிப்பிராட்டியார்க்கும், நாயகனே - தலைவனே! சீவரமங்கை அரசே - ஸ்ரீவரமங்கையென்னுந் திவ்விய தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனே!—வானோர் முதல் ஆ - தேவர்பிறவி முதலாக, மரம் அளவு ஆ - தாவரப்பிறவி ஈறாகவுள்ள, எ பிறப்பும் ஆனேற்கு - எல்லாப்பிறவிகளையும் எடுத்து வருந்திய எனக்கு, அவதி இடல் ஆகாதோ - (இனியாயினும்) ஒருமுடிவை யேற்படுத்துதல் கூடாதோ? (எ - று.)

தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்களாகின்ற நால்வகையோனிகளிலும் பிறந்து பிறந்து வருந்தி உன்னை யடைக்கலம்புகுதாது எய்த்த பாவியாகிய எனக்கு, இப்போது உன்னைச் சரணமாக அமர்ந்துபுகுந்துநிற்கின்ற நல்லறிவை நீ அருளியிருத்தலால், இனியாவது அப்பிறவித்துயரம் நேராதவாறு என்னைக்கடைக்கணித்துப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதாம். வானோர்முதலா மரம் அளவா எப்பிறப்பு என்பதற்கு - தேவர் மனிதர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் எனப்படுகின்ற எழுவகைப்பிறப்பு எனக் கூறுதலு முண்டு. "முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை, யின்னம் பிறப்பிக்க வெண்ணுதே - தென்னரங்கம், மேவிக்கிடந்தானே வீற்றிருக்க நின்பதத் தென், ஞவிக் கிடந்தா னருள்' என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

சீவரமங்கையென்பது - அத்தலத்திற்கு, அங்குஎழுந்தருளியுள்ள நாச்சியாரின் திருநாமத்தால் வந்தது; அங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் திருநாமத்தைக்கொண்டு, இந்தத் திவ்யதேசத்தை 'வானமாமலை' என்றும் வழங்குவர்: அதற்கு ஏற்றவடமொழித்திருநாமம்,'தோதாத்ரி' என்பது.(௫௧)

சுஉ. திருப்பேரை.

அரைசாகிவையமுழுதாண்டாலுமின்பக்
கரைசாரமாட்டார்கள்கண்டீர்—முரைசாருந்
தென்றிருப்பேரைப்பதியான்சீர்கேட்டுநாவிலவன்
றன்றிருப்பேரைப்பதியாதார்.

(இ - ள்.) முரைசு ஆரும் - பேரிகைவாத்தியம் முழங்கப்பெற்ற, தென் திருப்பேரை பதியான் - தெற்கின்கணுள்ள திருப்பேரையென்னுந் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலினது, சீர் - சிறப்பை, கேட்டு - காதினாற் கேட்டு, அவன்தன் திருப்பேரை - அப்பிரானது (மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்னும்) திருநாமத்தை, நாவில் பதியாதார் - தமதுநாக்கினிடத்தில் திருத்தமாக உச்சரியாதவர்கள்,—அரைசு ஆகி - ஒருநாயகமாய், வையம் முழுது ஆண்டாலும் - நிலவுலகமுழுவதையும் அரசாட்சிசெய்தாலும், இன்பம் கரை சார மாட்டார்கள் - பேரின்பத்திற்குஎல்லைநிலமாகிய முத்தியுலகத்தை அடையமாட்டார்கள்; (எ - று.)—கண்டீர்—முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தென்திருப்பேரைத்திருமாலினது திருநாமத்தைச் செவியினாற்கேட்டலும் நாவினாலுச்சரித்தலும் செய்தால், பேரின்பத்திற்குஇடமாகிய முத்தியுலகம் வாய்க்கு மென்பதாம். இம்மையிற் பெருஞ்செல்வம்பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தாலும் அது இம்மையிலேயே யொழிந்திடுவ தன்றி, அதனால் மறுமையில் யாதொருநற்பயனுங் கைகூடா தென்க.

அரைசு=அரசு: முரைசு=முரசு: எதுகைநோக்கிய இடைப்போலிகள். முரசுஎன்பது - வெற்றிமுரசு கொடைமுரசு மங்கலமுரசு என்ற மூன்றையுங் குறிக்கு மென்றுவது, சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலதாய் மங்கலத்தின்பொருட்டு முழங்குகின்ற வாச்சியங்களெல்லாவற்றையுங் குறிக்கு மென்றுவது கொள்க. (சுஉ)

சுங. ஸ்ரீவைகுந்தம்.

தாருடுத்துத்தூசுதலைக்கணியும்பேதையிவ
ளோருடுத்தசிந்தைநிலையறியேன்—போருடுத்த
பாவைகுந்தம்பண்டொசித்தான்பச்சைத்துழாய்நாடுஞ்
சீவைகுந்தம்பாடுந்தெளிந்து.

[தலைவியின் இளமை கண்ட செவிலி யிரங்கல்.]

(இ - ள்.) தார் உடுத்து - (முடியிற்சூடவேண்டிய) பூமாலையை (அரையில்) உடுத்துக்கொண்டு, தூசு தலைக்கு அணியும் - (அரையில் அணியவேண்டிய) ஆடையை முடியின்மீது தரித்துக்கொள்ளுகின்ற, பேதை - அறிவு நிரம்பாப் பருவத்தளாகிய, இவள் - இந்தப்பெண்,—தெளிந்து - மனத்தெளிவுகொண்டு,—போர் உடுத்த - போர்புரிதற்குச் சித்தமாய்நின்ற, பாவை - பெண்ணாகிய தாடகையானவள் (தன்மீது எறிந்த), குந்தம் - குலா

யுதத்தை, பண்டு - முற்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்], ஒசித்தான் - (தனது வில்லம்பையேவி முறித்த) திருமாலினது, பச்சை துழாய் - பசுமையாகிய திருத்துழாய்மாலையை, நாடும் - விரும்புவாள்; சீவைகுந்தம் பாடும் - (அத்திருமாலெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் திவ்வியதலத்தைப்பற்றிப் பாடல்பாடுவோள்; நேர் உடுத்த சிந்தை நிலை அறியேன் - நேர்மையாகச்சென்றுகொண்டிருந்த (இவளது) மனம் (இவ்வாறு மாறிய) நிலையைப்பற்றி (யான்) அறியகில்லேன்; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் அவன் தன்னைப்பிரிந்ததனா லாற்றாது மிகவருந்தி, மேனிமெலிந்து அப்பிரானது திருத்துழாய்மாலையைச் சூடுவது அப்பிரானது திவ்வியதலத்தைச் சொல்வது முதலியன செய்து ஒருவாறு ஆறியிருக்கப் பார்க்க, அவ்வேறுபாடுகண்ட செவிலித்தாய், 'மிக்கஇளமைப்பருவத்தளாகிய இவளுக்குப் பருவம்நிரம்பியவர்க்கு வரக்கடவ தன்மை நேர்ந்ததுஎன்னே!' என்று இரங்கிக்கூறியது, இது. தலைமகளதுஇளமைப்பருவத்தைத் விளக்குவாள், இன்னஇடத்தில் ஆடையையுடுப்பது, இன்னவிடத்தில் மாலையையணிவது என்னவும் தெரியாத பேதை என்றாள்: "செய்யநூலின்சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும்வல்லளல்லள்," "பேசவுந்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதை யிவள்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இவள் யௌவநபருவத்தையடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்கஇளமையே தோற்றுவதென்க. மகளிர்க்குஉரிய பருவம் எழனுள் முதலதாகிய பேதைப்பருவத்திலேயே இவளுக்கு இத்தன்மையதான வியாமோகம் உண்டானால், யாம் சொல்லத்தகுவது யாது? என்பதாம். பேதைப்பருவத்திற்கு வயதுஎல்லை- ஐந்துமுதல் எழளவும் என்பர். "பிஞ்சாய்ப்பழுத்தாளையாண்டாளை" என்றாற்போல வேட்கைபிறவாப் பருவமே தொடங்கி இவள் வேட்கை விஞ்சினளென்றவாறு. பேதை இவள் தாருடுத்துத் தூசு தலைக்கு அணியும் என இயைத்து - பேதையாகிய இவள் (தலைமகனிடத்துஈடுபாட்டினால்) தாரை அரையி லுடுப்பதும், தூசைத் தலையிலணிவதும் செய்கின்றாளெனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும்: இவ்வாறாகிய செய்கைமாறாட்டம், மந்மதாவஸ்தைகள் பத்தனுள் உந்மாதாவஸ்தையின் செயலாகும். பாவைகுந்தம் பண்டொசித்தான் பச்சைத்துழாய்நாடும் சீவைகுந்தம்பாடும்—"வெற்பென்று வேங்கடம்பாடும் வியன்துழாய்க், கற்பென்றசூடும் கருங்குழல்மேல்" என்பது பேயாழ்வார்பாசுரம்.

ஐயங்காரது ஆற்றாமையைக்கண்ட ஞானிகள் 'எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதற்கு உபாயமான பக்திமுதலியன பூர்ணமின்றியிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னே?' என்றுசொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள்.

விசுவாமித்திரமுனிவரது வேண்டுகோளினால் தசரதசக்கரவர்த்தி ராமலக்ஷ்மணர்களை அவர்செய்யும் யாகத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டாக அம்முனிவரின் பின்னே அனுப்பியபோது, அவர்பின்சென்ற இராமபிரான் எதிர்த்துப்போர்செய்த தாடகையென்பாள் தன்மீது வீசியெறிந்த சூலா

யுதத்தைத் தனதுவில்லினால் முறித்துத் தள்ளிய விவரத்தை, "கங்கைத் திம்புனலுடன் கருத்தையும், மங்கைத்தியினையாளு மனக்கொளாச், செங் கைச்சூலவெந்தியினைத் தியதன், வெங்கட்டையொடு மேற்செலவீசினான்," "மாலு மக்கணம் வாளியைத்தொட்டதும், கோலவிற் கால்குனித்ததுங் கண்டிலர், காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட, சூலமற்றன துண்டங்கள் கண் டனர்" என்ற கம்பராமாயணத்தால் அறிக. (ருங)

கச. திருப்புளிங்குடி.

தெளியும்பசும்பொற்சிறைக்காற்றுவீச
விளியுந்துயர்போய்விடுமே—யெளியேற்
கருளப்புளிங்குடிவாழச்சுதனைக்கொண்டு
கருளப்புளிங்குவந்தக்கால்.

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

(இ - ள்.) எளியேற்கு - ஏழையேனாகிய எனக்கு, அருள - திருவருள் புரியுமாறு, புளிங்குடி வாழ் - திருப்புளிங்குடியென்னுந் திவ்வியதலத்தில் வாழ்கின்ற, அச்சுதனை - அழிவில்லாத கடவுளை, கொண்டு - (தனதுதோளின்மீது) எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, கருளப்புள் - கருடாழ்வான், இங்கு வந்தக்கால் - (நான்வசிக்கின்ற) இவ்விடத்து வந்தால்,—(அப்போது), தெளியும் - தெளிந்த, பசும்பொன் - பசிய பொன்மயமாகிய, சிறை - (அப்பெரியதிருவடியின்) இறகுகளினின்று, காற்று வீச-காற்று (என்மீது) வீசுதலாலே, விளியும் துயர் - (இப்பொழுது எனக்குநேர்ந்துள்ள) மரணத்தையுண்டாக்குவதுபோலும் பெருந்துயரமும், போய்விடும்—; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் அப்பிரிவுத் துயரை யாற்றி யடக்கும் வல்லமை யிலளாகித் தன்நிலையை அன்புடைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்தது இது. இப்பொழுதே எனது தலைவனாகிய எம்பெருமான் கருடாரூடனாகவந்து என்னைச் சார்ந்தால்மாத் திரமே எனதுஉயிர் நிற்கும்; இல்லாவிடின் இறந்துபடு மென்று தன்னிலையைத் தெரிவிக்கின்றனளென்க. அவன் இங்கு எழுந்தருளினால் அவனது முகத்தைக் கண்டு பிழைக்கலா மென்பதும், அவன் கண்ணோட்டத்தைப் பெற்று உய்யலா மென்பதும் அவள் உட்கோள். தான்விரும்பிய பொருளைக் கொண்டுவருவதுபற்றி, 'தெளியும்பசும்பொற்சிறை' என்று புகழ்ந்துகூறுவாளாயினாள். அத்தலைவனது சம்பந்தம் பெற்ற பெரியதிருவடியினது சிறைக்காற்று எனதுநோய் தணித்தற்கு ஏற்ற அருமருந்தாம் என்றவாறு. தூது விடுத்தபொழுது, ஆழ்வார் "அவராவி துவராமுன், அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர்வீதி யொருநாளென்று, அருளாழி யம்மானைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி, யருள் ஆழிவரிவண்டே" என்று கூறியது காண்க.

எம்பெருமானை இடையீடின்றிச் சேரப்பெறாது வருந்துகின்ற ஐயங்கார் தமதுநிலைமையை அன்பர்க்குஉரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். நம்மாழ்வார் இத்திருப்பதியை மங்களாசாசனஞ்செய்கையில், "புளிங்குடிக்

முகிலின்பவளம்போற் கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராயே" என்பது முதலிய பாசுரங்களால் அப்பிரானைத் தாம் உள்ளவிடத்தில் வருமாறு வேண்டுவது, இங்குக் கருதத்தக்கது. (௫௪)

௫௫. திருவரகுணமங்கை.

காலமுநோயுங்கருதா தவன்னைமீர்
வேலன்வெறியைவிலக்குமின்கண்—மாலாம்
வரகுணமங்கையன்றாள்வண்டுழாய்மேலா
தரகுணமங்கைதனக்கு.

[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

(இ - ள்.) காலமும் - (இவளது) பருவத்தையும், நோயும் - (இவளுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்துள்ள) நோயின் தன்மையையும், கருதாத - ஆராய்ந்து (உண்மை) அறியமாட்டாத, அன்னைமீர்-தாய்மார்களே!—மங்கைதனக்கு-(உங்கள்) பெண்ணுக்கு,—மால் ஆம் - திருமாலாகிய, வரகுணமங்கையன் - திருவரகுணமங்கையென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளிய பெருமானது, தாள்-திருவடிகளிற்சாத்திய, வண் துழாய்மேல் - வளப்பமுள்ள திருத்துழாயின் மீது, ஆதர குணம் - ஆசையாகிய குணம், (உளது): (ஆதலால்), வேலன் வெறியை - வேன்மகனது வெறியாட்டை, விலக்குமின்கள் - நீக்கிவிடுங்கள்; (எ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டுப் பொருள்தேடிவருதற்காக அவளைப்பிரிந்துசென்று வரவுகுறித்தகாலத்தில் வாராது நீட்டிக்க, அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளதுவடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவலையுற்றுக் கட்டுவிச்சியைக் குறிகேட்க, அவளும் தன்மரபின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவேசித்ததொழியப் பிறிதொன்றுமில்லை' என்றுகூற, அதுகேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே தலைமகள்பக்கல் தமக்குஉள்ள அன்பின்மிகுதியால் 'ஏதேனும் ஒருதெய்வத்தை வழிபட்டாகிலும் இவளை உயிர்த்திருக்கப்பெறில் அதுவே நமக்கு ஆத்மலாபம்' என்றுஎண்ணி வழியல்லாவழியிலே யிழிந்து அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனெனப்படுகிற வெறியாட்டாளனை யழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்க முயல, நோயொன்றும் மருந்தொன்றுமாதலால் தான்காதலித்த புருஷோத்தமனான தலைமகனது தகுதிக்கு ஏலாத அச்செயலை நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேல் மிகவருந்த, அவளது துன்பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்ந்த தோழி அச்சமயத்திற் செவிலியரை நோக்கி வெறிவிலக்குமாறு கூறி, தலைவியினது துன்பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்த்துகின்ற துறை இது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் "தீர்ப்பாரையாமினி" என்று தொடங்குகிற வெறிவிலக்குப்பதிகத்திலும் "இதுகாண்மினன்னைமீரிக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டுநீரெதுவானுஞ்

செய்தங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியுந் தூவேன்மின், மதுவார்துழாய்முடிமாயப் பிரான்கழல்வாழ்த்தினு, லதுவே யிவளுற்றநோய்க்கு மருமருந்தாகுமே" என்று அருளிச்செய்தமை யறிக.

முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்குஅடையாளமாக ஏந்திக்கொண்டு நின்று ஆடுதலால், 'வேலன்' எனப்பட்டான்; 'வேன்மகன்' என்றும் இவனை வழங்குவர். 'இவ்வகம் தேவதாந்தரசம்பந்தமுடையார்புகும் அகமன்றுகாண்' என்று வெருட்டுபவளாய் 'வேலன்வெறியை விலக்குமின்கள்' என்றாள்; "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி" என்று சொல்லுகிறபடியே கையுந்திருவாழியு மாகக் காணவேண்டியிருக்கிறவிடத்தே கையும் வேலுமாக இவன் வந்து தோற்றுவதே! என்று வெறுத்தவாறு. அன்னைமீர் - உண்மைக்காரணம் உரைக்கப்படுதற்கு உரிமையையும் இவளியல்பிற்கு ஏற்றபடி நன்மைசெய் யும் வாற்சலியத்தையும் உடையவர்களே! என்றபடி. தலைவனது திருமேனி யழகிலும் திவ்யாத்மகுணத்திலும் ஈடுபட்டனள் இம்மங்கை யென்பாள், 'மாலாம்வரகுணமங்கையன்' என்றாள். திருமாலாகிய தலைமகனால் நேர்ந்த நோய்க்கு அவனதுதொடர்புடைய பொருளல்லது மாற்றுமருந்தில்லை யென்பது, தேர்ந்தபொருள்.

தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவி லே அவனதுபிரிவைப் பொறுமல் வருந்துகின்ற ஐயங்காரது துயரத்தைக் கண்ட ஞானிகள், அவர்பக்கல் வைத்த பரிவா லுண்டான கலக்கத்தால் எம்பெருமான் உபாயாந்தரங்களால் அடையத்தக்கவனல்ல னென்பதை மறந்து, தேவதாந்தரபஜநத்தாலாவது இவரதுஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்க லாமோ? என்று தொடங்கியநிலையில், ஐயங்காரதுதன்மையை யறிந்த அன் பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'வேலன் வெறியை விலக்குமின்கள்' என்றவிடத்து தேவதாந்தரசம்பந்தமுடையா ரது சேர்க்கையும் மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தரான பாகவதர்க்குக் குறிக் கொண்டுவிலக்கத்தக்க தென்பது, பெறப்படும். ஞானிகள்தாம் அங்ஙனம் வழியல்லாவழியில் இழிவார்களோ என்னில்?—ஐயங்கார்பக்கல் தாம்கொ ண்ட பரிவின்மிகுதி தம்மைக் கலங்கப்பண்ணுகையால், அமார்க்கங்களாலே யாகிலும் பரிகரிக்கப்போமோ வென்று முயன்றன ரென்க; (இதனை, 'அயோத்யாபுரியிலுள்ள ஜநங்களெல்லாரும் இராமபிரானுடைய க்ஷேமத் தின்பொருட்டு எல்லாத்தேவர்களையும் வணங்கினர்' என்றதனோடு ஒப் பிடுக.) அன்னைமீர் என்று விளித்ததனால், முதியரான நீர் இளையரான எமது வார்த்தையை உபேக்ஷிக்கலாகா தென்று குறிப்பித்தபடி. மோக்ஷபூ தர் இழியுந் துறை மோக்ஷியின்திருவடிகளே யாதலால், 'தாள்துழாய்மேலா தரம்' என்றனர். (ருரு)

சுசு. திருக்குளந்தை.

தனக்குடலம்வேறான தன்மையுணரான்
மனக்கவலைதீர்ந்துய்யமாட்டா—னினைக்கிற்
றிருக்குளந்தையாருரைத்தசீர்க்கிதைபாடுந்
தருக்குளந்தையாமலிருந்தால்.

(இ - ள்.) நினைக்கில் - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து,—திருக்குளந்தையார் உரைத்த - திருக்குளந்தையென்னுந் திவ்யதலத்தி லெழுந்தருளிய திருமால் திருவாய்மலர்ந்தருளிய, சீர் கீதை - சிறந்தபகவத்கீதையை, பாடும் - படிப்பதனாலுண்டாகிய, தருக்கு - மனக்களிப்பு, உளம் - (ஒருவனது) மனத்தில், தையாமல் இருந்தால் - பதியாமலிருந்தால்,—(அவன்), தனக்கு - (ஆன்மாவாகிய) தன்னைக்காட்டிலும், உடலம் - உடம்பு, வேறு ஆன - வேறுபட்டுள்ள, தன்மை - நிலையை, உணரான் - அறியமாட்டான்; மனம் கவலை தீர்ந்து - (ஸம்ஸாரபாசத்தால்நேரும்) மனக்கவலை மாறி, உய்யமாட்டான் - நற்கதியடையமாட்டான்; (எ - று.)

பாரதயுத்தத்து முதனாட்போரில் "உற்றாரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்று எண்ணி, ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்தியால் போர்புரியேனென்று காண்டீவம் கைந்நெகிழத் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தத்துவோபதேசஞ்செய்து அவனதுகலக்கத்தைப் போக்கிய கீதையைப் படித்து அதன்பொருளை மனத்திற்கொண்டு ஆனந்தமடைபவரே 'ஆத்மா வேறு, சரீரம் வேறு' என்கிற தேஹாத்மவிவேகம் பிறந்து, தத்துவவுணர்ச்சியால் மனக்கவலைதீர்ந்து வாழ்வ ரென்பதாம். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கீதையில் முதலிலே அர்ஜுநனுக்கு தேஹாத்மவிவேகத்தைப் போதித்து அதன்மூலமாகக் கர்மயோகம் புருஷோத்தமவித்யை அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் விச்வரூபம் முதலியவற்றை உபதேசிக்க, அர்ஜுநன் அந்த எம்பெருமான் உபதேசித்த உபாயவிசேஷங்களைக் கேட்டு அவை செயற்கரியனவென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்துக் கலக்கமடைய, அவனுடைய கலக்கந் தீருமாறு எல்லாவுபாயங்களினும் மேம்பட்ட பிரபத்தியுபாயத்தை உபதேசித்து, "அஹந்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச: [நீ என்னையேசரணமாகப்பற்றினால் நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிப்பேன்; கலங்கவேண்டா]" என்று அவனதுகலக்கத்தைப் போக்கியமை காண்க. இங்கு,கீதையின் முதலிற் கூறிய தேஹாத்மவிவேகமும், இறுதியிற்கூறிய எம்பெருமானால் அபயமளிக்கப்பெற்றுக் கலக்கம்நீங்குதலும் கீதையைப் படியாதார்க்கு உளவாகா வென்று கூறிய முகத்தால், அந்நூலின் இடையிற் கூறிய கர்மயோகம் முதலியவற்றைப்பற்றிய விஷயங்களையும் பெறவைத்தன ரென்க.

"அறிவினாற்குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி" என்றபடி ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாக்கினின்று உலகத்தார் நற்கதிபெறவேணுமென்ற கருத்தோடு உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமாக வெளியிட்ட தாதலின், இந்தக்கீதை, எல்லாநூல்களினுஞ் சிறந்த பிரமாணமாய்த் தன்னையுணர்ந்தார்க்குத் தத்துவஞானத்தைப் பிறப்பித்து நற்கதியளிக்குஞ் சிறத்தது; பதினெட்டுஅத்தியாயங்களை யுடையது; ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் பீஷ்மபர்வத்திலுள்ளது.

இத்தத்தலம்-பெரியகுளத்தையுடைய தாதலின், 'பெருங்குளம்' என்று வழங்குகின்றது: ஆகவே, குளந்தை யென்பது மரூஉமொழிபோலும். (௫௯)

கஎ. திருக்குறுங்குடி.

தாலத்திழிகுலத்துச்சண்டாளமானாலு
மேலத்தவரதனின்மேன்மைத்தே—கோலக்
குறுங்குடிவாழ்மாயன்குரைகழற்காளாகப்
பெறுங்குடியாய்வாழ்வார்பிறப்பு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடி யென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வாழ் - நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, மாயன் - திருமாலினது, குரை கழற்கு - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலேயணிந்த திருவடிகட்கு, ஆள் ஆக பெறும் - அடிமையாகப்பெறுகின்ற, குடி ஆய் - சந்ததியிற் பொருந்துபவ ராய், வாழ்வார் - வாழ்கின்றவர்களுடைய, பிறப்பு - ஜந்மமானது,—தால த்து - இந்நிலவுலகில், இழி குலத்து - தாழ்ந்தசாதியைச்சேர்ந்த, சண்டா ளம் ஆனாலும் - சண்டாளஜந்மமேயானாலும்,—மேல் - உயர்குடிப்பிறப்பை யுடைய, அதவர் அதனின் - அந்தமுனிவரது பிறவியைக்காட்டிலும், மேன் மைத்து - உயர்வையுடையதாம்; (எ - று.)

திருக்குறுங்குடியி லெழுந்தருளியுள்ள நம்பியென்னுந் திருமாலினது திருவடிகட்கு ஆட்பட்டார் சண்டாளஜந்மத்திற் பிறந்தாராயினும் உயர் குடிப்பிறந்த அந்தணாளரினும் மிகவும் மேம்பட்டவராவ ரென்பதாம். ஐயங் கார் இத்தலத்தைப் பாடுகையில் இவ்வாறுகூறியது - சண்டாளஜந்மத்திற் பிறந்த நம்பாடுவான் தன்னை யுண்ணுமாறு வந்த பிரமரக்ஷஸுக்கு முன்பு சபதஞ்செய்துகொடுத்து, இத்தலத்து எம்பெருமானைக்குறித்துக் கைசிக மென்னும் பண்பாடி வழிபட்டு மீண்டு, முன்னர்ப் பிராமணனாகிக் கருமா நுஷ்டானத்திற் கொத்தையினால் பிரமரக்ஷஸான அவனை உய்விக்குமாறு அவனினும் மேம்பட்டா னென்ற சரிதத்தை உட்கொண்டுபோலும். ஒரு வனுக்கு உயர்வு "ஆக்குமறிவானலது பிறப்பினால், மீக்கொளுயர்விழிவு வேண்டற்க" என்றபடி தத்துவவுணர்ச்சியினாலேயன்றிப் பிறவியினாலன்று என்பது, இதன் கருத்து.

உயர்குடிப்பிறந்தோராயினும் தத்துவவுணர்ச்சியின்மையால் திருமாலே வழிபடாதவர் சண்டாளரினும் தாழ்ந்தவராவ ரென்பது, இங்குப்போதரும்; "அடிமையிற் குடிமையில்லா அயல்சதுப்பேதிமாரில், குடிமையிற்கடை மைப்பட்ட குக்கரிற் பிறப்பரேனும், முடியினிற் றுளபம்வைத்தாய் மொய் கழற்கன்புசெய்யும், அடியரை யுகத்திபோலும் அரங்கமாநகருளானே," "அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர்நான்கு மோதித், தமர்களில்தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும், நுமர்களைப்பழிப்பாராகில் நொடிப்பதோரளவிலாங் கே, அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அரங்கமாநகருளானே" என்ற திருமா லைப்பாசுரங்களும், "ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது - வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று; அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பா கில், த்யாஜ்யமாயிறே. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷ மும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்; ப்ரயோஜகம் - பகவத்ஸம்பந்த மும் தத்ஸம்பந்தமும்" என்பவை முதலிய ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்கியங்க

ளும் இங்குக் காணத்தக்கன. "பாதிபாயமூகிய கால்கையரேனும் பழிதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றோ யாம்வணங்குமடிகளாவார், சாதியாலொழுக்கத்தால் மிக்கோரேனும் சதுமறையால் வேள்வியால் தக்கோரேனும், போதில்நான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான் பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர்தாமே" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

தாலம் - தலம் என்பதன் நீட்டல். 'அத்தவர்' என்பதில், அகரச்சுட்டு-பிரசித்திபற்றியது. இனி, மேலத்தவர் என்பதை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, மேன்மையுள்ளவர் எனப் பொருள் கூறுவாரு முளர்: இதில், அத்து அ-சாரியைகள்.

குறுகியவனுன வாமனனது க்ஷேத்ர மாதலால், இத்தலத்திற்குக் குறுங்குடியென்று பெயர்வந்த தென்பர். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமான்களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு ஶிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமாநுசனை யுடையோம்' என்கையாலே, அப்பெருமானுக்கு வைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமம். நம்மாழ்வார்திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்துநம்பியே. (௫எ)

௧அ. திருக்கோளூர்.

பிறப்பற்றுமூப்புப்பிணியற்றுநாளு
மிறப்பற்றுவாழவிருப்பீர்—புறப்பற்றுத்
தள்ளுங்கோ ளூரரவிற்றாமோதரன்பள்ளி
கொள்ளுங்கோளூர்மருவுங்கோள்.

(இ - ள்.) பிறப்பு அற்று - பிறப்பு ஒழிந்து, மூப்பு பிணி அற்று - கிழத்தனமும் வியாதியும் நீங்கி, இறப்பு அற்று - மரணந் தவிர்ந்து, நாளும் - என்நாளும், வாழ - (முத்தியில் நிலைபெற்று) வாழும்படி, இருப்பீர் - விருப்பங்கொண்டிருப்பவர்களே!--(நீங்கள்), புறம் பற்று தள்ளுங்கோள் - மமகாரத்தை யொழியுங்கள்; ஊர் அரவில் - மார்பினலூர்ந்துசெல்லுந் தன்மையதான சர்ப்பசாதியிற்சேர்ந்த திருவநந்தாழ்வான்மீது, தாமோதரன் - திருமால், பள்ளிகொள்ளும் - சயனத்திருக்கோலமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, கோளூர் - திருக்கோளூ ரென்னுந் திவ்யதலத்தை, மருவுங்கோள் - சென்று சேருங்கள்; (எ - று.)

திருவநந்தாழ்வானகிய திருவணையின்மீது வைத்தமாநிதிப்பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளப்பெற்ற திருக்கோளூரைச் சார்ந்தால், பிறப்பு இறப்பு முதலிய பிறவித்துன்பங்கள் யாவும் நீங்கி முத்திபெறலா மென்பதாம். புறப்பற்றைக் கூறியது - அகப்பற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அகப்பற்றாவது - தான் அல்லாத உடம்பை யானென்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்வது. புறப்பற்றாவது-தன்னோடுஇயைபில்லாத உலகத்துப்பொருளை எனதுஎன்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்வது. "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்தவுலகம் புகும்" என்ற திருக்குறளிலும் இவ்விரு

வகைப் பற்றுக்களையும் அறுத்தவரே உயர்கதிபுகுவ ரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. இருபற்றையுங் கெடுத்தலாவது - 'தேசிகர்பாற்பெற்ற உறுதிமொழிகளாலேனும், யோகப்பயிற்சியாலேனும் அவை யான் எனது அன்மை தெளிந்து அவற்றின்கண் பற்றைவிடுதலாம்.' "அற்றதுபற்றெனி லுற்றதுவீடுயிர்" என்பது - நம்மாழ்வார் பாசுரம். நன்னுங்கோள், மருவுங்கோள் - நன்னுங்கள், மருவுங்கள் என்பவை திரிந்துநின்றன.

நவநிதிகள் இங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்று அதருமம் குபேரனுக்குக் கோள்சொல்லிய இடமாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்குத் திருக்கோளு ரென்று பெய ரென்பர்; பிராகரிகேத்ரம் என்று வடமொழியிற் பெயர்வழங்கும்; மதுரகவியாழ்வார் திருவவதரித்த தலம் இது. (ருஅ)

பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் - கரு.

க. திருவனந்தபுரம்.

கோளார்பொறியைந்துங்குன்றியுடலம்பழுத்து
மாளாமுனெஞ்சேவணங்குதியாற்—கேளார்
சினந்தபுரஞ்சுட்டான்றிசைமுகத்தான்போற்று
மனந்தபுரஞ்சேர்ந்தானடி.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!—கோள் ஆர் பொறி ஐந்தும் - (விஷயங்களில் உன்னை) இழுத்துச் செல்லுந் தன்மை பொருந்திய ஐம்பொறிகளும், குன்றி-(தம்தமக்குஉரிய) வலிமைகெட்டொடுங்கி, உடலம்-உடம்பானது, பழுத்து - (முதுமையினால்) தளர்ச்சியடைந்து, மாளாமுன் - இறப்பதற்குமுன்னே,—கேளார் - பகைவர்களாகிய அசுரர்கள், சினந்த - கோபித்துப்பொருதற்கு இடமாயிருந்த, புரம் - திரிபுரங்களை, சுட்டான் - (நெற்றிக்கண்ணினால்) எரித்தழித்தவனான சிவபெருமானும், திசைமுகத்தான் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களையுடையவனான பிரமதேவனும், போற்றும் - துதித்துவணங்கப்பெற்ற, அனந்தபுரம் சேர்ந்தான் - திருவனந்தபுரமென்னுந் திருப்பதியில் (சயனத்திருக்கோலமாக) எழுந்தருளியுள்ள பத்மநாபப்பெருமானுடைய, அடி - திருவடிகளை, வணங்குதி-வணங்குவாயாக; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

திரிமூர்த்திகளில் மற்றையிருமூர்த்திகளாலும் வணங்கப்பெற்ற திருமாலை மூப்புமுதிர்ந்து இறப்புநேர்தற்குமுன்னம் வணங்குவாயாக வென்று நெஞ்சைநோக்கி இதமுரைத்தவாறு: "நடமினோ வயலனந்தபுரநகர் புகுதுமின்னே" என்றார் நம்மாழ்வாரும். திருவனந்தபுரத்துத் திருமாலின் திருவடியை வணங்குவதே ஆத்மாவுக்குப் பரமப்ரயோஜந மென்க. நினைத்தல் பேசுதல் தொழில்செய்தல் என்பன முறையே மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களின் செயலாதலால், அவற்றில் மெய்யின்செயலான வணக்கு

தலை மனத்தின்மேலேற்றி 'நெஞ்சே வணங்குதி' என்றது - ஒருறுப்பின் வினையை மற்றோருறுப்பின்மேலேற்றிக் கூறும் ஒருவகையுபசாரவழக்காம். மெய்யினால் வணங்குதற்கும் மனத்தின்நினைப்பு இன்றியமையாது வேண்டுதலால், அத்தலைமைபற்றி, இங்ஙனம் புறக்கரணத்தின்செயல் அகக்கரணத்தின்மேலேற்றப்பட்டதென்க. "நிலையாமையானவுடலுமுயிரு நினைவுந் தம்மிற், கலையாமையானங்கலக்குமுன்னே கங்கைவைத்தசடைத், தலையாமையானனன் தாமரையான் தொழுந்தாளழகன், அலையாமையானவன் மாலிருஞ்சோலையடை நெஞ்சமே" என்ற அழகரந்தாதியோடொத்தவாய்பாடுடையது, இச்செய்யுள். "குமரனார்தாதை துன்பந்துடைத்த கோவிந்தனார்" என்றபடி அங்கெழுந்தருளிய எம்பெருமான் சிவபெருமானது துயரத்தைப் போக்கினவராதலாலும், பிரமன் அப்பெருமானது நாபிகமலத்தில் தோன்றி எப்போதும் சேவித்துக்கொண்டிருத்தலாலும், 'சேளார் சினந்தபுரஞ்சுட்டான் திசைமுகத்தான் போற்றும் அனந்தபுரஞ்சேர்ந்தான்' என்றார். (௫௯)

௨. திருவண்பரிசாரம்.

அடியுங்குளிர்ந்தா ளறிவுங்குலைந்தாள்
முடிகின்றாண் மூச்சடங்குமுன்னே—கடிதோடிப்
பெண்பரிசாரங்குப்பிறப்பித்துமீளுவார்
வண்பரிசாரங்கிடந்தமாற்கு.

[பிரிவாற்றுவாநந்துந் தலைவியின் நிலைகண்ட செவிலி இரங்கல்.]

(இ - ள்.) (தலைமகள்),— அடியும் குளிர்ந்தாள் - கால்களும் குளிரப்பெற்று, அறிவும் குலைந்தாள் - அறிவும் அழியப்பெற்று, முடிகின்றாள் - மரணமடையுந்தறுவாயிலிருக்கின்றாள்; மூச்சு அடங்கும் முன்னே - (இவளது) சுவாசம் ஒடுங்குவதற்குமுன்னே [உயிரோடிருக்கையில்], வண்பரிசாரம் கிடந்த மாற்கு - திருவண்பரிசாரமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருவாழ்மார்பரென்னுந் திருமாலினிடத்தில், கடிது ஓடி - விரைந்துசென்று, பெண் பரிசு - இப்பெண்ணின் தன்மையை, பிறப்பித்து - விளங்கும்படி சொல்லித்தெரிவித்து, மீளுவார் - திரும்பவல்லவர், ஆர் - யாவர்?(எ-று.) —அங்கு - அசை; அவ்விடத்து எனினுமாம்.

தலைமகனோடு கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகின்ற பெருந்துயரமுழுவதும் கண்டு ஆற்றமாட்டாளான செவிலித்தாய், தன்னாற்றாமைமிகுதியால் தலைமகளினது நிலைமையைத் தலைமகனிடத்துச் சொல்லுதற்கு ஏற்ற தூதுவர் இல்லாமை கண்டு இரங்கிக்கூறியது, இது. மன்மதாவஸ்தை ஐந்தனுள் அயர்ப்பும் மயக்கமு முடைய மாறுவஸ்தை, இச்செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டதென்க. அடிகுளிர்தல் - மரணத்திற்கு முற்குறி. மூச்சடங்குமுன்னே பிறப்பித்து மீளுவார் என இயையும். இவள் உயிரோடிருக்கையிலேயே இவளதுசெய்தியைத் தலைமகனிடத்துத் தெரிவித்துத் தலைமகனை இவளிடம் வந்துசேருமாறு செய்தால்தான் இவள்

உயிர்பெறுவ ளென்றாளாம்: தலைமகனிடத்துச் சென்றுமீண்டுவருவதற்குச் சிறிது தாமதிக்குமாயின், இப்பெண்மகள் இறந்துபடுவ ளென்பாள், 'கடிது ஓடி மீளுவார் ஆர்' என்றாள்.

வண்பரிசாரங்கிடந்தமார்க்கு என்பதற்கு - திருவண்பரிசாரத்தில் சயனத்திருக்கோலமாகப் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலுக்கு எனப் பொருளுரைத்தல், சரியன்று; "வண்பரிசாரத்திருந்த வென், திருவாழ்மார்பற்கு என்திறம்சொல்லார் செய்வதென்" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படி, இத்திருப்பதியில் எம்பெருமான் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருத்தலா லென்க. "வண்பரிசாரம்மிருந்தமார்க்கு" எனப் பாடமோதுவாரு முளர்.

எம்பெருமானது பூர்ணாநுபவத்தைப் பெறாதபோது பலவாறுவருந்துகின்ற ஐயங்காரது நிலைமைகளை அவர்பக்கல் பரிவுடையார் அறிந்து, அவரதுநிலைமையை அப்போதே புருஷகாரமாகச்சென்று உரைப்பவர் இல்லாமைநோக்கிப் பரிந்துகூறிய பாசுரம், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; பிறவும் உய்த்துஉணர்க. (௬௰)

௬௧. திருக்காட்கரை.

மார்க்கமுந்தாந்தாம்வழிபடுந்தெய்வமு
மேற்கவுரைப்பார்சொலெண்ணாதே—தோற்குரம்பை
நாட்கரையாமுன்னமே நன்னெஞ்சே நாரணனாங்
காட்கரையாற்காளாகாய்காண்.

(இ - ள்) நல் நெஞ்சே - (எனது) நல்லமனமே!—தாம் தாம் - (உலகத்து மானுடரில்) அவரவர்கள், வழிபடும் - (கடவுளையடைதற்குக்) கைக்கொள்ளுகிற, மார்க்கமும் - வழிகளும், (தாம் தாம் வழிபடும்) - அவரவர்கள் வணங்குகின்ற, தெய்வமும் - தெய்வங்களும், (ஆகிய இவற்றிற்கு), ஏற்க - பொருந்துமாறு, உரைப்பார் - வலியுறுத்திப்பேசுகின்ற அந்நியமதஸ்தரது, சொல் - வார்த்தைகளை, எண்ணாது - (நன்மைதருவனவாக) மதியாமல்,—தோல் குரம்பை நாள் கரையா முன்னமே - உயிர்வாழுதற்கென்று தோலினால் வேய்ந்த குடிசைபோன்ற உடம்பின் வாழ்நாள் கழிதற்குமுன்னமே [இறப்பதற்குள்ளே], நாரணன் ஆம் காட்கரையாற்கு - திருக்காட்கரை யென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு, ஆள் ஆகாய் - அடிமைப்படுவாயாக; (எ - று.)—காண் - முன்னிலையசை: தேற்றமுமாம்.

புல்லோர் தமது ஆராய்ச்சிக்குறைவினால் பற்பல தேவதாந்தரங்களையும் அவரைப்பற்றிய பொய்நூல்களையும் உண்மையென்று பாராட்டிக் கூறுவதைச் சிறிதும்மதியாமல், திருக்காட்கரையப்பனே உபாயமும் உபேயமு மாவனென்னும் உண்மையை யுணர்ந்து அவனுக்கு ஆட்படவேண்டுமென்று தமதுநெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. நெஞ்சே! நீ புல்லோர் வழியிற் புகுதாது நல்லோர்நெறியில் நிற்பா யென்று குறிப்பித்தபடி. "வணங்குந்துறைகள்பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி

யவையவைதோ, றணங்கும்பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்" என்ற பாசுரம் இங்குக் கருதத்தக்கது. "தெய்வம்பல வவர்நூலும் பல" என்றார் அழகரந்தாதியிலும். 'தாம்தாம்வழிபடும்' என்பது, முன்னுள்ள 'மார்க்கம்' என்பதனோடும், பின்னுள்ள 'தெய்வம்' என்பதனோடும் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது; இவ்வாறு வருவது - இடைநிலைத்தீவகம் எனப்படும். தாம்தாம் வழிபடும் மார்க்கம் - பக்தி ப்ரபத்தி முதலியனவாகக் கூறப்படு கின்ற பலவேறு சாதநங்கள். 'தாம்தாம்வழிபடுந்தெய்வம்' என்றது - சிவன் குமாரன் கணபதி புத்தன் ஜிநன் முதலியனவாக உலகத்துப் பல வேறுதெய்வங்கள் வழங்குதல்பற்றியாம். என்னுதே என்பதை ஏவலொருமைமுற்றாகக்கொண்டு உரைப்பினுமாம். (கூக)

ச. திருமூழிக்களம்.

காண்கின்றவைம்பூதங்கட்குமிருசுடர்க்குஞ்
சேண்கலந்தவிந்திரற்குந்தேவர்க்கு—மாண்கரிய
பாழிக்களத்தாற்கும்பங்கயத்துநான்முகற்கு
மூழிக்களத்தான்முதல்.

(இ - ள்.) காண்கின்ற - கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற, ஐம்பூதங்கட்கும்- (பிருதிவி முதலிய) பஞ்சபூதங்களுக்கும், இருசுடர்க்கும் - சூரியசந்திரனென்னும் ஒளியுள்ள பொருளாகிய இருவர்க்கும், சேண் கலந்த - வானுலகத்தில் வாழ்கின்ற, இந்திரற்கும் - தேவேந்திரனுக்கும், தேவர்க்கும் - (அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மற்றைத்) தேவர்கட்கும்,—மாண் - மாட்சிமையுடைய, கரிய- (விடமுண்டதனால் கறுத்த, பாழி - வலிமைகொண்ட, களத்தாற்கும் - கழுத்தையுடைய உருத்திரமூர்த்திக்கும், பங்கயத்து நான்முகற்கும்-தாமரை மலரில்வாழ்கின்ற நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனுக்கும்,—மூழிக் களத்தான் - திருமூழிக்களமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலே, முதல் - மூலகாரணமாவன்; (எ - று)

மண்முதல் பிரமனீறாகவுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்த முதற்கடவுள் திருமாலே யென்பதாம். 'காண்கின்ற' என்ற அடைமொழியை, மற்றைப்பொருள்கட்குங் கூட்டுக. தேவர்க்கும் - இந்திரனினும்மேம்பட்ட பிருகஸ்பதி முதலிய கடவளர்க்கும் எனினுமாம். (கூஉ)

ரு. திருப்புலியூர்.

முதல்வண்ணமாமேமுலைவண்ணமுன்னே
விதிவண்ணநீங்கிவிடுமே—சதுரத்
திருப்புலியூர்நின்றான்றிருத்தண்டுழாயின்
மருப்புலியூர்தென்றல்வரின்.

[தலைவி நோயிற்கு அறத்தொடு நிற்றல்.]

(இ - ள்.) சதுரம் - அழகிய, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரென்னுந் திவ்வியதலத்தில், நின்றான் - நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற

மாயப்பிரானது, திரு தண் துழாயின் - குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையினது, மரு - நறுமணத்தை, புல்லி - பொருந்தி, ஊர் - தவழ்ந்துசெல்லுந்தன்மையுடைய, தென்றல் - தென்றற்காற்றானது, வரின் - வந்துவீசுமாயின்,— (அப்பொழுது, எனக்கு), மூலை வண்ணம் - தனத்தின் நிறம். (காமவிகாரத்தால் ஏற்பட்ட பசலைநிறம் மாறி), முதல் வண்ணம் ஆம் - முன்னைய நிறமே வந்துசேரும்; முன்னை விதி வண்ணம் - முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின்பயனாக நேர்ந்த பிரிவுத்துயர்முழுவதும், நீங்கிவிடும் - அடியோடு போய்விடும்; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள் அப்பிரிவுத்துயரையாற்றியடக்கும் வல்லமையிலளாகி, தனது நிலைமையை அன்புடைத்தோழியர்க்கு வெளிப்படையாகவுரைத்து, 'இனித் தலைமகனது திருத்துழாயின்நறுமணத்தைக் கொண்டுவந்து இளங்காற்று என்மீது வீசினால்தான் யான் உயிர்பிழைத்து முன்னையநிலையைப் பெறுதல் கூடும்' என்று தனது வேறுபாட்டைப் போக்குதற்குஉரிய உபாயத்தைக் கூறி, அறத்தொடுநின்றது, இது. இதனை, தோழி செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றலாகக் கொள்வாருமுளர்.

எம்பெருமானை இடையீடின்றிச் சேரப்பெறாதநிலையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற, வருந்துகின்ற ஐயங்கார் தமது அன்பர்களைநோக்கி எம்பெருமானது திருவருளைப் பெற்றவளவிலே யான் உய்வுபெறுவேனென்று கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். எம்பெருமான் திருவருள்புரிந்தால், நிலைகலங்குதலில்லாது பக்தி உறுதிப்படுமென்பது, முதலடியின் உள்ளுறை. "போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும், தீயினிற்றூசாகும்" என்றபடி எம்பெருமானது திருவருளைப் பெற்றார்க்கு முன்னையவினைகள்யாவும் அகறுமாதலால், 'முன்விதிவண்ணம் நீங்கிவிடும்' என்றனரென்க. விவரம் உய்த்துணர்க. 'முன்னை, விதி வண்ணம்' என்றும் பாடம் வழங்கும். (௬௩)

௬௪. திருச்செங்குன்றூர்.

வரவேண்டுங்கண்டாய் மதிகலங்கிவிக்குள்
பொரவேயுயிர்மாயும்போழ்து—பரமேட்டி
செங்குன்றூர்மாலே சிறைப்பறவைமேற்கனகப்
பைங்குன்றூர்கார்போற்பறந்து.

(இ - ள்.) பரமேட்டி - பரமபதத்தில் வீற்றிருப்பவனே! திருசெங்குன்றூர் மாலே - திருச்செங்குன்றூரென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலே!—மதி கலங்கி-(எனது) அறிவு ஒடுங்கி, விக்குள் பொர-விக்கலானது உபத்திரவிக்க, உயிர் மாயும் போழ்து - (எனது) உயிர் நீங்கும் அந்திமகாலத்தில், சிறை பறவைமேல் - இறகுகளையுடைய கருடாழ்வான் மீது, பைங் கனகம் குன்று ஊர் கார்போல் - பசும்பொன்மயமான மலையின் மீது ஏறிவருகின்ற காளமேகம்போல, பறந்து வரவேண்டும் - விரைந்து

எழுந்தருளிச் சேவைசாதிக்கவேண்டும்; (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை: நீ அந்திமகாலத்தி லெழுந்தருளிவந்து சேவைசாதித்தால்தான் எனக்கு நற்கதியுண்டு என்ற தேற்றப்பொருளை யுட்கொண்டதாம்.

இப்பிறப்பின் முடிவிலே, மறுபிறப்பில்லாதபடி என்னைக்காக்குமாறு நீ பெரியதிருவடியின்மே லெழுந்தருளிவந்து காட்சிதரவேண்டு மென்பதாம். "சாமிடத் தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடுசக்கரமேந்தினனே," "உடலம்புயங்கத்தூரிபோல்விடுமன்றுவணப்புள்ளி, னடலம்புயமிசைநீவரவேண்டும்" என்றபடி, ஐம்பொறிகளுங் கலங்கி மரணநோய் நேர்கின்ற அப்போதையில் எம்பெருமானை நினைத்து வேண்டுதல் அரியதாகுமாதலால் ஐம்பொறிகளும் தமதுநிலையில்நிற்க மனம் செம்மைப்பட்டிருக்கின்ற இப்போதே சொல்லிவைத்தன ரென்க. பரமேட்டி = பரமேஷ்டீ: சிறந்ததானமாகிய பரமபதத்தில் நிலையாக வீற்றிருப்பவ னென்பது, அவயவப்பொருள். பெரியதிருவடிக்குப் பொற்குன்றும், அத்திருவடியின்மீது எழுந்தருளுந் திருமாலுக்குக் காளமேகமும் உவமையாம்; "கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து நீ, டிருசுட ரிருபுறத்தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும் பொலியவோர்செம்பொற்குன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல்வந்து தோன்றினன்" என்ற கம்பராமாயணம் இங்குக் காணத்தக்கது. பெரியதிருவடியினது தொழிலாகிய 'பறந்து' என்பதனை அதனையூருந் திருமாலின் மேலேற்றிப் பறந்துவரவேண்டு மென்று கூறினார்போலும். (௬௪)

௭. திருநாவாய்.

பறந்துதிரிதரினும்பாவியேனுள்ளம்
மறந்தும்பிறிதறியமாட்டா—சிறந்த
திருநாவாய்வாழ்கின்றதேவனையல்லாலென்
னொருநாவாய்வாழ்த்தா துகந்து.

(இ - ள்.) பாவியேன் - தீவினையுடைய எனது, உள்ளம் - மனமானது, பறந்து திரிதரினும் - ஒரு நிலையில்நில்லாது விரைந்த அலையுந்தன்மையதாயினும், மறந்தும் - மறந்தாயினும், பிறிது - திருமாலையன்றி வேறொருதெய்வத்தை, அறியமாட்டாது, (தியானிக்கும்பொருளாக) மதியாது; என் ஒரு நா வாய் - எனது ஒருபடிப்பட்ட நாக்கையுடைய வாயானது, சிறந்த - மேம்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவா யென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வாழ்கின்ற - நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, தேவனை அல்லால் - ஸ்ரீமந்நாராயணனையல்லாமல், (பிறிதொருதெய்வத்தை), உகந்து வாழ்த்தாது - விரும்பித் துதியாது; (எ - று.)

"மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்" ஆதலால், தேவதாந்தரங்களினிடத்தில் தமக்குஉள்ள உபேட்சையையும் பரதேவதையினிடத்தில் தமக்குஉள்ள அபேட்சையையும் இங்ஙனம் கூறி வெளியிட்டனர். கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்டொழுகுங் கற்புடைமகளிர்க்குப் பிறிதோராடவரது தொடர்பில்லாமலிருத்தல் இன்றியமையாதவாறுபோல, எம்பெருமானைச் சரண

மடைந்து உய்யும் பிரபந்நர்க்குத் தேவதாந்தரபஜநஞ்செய்யாமை இன்றியமையாததாகு மென்க. ஒருநாவாய் தேவனையல்லால் வாழ்த்தாது என்ற தொடரில் - எனக்கு நாவொன்றாதலால், பரதேவதையாகி அடியார் துயரைப் போக்கிப் பாதுகாக்க வல்ல பரமபுருஷனொருவனைத் துதித்தலே அதற்கு ஏற்கு மென்பதும், சரணமடைபவர்களைச் சமயத்திலே கைவிடும் பிறதெய்வங்களைச் சிறிதும்பொருள்செய்யா தென்பதும், தொனிக்கும். "உனையன்றி நான் மறந்தும், நீதாக வந்தனைசெய்யேன் புறஞ்சிலதேவரையே" என்பர், அழகரந்தாதியிலும். ஒருகால் தேவதாந்தரங்களை யான் வாழ்த்தக் கருதினாலும் என்வாய் வாழ்த்தாது; அது எம்பெருமானையே வாழ்த்தப் பழகியதும், பிறதெய்வங்களை வாழ்த்தப் பழகாதது மாதலால் என்னுங் கருத்து அமைய 'திருநாவாய்வாழ்கின்ற தேவனையல்லால் என்னொருநாவாய் வாழ்த்தா தகந்து' என வாயின்மேலேற்றிக் கூறினரென்னலாம். "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்றார் பெரியாரும். (௬௫)

௬௬. திருவல்லவாழ்.

உகந்தார்க்கெஞ்ஞான்று முளனா யுகவா
திகந்தார்க்கெஞ்ஞான்று மிலனாய்த்—திகழ்ந்திட்
டருவல்லவா யுருவமல்லவெனநின்றான்
றிருவல்லவா ழுறையுந்தே.

(இ - ள்.) திருவல்லவாழ் உறையும் தே - திருவல்லவாழென்னுந் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமால்,—உகந்தார்க்கு - (தன்னை) விரும்பின மெய்யடியார்கட்கு, எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்தும், உளன் ஆய - உள்ளவனாகியும்,—உகவாது - தன்னைவிரும்பாமல், இகந்தார்க்கு - இல்லையென்று சொல்லும் நாஸ்திகர்க்கு, எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்தும், இலன் ஆய் - இல்லாதவனாகியும், திகழ்ந்திட்டு - விளங்கி,—'அரு அல்ல - அருவப்பொருளுமாகான், வாழ் உருவம் அல்ல - கண்களுக்குப்புலப்பட்டுத்தோன்றுகின்ற உருவப் பொருளு மாகான்', என - என்றுகூறுமாறு, நின்றான் இருக்கின்றான்; (எ - று.)

திருமால் - கடவுள் உண்டென்றுசொல்லும் ஆஸ்திகர்க்கு அவர் வேண்டியபடியே உளனென்று சொல்லுமாறு உருவப்பொருளாகியும், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் இல்லாததொரு பொருள் வழக்கில் வருதற்கே வழியில்லையாதலால், கடவுள் இல்லையென்றுசொல்லும் நாஸ்திகர்க்கும் கடவுளென்று எடுத்து அவனுடைய இன்மையைச் சாதிக்கவேண்டியிருத்தலின் அப்போது அருவப்பொருளாகியும் தோன்றுவன்: ஆதலால், உண்டென்பார்க்கு உருவப்பொருள்களிலெல்லாம் அந்தராத்மாவாகியும், இல்லையென்பார்க்கும் அவ்வருவப்பொருளாகியும் திருமால் எப்போதும் உளனேயாவ னென்பதாம்; "உளனெனி லுளனவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனி லலனவனருவ மிவ்வருவுகள், உளனென விலனென விவைகுணமுடைமையில், உளனிருதகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே" என்ற அருளிச்செயலும், "சூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம்: ஈச்வரனுடைய இல்லாமையைச் சாதிக்கிற நீ ஈச்வரனுளனென்றோ இலனென்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணு

வது? இவையிரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் நீ நினைக்கிற இல்லாமை ஸம்பவியாது; எத்தாலே யென்னில்?—லோகத்தில் பாவ அபாவ [உண்டு இல்லை என்கிற] சப்தங்களும், பாவஅபாவப்ரதீதிகளும் [அறிவுகளும்] வித்யமாக [இருக்கிற] வஸ்துவினுடைய அவஸ்தாவிசேஷகோசரமாகக் காண்கையாலே. ஆதலால், ஈஸ்வரன் உளனென்னில், அஸ்தித்வ தர்மவிசிஷ்டனாய் இருக்குமென்று சொல்லிற்றாய்வரும்; ஈஸ்வரன் உளனலனென்னில், நாஸ்தித்வதர்மவிசிஷ்டனாயிருக்குமென்று சொல்லிற்றாய்வரும். இப்படி ஈஸ்வரவ்யதிரிக்தபதார்த்தங்களை உளவென்னில், அவையும் அஸ்தித்வகர்மவிசிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு உளவென்று சொல்லிற்றாய்வரும்; தத்வ்யதிரிக்த பதார்த்தங்களை இல்லையென்னிலும், அவை நாஸ்தித்வதர்மவிசிஷ்டங்களென்று சொல்லிற்றாய்வரும். அந்த அஸ்திநாஸ்திரூபபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு ரூபமாயிருக்கும்; கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாணங்களாலே இப்படி அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்களாகிற குணங்களையுடையனென்று சொல்லுகையாலே, அஸ்தியென்னிலும் உளன், நாஸ்தியென்னிலும் உளன்; உளனுமிடத்து ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உளனென்கிறார்" என்ற வ்யாக்யாநமும் இங்கு உணரத்தக்கன. "சமயிகளாய்த்தவண்ணம், உளவிலையா யுருவா யருவாய வொருமுதலே" என்பர் அழகரந்தாதியிலும்.

புதியன புகுதலாக, இருதிணை ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவாய் வரும் எதிர்மறைக்குறிப்புமுற்றான 'அல்ல' என்னுஞ் சொல் இங்கு ஆண்பாலுக்கு வந்தது. (கூகூ)

கூஎ. திருவண்வண்டூர்.

தேவுமுலகுமுயிருந் திரிந்துநிற்கும்
யாவும்படைத்தவிறைகண்டீர்—பூவிற்
றிருவண்வண் டூருறையுந் தேவாதிதேவன்
மருவண்வண் டூர்துளவமால்.

(இ - ள்.) பூவில் - இப்பூமியிலுள்ள, திருவண்வண்டூர் - திருவண்வண்டூரென்னுந் திவ்யதலத்தில், உறையும் - நித்யவாசஞ்செய்கின்ற, தேவாதிதேவன் - தேவர்கட்கெல்லாந் தேவனான,—மரு - வாசனையுடையதும், வள் - வளப்பமுடையதும், வண்டு ஊர் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்றதுமாகிய, துளவம் - திருத்துழாய்மாலையை யணிந்த, மால் - திருமால்,—தேவும் - (பிரமன் முதலிய) தேவர்களையும், உலகும் - உலகங்களையும், உயிரும் - (அவ்வுலகங்களிலுள்ள) பிராணிகளையும், திரிந்து நிற்கும் யாவும் - (கீழ்க்கூறிய பொருள்களைவிட) வேறாகிநின்ற அசேதநப்பொருள்களெல்லாவற்றையும், படைத்த - ஆதியிற்சிருஷ்டித்த, இறை - கடவுளாவன்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

திருமாலே சேதநம் அசேதநம் என்னும் எல்லாப்பொருள்கட்கும் ஆதிகாரணனென்பதாம். "ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிரும் மற்றும்யாது மில்லா, வன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர்படைத்தான், குன்றம்

போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூர்அதனுள், நின்றவாதிப்பிரான்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். நித்தியமான உயிர்களைப் படைத்தலாவது - அவற்றிற்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தல். இனி, தேவும் உலகும் உயிருமாகிய, திரிந்து நிற்கும் - ஜங்கமமாகியும் ஸ்தாவரமாகியு முள்ள, யாவும் எனப் பொருள்கூறுவாரு முளர். (சுஎ)

சுஅ. திருவாட்டாறு.

மாலைமுடிநீத்துமலர்ப்பொன்னடிநோவப்
பாலைவனநீபுகுந்தாய்பண்டென்று—சாலவுநான்
கேட்டாற்றுயிலேன்காண் கேசவனே பாம்பணைமேல்
வாட்டாற்றுக்கண்டுயில்கொள்வாய்.

(இ - ள்.) கேசவனே-கேசவனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவனே!—'மாலை முடி நீத்து - (அரசர்க்குஉரிய அடையாளப்பூ) மாலையையும் கிரீடத்தையும் (கைகேயியின்சொற்படியே பித்ருவாக்யபரிபாலநஞ் செய்யுமாறு) பூணாமல் துறந்து, மலர் பொன் அடி நோவ - தாமரைமலர்போன்ற அழகிய (உனது) திருவடிகள் வருந்தும்படி, பாலை வனம் - (தண்டகாரணியம் முதலிய) கொடுங்காட்டில், பண்டு - முற்காலத்தில் [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்], நீ—, புகுந்தாய் - நடந்துசென்றாய்,' என்று கேட்டால் - என்று (இதிஹாஸம் வல்லோர் சொல்லக்) கேட்டால், நான்—, சாலவும் துயிலேன் காண் - அடியோடு கண்டுயில்கொள்ளேன்; (அங்ஙனமிருக்க, நீயோ), வாட்டாறு - திருவாட்டாறென்னுந் திவ்வியதலத்தில், பாம்பு அணைமேல் - ஆதிசேஷசயனத்தின்மீது, கண் துயில் கொள்வாய் - (கவலையின்றிக்) கண்ணுறங்குகின்றாய்; (எ - று.)—காண் - அசை.

நெடுநாள்முன்பு நடந்த ராமாவதாரத்தில் நீ காலினால் வருந்திக் கானகத்திற்சென்ற செய்தியை இப்போது பிறர்சொல்லக் கேட்டாலும், கல்நெஞ்சனாகிய எனதுமனமும் நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந்து கரைந்துஉருக எனக்குத் தூக்கம் பிடிப்பதில்லை; பதினான்குவருடம் காலினாற் பாலைவனங்களிலெல்லாம் அலைந்துதிரிந்து வருந்திய நீயோ சிறிதும் கவலையின்றித் திருவாட்டாற்றில் நெடுநாளாகக் கண்ணுறங்குகின்றாயே? இது என்ன வியப்பு? என்று எம்பெருமான்திறத்து ஈடுபட்டு ஐயங்கார் கூறுகின்றனரென்க. துயரமனுபவித்தவன் யாதொருகவலையுமின்றி நிச்சிந்தையாகத் துயிலத் துயரமனுபவியாதவன் கவலையினாற் கண்ணுறங்குவதில்லை யென்று, காரணமில்லாதவிடத்துக் காரியம்நிகழ்ந்ததாகக் கூறினமையால், இச்செய்யுள்-விபாவனையணியின்பாற்படும். கேசவன் என்பது-அத்தலத்து எம்பெருமான்திருநாமமென்பர். இத்தலம் - நதியாற் பெயர்பெற்றது. (சுஅ)

சுகூ. திருவிற்றுவக்கோடு.

வாய்த்தகருமமினிமற்றில்லைநெஞ்சமே
தோய்த்ததயிர்வெண்ணெய்தொட்டுண்ட—கூத்தன்
றிருவிற்றுவக்கோடுசேர்ந்தாற்பிறவிக்
கருவிற்றுவக்கோடுங்காண்.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—(கிருஷ்ணாவதாரத்திலே), தோய்த்த தயிர் - தோய்த்தபடியேயுள்ள தயிரையும், வெண்ணெய் - வெண்ணெயையும், தொட்டு உண்ட - களவுகண்டு புசித்த, கூத்தன் - திருவிளையாட்டையுடைய திருமாலினது, திருவிற்றுவக்கோடு - திருவிற்றுவக்கோடென்னுந் திவ்வியதலத்தை, சேர்ந்தால் - சென்று சேர்ந்தமாத்திரத்தில்,—பிறவி - பிறப்புக்குக்காரணமான, கருவின் துவக்கு - கர்ப்பத்தின் சம்பந்தம், ஒழிம் - நீங்கும்; (ஆதலால்), வாய்த்த கருமம் - நாம்செய்யக்கிடந்த தொழில், இனி மற்று இல்லை - இனிமேல் வேறொன்று மில்லை; (எ - று.)—காண் - அசை, தேற்றமுமாம்.

மனமே! திருவிற்றுவக்கோடென்னுந் திவ்வியதலத்தைச் சேர்ந்தாயாயின், பிறப்புக்குக்காரணமான கருமசம்பந்தமெல்லாம் ஒழிந்து நற்கதி பெறுவையென்பதாம். இவ்வாறு சுகரமான உபாயத்தாற் பெரும்பேறு பெறலாயிருக்க, அதனைச்செய்யாது வீணேயுழல்வது என்னே! என்ற கருத்து இங்குத்தொனிக்கும். இங்குத் திருவிற்றுவக்கோடு என்றது - அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானையுங் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம். 'திருவித்துவக்கோடு' என்றும் வழங்குவர். (சுகூ)

எ0. திருக்கடித்தானம்.

காணவிரும்புமென்கண் கையுந்தொழவிரும்பும்
பூணவிரும்புமென்றன் புன்றலைதான்—வாணன்
றிருக்கடித்தானத்தான் றிகிரியான் றண்டான்
றிருக்கடித்தானத்தானைச்சென்று.

(இ - ள்.) வாணன் - பாணாசுரனது, திருக்கு - மாறுபாட்டை, அடித்தான் - ஒழித்தவனும், நத்தான் - சங்கத்தையுடையவனும், திகிரியான் - திருவாழியாழ்வானை யுடையவனும், தண்டான் - கதாயுதத்தையுடையவனுமாகிய, திருக்கடித்தானத்தானை - திருக்கடித்தானமென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலை, சென்று - போய்க்கிட்டி,—என் கண் - எனது கண்கள், காண - தரிசிப்பதற்கு, விரும்பும் - ஆசைகொள்ளும்; கையும் - (எனது) கைகளும், தொழ - கூப்பிவணங்குதற்கு, விரும்பும்—; என்தன் - எனது, புல் தலைதான் - இழிவான தலையும், பூண - (அப்பிரானது திருவடித் தாமரைகளைச்) சூடிக்கொள்வதற்கு, விரும்பும்—; (எ - று.)

பாணாசுரனது விருத்தாந்தத்தை அநுசந்தித்த ஐயங்கார், அதனால் எம்பெருமானே பரதத்துவப்பொருளாவ னென்ற உண்மையை யுணர்ந்து தமது கண் முதலிய பொறிகள் வகுத்தவிஷயமான அவ்வெம்பெருமானிடத்தே சென்று தத்தமக்கு உரிய திருத்தொண்டுபுரிய விரும்புவதை இதனால் தெரிவிக்கின்றன ரென்க. "காண்காணென விரும்புங் கண்கள் கதிரிலகு, பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி" என்றார் ஆன்றோரும். புன்றலை யென்றது - நைச்யாநுஸந்தானம். (எ0)

கரு. திருவாறன்விளை.

சென்றுபுனன்மூழ்கிச்செய் தவங்கள்செய்தாலும்
வென்றுபுலனைந்தடக்கிவிட்டாலு—மின்றமிழான்
மாறன்விளைத்தமறையோதார்க்கில்லையே
யாறன்விளைத்திருமாலன்பு.

(இ - ள்.) சென்று - தீர்த்தயாத்திரையாகச் சென்று, புனல் மூழ்கி - புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்து, செய் தவங்கள் செய்தாலும்-செய்தற்குஉரிய [சிறந்த] தவங்களைச் செய்தாலும், புலன் ஐந்து வென்று அடக்கி விட்டாலும் - தமது ஐம்பொறிகளையும் (தமக்குஉரிய ஐம்புலன்களிற் செல்லவொட்டாது) சயித்து அடக்கினாலும், மாறன் - நம்மாழ்வார், இன் தமிழால் விளைத்த மறை - செவிக்கினிய தமிழ்ப்பாடலாகச் செய்தருளிய வேதத்தை, ஓதார்க்கு - ஓதியுணராதவர்க்கு, ஆறன்விளை திருமால் அன்பு - திருவாறன்விளையென்னூர் திருப்பதியி லெழுந்தருளிய எம்பெருமானது திருவருள், இல்லை - உண்டாகாது; (எ - று.)

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழியை ஓதியுணர்ந்தவரிடத்துத் திருமால் எளிதில் எவ்வாறு திருவருள் புரிவானோ, அவ்வாறாகப் புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்தல் உக்கிரமான தவங்களைச்செய்தல் ஐம்பொறிகளையடக்குதல் முதலிய அரும்பெருந்தொழில்களைச் செய்பவரிடத்தும் திருவருள்செய்யா னென்பதாம். வேதத்தின் முற்பகுதியாகிய கர்மகாண்டத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு அதன்படி தவம்முதலியன செய்தால் அவை அழியுமியல்பினவான சுவர்க்கம் முதலிய காமியபயன்களைத் தருவனவாய் முத்திக்கு நேரேகாரணமாகாமையால் அவ்வாறாகிய அரிய தொழிலை மேற்கொள்பவரிடத்தில் திருமாலின் திருவருள் எளிதி லுண்டாகாது; திருக்குருகூரில் அவதரித்து லோகோபகாரமாகப் பரப்பிரமசுவரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து யாவரும் அறியும்படி "ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே" என்றவாறு இனியசெஞ்சொற்களாக வெளியிட்டு உயிர்களை இனியொருபிறப்புமின்றி முத்திபெறுமாறு செய்த பொய்யில்புலவராகிய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயலைக் கேட்டும் ஓதியும் உணர்ந்து நிற்பவரிடத்துத் திருமாலின் திருவருள் எளிதில் சித்திக்கு மென்க.'அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குஉரிய யானையைக் கண்ணைக்கட்டிவிட்டால் அது எடுத்துத் தன்கழுத்திலே வைத்துக்கொள்ளப்பெற்றவன் அரசனாய்விடுமாறுபோல இவ்வுலகத்தில் வைதிகமரியாதை அழிந்துபோன சமயத்திலே அதனை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டு எம்பெருமான் தனது நிரங்குசஸ்வாதந்த்ரியத்தால் பத்தாத்மாக்களி லொருவர்பக்கல் விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்ய, அதனால் அவர் மற்றையோரையும் சீர்திருத்தும்படி சிறப்புற்றனர்' என்று ஆன்றோர் கூறுமாறு எம்பெருமான் உலகத்தைத் திருத்துவதற்காகவே விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்து நம்மாழ்வாரைத் திருவவதரிப்பித்தானாதலால், அவரது அருளிச்செயலை யோதினவரிடத்துத் திருமாலருள் சித்

திக்குமென்னலாம். "தவஞ்செய்வதும் தழல்வேள்விமுடிப்பதும் தம்மை யொறுத், தெவன்செய்யு மெய்யன் குருகைப்பிரா னெம்மை யின்னமொரு, பவஞ்செய்கைமாற்றிய பண்டிதன் வண்டமிழ்ப்பாவு முண்டே, யவஞ்செய்கைமாற்றச் செவியுண்டு நாவுண் டறிவுமுண்டே" என்ற சடகோபரந்தாதி இங்குக் காணத்தக்கது. இனி, பலவிஷயங்களையும்பற்றிக் கண்டபடி கூறுகின்ற வடமொழிவேதம்போலவன்றி, எம்பெருமானது ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையே கூறிக்கொண்டுசெல்லுந் திருவாய்மொழியை யோதினோர்க்கே திருமாலினிடத்துப் பக்தியுண்டாகுமென்று இச்செய்யுட்குப் பொருள் கூறினுமாம். 'ஓதாதார்க்கு' என்றும் பாடம். (எக)

மலைநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

நடுநாட்டுத்திருப்பதிகள் - உ.

க. திருவயிந்திரபுரம்.

அன்பணிந்தசிந்தையராயாய்ந்தமலர் தூவி
முன்பணிந்துநீரெமக்குமூர்த்தியரே—யென்ப
ரெமையிந்திரபுரத்தார்க்கின்றொண்டரானோர்
தமையிந்திரபுரத்தார்தாம்.

(இ - ள்.) எம் - எமது, ஐயிந்திரபுரத்தார்க்கு - திருவயிந்திரபுரமென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய தெய்வநாயகப்பெருமானுக்கு, இன் தொண்டர் ஆனோர்தமை - நல்லடியாரானவர்களை,—இந்திரபுரத்தார்தாம் - தேவேந்திரனது அமராவதிநகரத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்கள்,—அன்பு அணிந்த சிந்தையர் ஆய் - பக்திகொண்ட மனமுடையவராய், ஆய்ந்த மலர் தூவி-(அவர்கள்மீது) ஆராய்ந்தெடுத்த [சிறந்த] கற்பகமரத்தின் மலர்களைச் சொரிந்து, முன் பணிந்து - (அவர்கட்கு) முன்னே வந்து நமஸ்கரித்து, நீர் எமக்கு மூர்த்தியரே என்பர் - 'நீவிர் எங்கட்குக் கடவுளாவீர்கள்' என்று கொண்டாடுவார்கள்; (எ - று.)

"மணியாழிவண்ணனுகந்தாரைத் தன்வடிவாக்குமென்றே, துணியா ழியமறைசொல்லும்" என்றபடி எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டமாத்திரத்தில் எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யத்தைப் பெறுதலால், அப்படிப்பட்ட அடியார்களை, நல்வினையொழிந்தமாத்திரத்தில் நசிக்குந்தன்மையுள்ள சாதாரணதேவர்கள் தாங்கள் நற்பேறுபெறுமாறு வணங்குவரெனத் திருமாலடியார்களின் மேன்மையைக் கூறினர். தெய்வநாயகனுக்கு அடிமைப்பட்டமாத்திரத்தில் அவ்வாறு அடிமைப்பட்டவர்களும் தெய்வநாயகராவரெனச் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. "வழிநின்று நின்னைத்தொழுவார் வழுவா, மொழிநின்ற மூர்த்தியரேயாவர்," "மாதவன்றமரென்று வாசலில்வானவர், போதுமீனெமதிடம் புகுதகவென்றலும், கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள், வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே" என்பவை இங்குக் கருதத்தக்கன. தூவி - அருச்சித்து எனினுமாம்.

ஐயிந்திரபுரம்=அயிந்திரபுரம்:எதுகைபற்றியபோலிவிகாரம். அஹீந்த்ர னெனப்படுகிற திருவனந்தாழ்வான் பூஜித்த தலமாதல்பற்றி, 'அஹீந்த்ர புரம்' என்று இத்திருப்பதிக்குத் திருநாமம். (எஉ)

உ. திருக்கோவலூர்.

தாமரையானாதியாய்த்தாவரங்களீறான
சேமவுயிருஞ்செகமனைத்தும்—பூமடந்தைக்
காங்கோவலாயுதன்பின்னாவவதரித்த
பூங்கோவலாயன்பொருள்.

(இ - ள்.) தாமரையான் ஆதி ஆய்-தாமரைமலரில்வாழ்கின்ற பிரமன் முதலாக, தாவரங்கள் ஈறு ஆன - தாவரப்பொருள்கள் இறுதியாகவுள்ள, சேமம் உயிரும் - உலகத்துவாழ்கின்ற ஜீவராசிகளும், செகம் அனைத்தும் - (அவற்றிற்கெல்லாம்இடமான) எல்லாவுலகங்களும்,—பூ மடந்தைக்கு ஆம் கோ - தாமரைமலரில்வசிக்கின்ற இலக்குமிக்கு உகந்த தலைவனும், அலாயுதன் பின் ஆ அவதரித்த - கலப்பையை ஆயுதமாகவுடைய பலராமனுக்குத் தம்பியாகத் திருவவதரித்தவனுமாகிய, பூ கோவல் ஆயன் - அழகிய திருக் கோவலூரென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய ஆயனாது, பொருள் - படைப்புப்பொருள்களாம்; (எ - று.)

பிரமன்முதல் தாவரமீறான எல்லாப்பொருள்களும் திருமாலாற் படைக்கப்பெற்று அவனிட்டவழக்காயிருக்கு மென்பதாம்.

கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்குந் திவ்விய தல மாதல்பற்றி, இதற்கு 'திருக்கோவலூர்'என்று திருநாமமாயிற்று: வடமொழி யில், இது, 'கோபாலபுரம்'எனப்படும். "பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற் பாவலர்பாதிநாளிரவின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு" என்று புகழ்ந்துகூறும்படி முதலாழ்வார்மூவரும் ஒருவ ரையொருவர் சந்தித்து அந்தாதிபாடின தலம், இது. (எங)

நடுநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதிகள் - உஉ.

க. திருக்கச்சி—அத்திகிரி.

பொருளாசைமண்ணாசைபூங்குழலார்போகத்
திருளாசைசிந்தித்திராதே—யருளாளன்
கச்சித்திருப்பதியாமத்தியூர்க்கண்ணன்று
ளிச்சித்திருப்பதியாமென்று.

(இ - ள்.) பொருள் ஆசை - செல்வத்தினிடத்து ஆசையையும், மண் ஆசை - பூமியினிடத்தி லாசையையும், பூ குழலார் போகத்து இருள் ஆசை- மலரையணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிரது இன்பத்திலே வைக்கின்ற மனம் மேன்மேலும் இருளுவதற்குக்காரணமான பெண்ணாசையையும், சிந்தித்து

இராதே - மனத்திற்கொண்டிடாமல்,—அருள் ஆளன் - பேரருளாளனாகிய, கச்சி திருப்பதி ஆம் அத்தியூர் கண்ணன் - காஞ்சீபுரத்திலுள்ள திவ்விய தலமாகிய திருவத்தியூரில் எழுந்தருளியிருக்குந் திருமாலினது, தாள் - திருவடிகளை, யாம்—, இசசித்து இருப்பது - உபாயமும் உபேயமுமாக விரும்பிச் சிந்தையற்றிருப்பது, என்று - எந்நாளோ? (எ - று.)

மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யெனப்படுகின்ற ஈஷணாத்ரயங்களும் ஒழிந்து எம்பெருமான்திருவடிகளையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றிக் கவலையற்றிருக்கும் நாள் எப்பொழுது அடியேனுக்கு நேருமோ? என்று பேற்றில்த்வரையால் அந்நாளை ஐயங்கார்எதிர்நோக்குகின்றனரென்க. "திணரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வ தடியே னெந்நாளே" என்றார் ஆழ்வாரும். ஈஷணாத்ரயத்தினுள்ளும் பெண்ணாசை மிகக்கொடிய தென்பதைத் தெரிவித்தற்கு, 'பூங்குழலார்போகத்திநாளாசை' என்றார்.

கச்சி=காஞ்சீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு: பிரமனாற் பூசிக்கப்பட்ட தலம் என்பது, பொருள்; இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்கு அரையில் அணியும் அரைநூல்மாலைத்தானத்தி லுள்ளதுபற்றி வந்த பெயரென்று கூறுவாரு முளர். அத்தியூர்=ஹஸ்திகிரி: 'கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில்' என்று சிறப்பாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்றுதலங்களில் ஈற்றுத்தலம், இது: இது, தியாகமண்டபம் எனப்படும். நெடுநாள் தவஞ்செய்தும் மனத்தூய்மைபெறாத பிரமதேவன் ஆகாயவாணிகூறியபடி பூலோகத்தில் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களெல்லாவற்றுள்ளும் உத்தமமானதும் ஒன்று ஆயிரமாகப் பயன்தருவது மாகிய சத்தியவிரதக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்கு அநந்தஸரஸின்கரையிலுள்ள ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாகக்கொண்டு யாகசாலையையமைப்பித்து, அசுவமேதயாகஞ்செய்து அதனால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை யாராதிக்க, அந்தயாகாக்கினியினின்று எழுந்த புண்ணியகோடிவிமானத்தில் தேவராஜனென திருமால் பிரசன்னனாயின னென்றும், அந்த வரதராஜஸ்வாமியைப் பின்பு கஜேந்திராழ்வான் பூசித்து முதலையினாலாகிய துயர்தீர்ந்து மேன்மைபெற்றதென்றும்,தைவத்தச்சரிலொருவனான மயன் பிரமன்கட்டளையால் அங்கு எம்பெருமானுக்குத் திருக்கோயில் கட்டியமைத்தனனென்றும் அறிக. இந்திரனது யானையாகிய ஐராவதம் நெடுநாள் தவஞ்செய்து மலைவடிவங்கொண்டு எம்பெருமானைத் தரித்தலால், அம்மலைக்கு 'ஹஸ்திகிரி'என்று பெயர்: கஜேந்திராழ்வான் பூஜித்துப் பேறுபெற்ற தலமாதலால், இப்பெயர்நிகழ்ந்த தென்றலு முண்டு. இங்கு, மலையடிவாரத்திலுள்ள அழகியசிங்கப்பெருமானே ஆழ்வாரது மங்களாசாசனம் பெற்றவ ரென்பது, பலரது கொள்கை. (எச)

உ. திருவட்டபுயங்கம்.

என்றுந் துயருழக்குமேழைகாணீங்களிளங்
கன்றுபோற்றுள்ளிக்களித்திரீ—ரன்றுநட
மிட்டபுயங்கத்திருசரணமேசரணென்
றட்டபுயங்கத்தற்காளாய்.

(இ - ள்.) என்றும் - எப்போதும், துயர் உழக்கும் - (தாபத்திரயங்களி லடிபட்டு) வருந்துகின்ற, ஏழைகாள் - அறிவில்லாத ஜநங்களே!—நீங்கள்—, 'அன்று - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], புயங்கத்து நடம் இட்ட - (காளியனென்னுஞ்) சர்ப்பராசன்மீது கூத்தாடிய, இரு சரணமே - (எம்பெருமானது) இரண்டுதிருவடிகளே, சரண் - தஞ்சமாகும்,' என்று - என்று உறுதிகொண்டு, அட்டபுயங்கத்தற்கு ஆள் ஆய் - திருவட்டபுயக்கம் என்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலுக்கு அடிமைப்பட்டு,—இளங் கன்றுபோல் துள்ளி களித்து இரீர் - இளங்கன்றுபோல (ப் பயமறியாமல்) துள்ளிக் குதித்து அகமகிழ்ந்திருங்கள்; (எ - று.)

அட்டபுயத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு, பிற வித்துன்பங்கள்யாவும் ஒழிய இளங்கன்றுபோலப் பயமறியாது துள்ளிக் களித்து வாழுங்களென, உலகத்து ஸாம்ஸாரிகதாபத்தால் வருந்துஞ் சேதநர்க்கு அறிவுறுத்தியவாறு. அட்டபுயக்கத்தர்க்குஆளாய்க் களித்திரீர்என்க.

இத்தலத்து எம்பெருமானுக்கு எட்டுத்திருக்கைகள் உள்ளதுபற்றி 'அஷ்டபுஜம்' என்று திருப்பெயராக, அச்சொல் 'க'ப்ரத்யயம் பெற்று 'அஷ்டபுஜகம்'என்று ஆகி, தமிழில் அட்டபுயக்கம் எனத் திரிந்தது. இனி, இத்திருப்பதி அட்டபுயகரம் என்று வழங்கப்பெறுதலுமுண்டு; அஷ்டபுஜன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரம் [கிருகம்] ஆதல்பற்றி, இப்பெயர் வந்தது போலும்: அட்டபுயவகரம் என்பதன் மரூஉ வென்பாருமுளர். (எரு)

௬௬. திருத்தண்கா.

ஆட்பட்டேனைம்பொறியாலாசைப்பட்டேனறிவுங்
கோட்பட்டுநாணுங்குறைபட்டேன்—சேட்பட்ட
வண்காவைவண்டுவரைவைத்தவிளக்கொளிக்குத்
தண்காவைச்சேர்ந்தானறனக்கு.

[பிரிந்து ஆற்றளாய தலைவி தலைமகன்பக்கல் தனக்குள்ள அன்புறுதியைத் தோழிக்குக் கூறுதல்.]

(இ - ள்.) சேண் பட்ட - தேவலோகத்திலுள்ள, வள் காவை - வளப்பமான சோலைபோலத்தழைத்த பாரிஜாதவிருக்ஷத்தை, வள் துவரை - செழிப்பான (தனது) துவாரகாபுரியில், வைத்த - கொண்டுவந்துநாட்டிய, தண்காவை சேர்ந்தான்தனக்கு - திருத்தண்காவென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனாகிய, விளக்கொளிக்கு - தீபப்ரகாசனென்னும் எம்பெருமான்திறத்தில், ஆள் பட்டேன் - அடிமைப்பட்டேன்; ஐம் பொறியால் ஆசைப்பட்டேன் - (எனது) பஞ்சேந்திரியங்களாலும் (அப்பெருமானையநுபவிக்கும்படி) ஆசைகொண்டேன்; அறிவும் கோள்பட்டு - எனது அறிவும் அப்பெருமானாற் கவரப்பட்டு, நாணும் குறைபட்டேன் - (மகளிர்க்குச் சிறந்த) நாணமென்னுங் குணமும் குறைந்துவிடப்பெற்றேன்; (எ - று.)

திருமாலாகிய தலைமகனைக் கலந்துபிரிந்த தலைமகள் தான் அவன்பக்கற்கொண்ட காதலின்மிகுதியைத் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறியது, இது. இவ்

வாறு தன்காதலைத் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறுவது - அவள்மூலமாகச் செவிலிக்கும், அவள்மூலமாக நற்றாய்க்கும், அவள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்குந் தெரிவித்து, விரைவில் தன்னை அவனுக்கு மணஞ்செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ள விரும்பியதனாலாகும். தன்னிலைமையைக் காத்து வைக்கமுடியாது வாய்கொண்டு சொல்லவேண்டும்படி ஆற்றாமை விஞ்சுதலால், 'நாணுங்குறைபட்டேன்' என்றாள். ஐம்பொறியாலாசைப்படுதலாவது - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களுள், கண் எம்பெருமானையே தரிசிப்பதும், செவி அப்பெருமானதுவைபவங்களையே கேட்பதும்,வாய் அவனையேதுதிப்பதும்,மூக்கு அவன்சாத்தியமாலையின் திவ்வியபரிமளத்தையே மோப்பதும், கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய மெய் அவனைத்தொழுதல் வணங்குதல் பரிசித்தல் முதலியன செய்வதுமாக, இங்ஙனம் எல்லாப்பொறிகளும் அத்தலைவனதுவிஷயமான செயலைப் பெறவிரும்புதல். திருத்தண்காவில் எம்பெருமான் தண்காக்கொணர்ந் தானெனச் சமத்காரமாகக் கூறினார்.

நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஐயங்கார் அவன்பக்கல் தமக்குஉண்டான வியாமோகத்தைத் தமக்குப்புருஷகாரராக நிற்கும் ஆசாரியரிடத்து உரைக்கவேண்டி, தம்மோடொத்த ஞானிகளான நண்பர்க்கு எடுத்து உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஐம்பொறியாலாசைப்பட்டேன்—"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்," "வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்" என்றபடி தாரகபோஷகபோக்யங்களெல்லாம் அவனேயாம்படி என்னுள்ளத்துக்கொண்டேனென்றபடி.

திருத்தண்கா என்பது - குளிர்ந்தசோலைகளை யுடைமைபற்றி வந்த பெயர்போலும். இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம் - விளக்கொளி. (எசு)

ச. திருவேளுக்கை.

தனக்குரியனாயமைந்ததானவர்கோன்கெட்டா
னுனக்குரியனாயமைந்தனுய்ந்தா—னினைக்குங்கால்
வேளுக்கையாளரியே வேறுதவியுண்டோ வுன்
றாளுக்காளாகாதவர்க்கு.

(இ - ள்.) வேளுக்கை ஆள் அரியே - திருவேளுக்கையென்னுந் திவ்விய தலத்திலெழுந்தருளிய நரசிங்கமூர்த்தியே!—தனக்குஉரியன் ஆய் அமைந்த- (உனக்குஆட்படாமல்) தனக்குத்தானே ஸ்வதந்த்ரனென்று இருந்த[தானே தெய்வமென்று செருக்கியிருந்த], தானவர்கோன் - அசுரராசனாகிய இரணியன், கெட்டான் - அழிந்தொழிந்தான்; உனக்கு உரியன் ஆய மைந்தன் - (செருக்குக்கொள்ளாது) உனக்கே அடிமையாகப் பொருந்திய (அவனது) குமாரனாகிய பிரகலாதாழ்வான், உய்ந்தான் - நல்வாழ்வுபெற்று ஈடேறினான்; (ஆதலால்), நினைக்கும் கால் - ஆலோசிக்குமிடத்து,—உன் தாளுக்கு ஆள் ஆகாதவர்க்கு - உனது திருவடிகட்கு அடிமைப்படாதவர்க்கு, வேறு உதவி உண்டோ - (ஆபத்துக்காலத்தில் பாதுகாத்தற்குஉரிய) துணை வேறு உளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

ஸர்வேஶ்வரனது திருவடிகளை வணங்காமல் தானே ஸர்வேஶ்வரனென்று சொன்ன இரணியனை அப்பெருமான் நிக்கிரகித்ததையும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமையென்று தன்னையெண்ணின இரணியபுத்திரனான பிரகலாதாழ்வானை அப்பெருமான் அநுக்கிரகித்ததையும் ஆலோசிக்குமிடத்து, எம்பெருமானது திருவடிகளிடத்து ஆட்படாதார்க்கு ஆபத்துக்காலத்தில் ஒருதுணையுமின்றி அழியவேண்டிவரு மென்பது பெறப்படு மென்பதாம். "ஆளென்று தன்னையெண்ணத் தானவனுக்கினைந்திருப்பார்க் கென்றுந் தானவனே" என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். 'தனக்குரியனுயமைந்த தானவர்கோன் கெட்டான்' என்ற சிறப்புப்பொருளை 'உன்தாளுக்கு ஆளாகாதவர்க்கு வேறு உதவியுண்டோ' என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு சமர்த்தித்தது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம். ஆள் அரி - நரங்கலந்த சிங்கம்; இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம் - ஆளழகியசிங்கர். (எஎ)

ரு. திருப்பாடகம்.

தவம்புரிந்தசேதனரைச்சந்திரனதித்தன்
சிவன்பிரமனிந்திரனச்செய்கை—யுவந்து
திருப்பாடகமருவுஞ்செங்கண்மாறன்மார்
பிருப்பாடகவுரையாலே.

(இ - ள்.) உவந்து - திருவுள்ளத்தில் மகிழ்ந்து, திருப்பாடகம் மருவும்- திருப்பாடகமென்னுந் திவ்வியதலத்தில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, செங்கண்மால் - சிவந்தகண்களையுடைய திருமால்,—தவம் புரிந்த சேதனரை - (சந்திரன் ஆதித்தன் முதலிய பட்டம்பெறுமாறு தன்னைநோக்கித்) தவஞ்செய்த ஆன்மாக்களை, (அவரவர்கள் விருப்பத்தின்படியே), சந்திரன் - சந்திரனும், ஆதித்தன் - சூரியனும், சிவன் - உருத்திரனும், பிரமன் - பிரமதேவனும், இந்திரன் - தேவேந்திரனும், ஆ - ஆக, செய்கை-செய்வது,—தன் மார்பு இருப்பாள் - தனதுவலத்திருமார்பில் வீற்றிருப்பவளான திருமகளினது, தகவு உரையாலே - புருஷகாரவார்த்தையாலேயாகும்; (எ - று.)

எம்பெருமான் பிராட்டியினது புருஷகாரத்தால்தான் தன்னைக்குறித்துத் தவம்புரியும் அடியார்கட்கு அதன்பயனாக மறுமையில் சந்திரன் சூரியன் முதலான தேவர்களின் பதவிகளை ஈந்தருளுவ னென்பதாம். சேதநர் மறுமையில் எவ்வகையான நற்கதிபெறவேணுமென்று விரும்பினாலும் அவற்றையெல்லாம் அளிக்கத்தக்கவன் திருமாலே யென்பதும், அவ்வாறு திருமால் அளிக்குமிடத்துத் திருமகளின்புருஷகாரம் அவசியமென்பதும், இங்கு விளக்கப்பட்டன. திருப்பாடகம் - பாண்டவதூதர் சந்நிதி. (எஅ)

சு. திருநீரகம்.

ஆலத்திலைசேர்ந்தழியுலகையுட்புகுந்த
காலத்திலெவ்வகைநீகாட்டினய்—ஞாலத்து
ணீரகத்தாய் நின்னடியேனெஞ்சகத்தாய் நீண்மறையின்
வேரகத்தாய் வேதியற்குமீண்டு.

(இ - ள்.) ஞாலத்துள் - இந்தப்பூமியிலே, நீரகத்தாய் - திருநீரகமென்னும் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! நின் அடியேன் நெஞ்சு அகத்தாய் - நினக்கு ஆட்பட்ட அடியேனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! நீள் மறையின் வேர் அகத்தாய் - நீண்ட வேதங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற மூலப்பொருளாயுள்ளவனே!—வேதியற்கு -(பிரளயக்காட்சியைக் காணவேணுமென்று விரும்பிய) வேதம்வல்லவனான மார்க்கண்டேயனுக்கு, நீ—, உள் புகுந்த காலத்தில் - (அம்முனிவன் உனது) திருவயிற்றினுள்ளே பிரவேசித்தகாலத்தில், ஆலத்து இலை சேர்ந்து - நீ ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு,—அழி உலகை - (பிரளயகாலத்தில்)அழிந்துபோன லோகங்களை, எ வகை - எவ்வாறு, மீண்டு - மறுபடியும், காட்டினாய் - காட்டியருளினாய்? (இது என்ன வியப்போ!) (எ - று.)

என்றும்பதினாறாக நெடிதூழிவாழும்படி நீண்டஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திராநதிக்கரையில் தவம்புரிந்து பிரளயக்காட்சியைக் காணுமாறு நரநாராயணர்களால் அநுக்கிரகிக்கப்பெற்று, பின்பு மாயவன் மாயையால் மகாபிரளயம் தோன்ற, அப்பிரளயப்பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு வருந்திய அம்மார்க்கண்டேயமுனிவனுக்கு அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது ஒருகுழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலமர்ந்த நீ முன்பேஅழிந்த உலகங்களையும் எல்லாசசராசரங்களையும் உனது திருவயிற்றினுட் காட்டியது என்னஆச்சரியமென்று எம்பெருமானது திவ்வியகுணத்தி லீடுபட்டு ஐயங்கார் கூறின ரென்க. "எய்த்தமார்க்கண்டன் கண்டிட வமலைக்குமுலகழியாதுள்ளிருந்த தென்னே" என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். மூன்று நான்காமடிகளில், முற்றுமோனை காண்க. (எக)

எ. திருநிலாத்திங்கட்டுண்டம்.

மீண்டுந்தெளியார்கண்மேதினியோர் நின்னடிப்பூப்
பாண்டரங்கமாடிபடர்சடைமேற்—றீண்டிக்
கலாத்திங்கட்டுண்டத்தின்மீதிருப்பக்கண்டு
நிலாத்திங்கட்டுண்டத்தானே.

(இ - ள்.) நிலாத்திங்கள் துண்டத்தானே - திருநிலாத்திங்கள்துண்டமென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லிருப்பவனே!—நின் அடி பூ - (பதின்மூன்றாம் போர்நாளிரவில் அருச்சுனன் கைலாசயாத்திரையில்) உனது திருவடிகளிற் சாத்திய புஷ்பங்கள், பாண்டரங்கமாடி - பாண்டரங்கக்கூத்தாடிய சிவபெருமானது, படர் சடைமேல் - பரந்த சடையின்மீது, தீண்டி-பொருந்தி, கலா திங்கள் துண்டத்தின்மீது - (அச்சடையின்மேல் சிவபிரானணிந்துள்ள) இளம்பிறைச்சந்திரனுக்கும் மேலே, இருப்ப - இருக்க, கண்டும் - அதனைப் பார்த்திருந்தும்,—மேதினியோர் - இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், மீண்டும் - மறுபடியும், தெளியார்கள் - (நீயே பரம்பொருளென்ற உண்மையை) அறியாதொழிகின்றனர்; (இது என்ன பேதைமை?) (எ - று.)

அருச்சுனன் கண்ணனது திருவடிகளி லிட்டு அருச்சித்த மலர்கள் சிவபிரானது முடிமேலிருத்தலைக் கண்டபிறகும் திருமாலே பரம்பொருளென்ற

உறுதியான உணர்ச்சி கொள்ளாமல் தடுமாறுவது என்ன பேதைமையோ? என்று உலகத்தோரது அறியாமையை வியந்தவாறு. "நீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்,சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல் தான்கண்டு,பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை, பேர்த்து மொருவராற் பேசக்கிடந்ததே" என்று நம்மாழ்வார் இச்சரித்திரத்தில் ஈடுபட்டுக் கூறிய மை காண்க. மேதினியோர் கண்ணபிரானடிப்பூவைச் சிவபிரான்சடைமேற் காண்பது - ஆகமபிரமாணத்தினு லென்க.

பாண்டரங்கம் - பதினோராடலு ளொன்று: அது - பூமிதேவியாகிய தேரில் முன்னின்ற பிரமன் காணும்படி பைரவவடிவாகிய பரமசிவன் திரிபுரசங்காரகாலத்தில் வெண்ணீற்றையணிந்து ஆடியது. "தேர்முனின்ற திசைமுகன்காணப், பாரதியாடிய வியன்பாண்டரங்கம்," "பாண்டரங்க முக்கணானாடிற்று," "மண்டமர்பலகடந்து மதுகையானீறணிந்து, பண்டரங்கமாடுங்கால்," "ஏறமர்கடவுள் மூவெயிலெய்வுழிக், கூறுகூறுக் கொடியொடும் படையொடும், வேறுவேறுருவின் விண்மிசைப் பரந்தன, ரவ்வழியொளியொடு முருவொடுந்தோன்றித், தேர்முனின்று திசைதலைபணிப்பச், சுவையுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவை யவ்வழி யாடின ளுட, மைந்தருமகளிருந் தந்நிலையழிய,மெய்ப்படுசுவையொடு கைப்படைமறப்பக், கடியகாலக்காற்றென வேற்றவன், படிநிலைதிரியாப் பாண்டரங்கமே" என்பவற்று லுணர்க. (௮௦)

௮. திருவூரகம்.

நேசத்தாலன்றுலகைநீர்வார்க்கவைத்தளந்த
வாசத்தாளென்றலைமேல்வைத்திலையே—னசத்தாற்
பாரகத்துளன்றிநான்பாழ்நரகில்வீழ்ந்தென்கொ
லூரகத்துணின்றாயுரை.

(இ - ள்.) ஊரகத்துள் நின்றாய் - திருவூரகமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—நீர் வார்க்க - (நீ வாமனனாய்ச்சென்று இரந்தபோது தான்கொடுத்ததற்கு அறிகுறியாக உனது கையில் மகாபலி) நீரை வார்த்தபோது, அன்று - முன்னாளில் [திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில்], நேசத்தால் - (உயிர்களினிடத்துக்) கருணையினால், உலகை - மூவுலகங்களையும், வைத்து அளந்த - (அளவுகருவியாகக்) கொண்டு அளந்த, வாசம் தாள் - நறுமணமுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, என் தலைமேல் - எனது தலையின்மீது, வைத்திலை ஏல் - பொறித்துவைத்திடாயானால்,— நான்—, பார் அகத்துள் அன்றி - இப்பூமியில் வாழ்தலு மில்லாமல், நாசத்தால் - நாசமடைந்து, பாழ் நரகில் வீழ்ந்து என்கொல் - பாழான நரகத்தில் வீழ்ந்தால்தான் என்ன? உரை - நீகூறுவாய் ; (எ - று.)

திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் உயிர்கள் அறியாதிருக்கையிலும் தான் அறிந்த தொடர்பே பற்றாசு ஆகக் கொண்டு அவ்வுயிர்களிடத்துக் காரணமின்றியெழுந்த பெருங்கருணையினால் அவற்றை ஆட்கொள்ளவேண்டி மகா

பலிசக்கரவர்த்தி தந்த புவியை யளந்த லென்ற ஒருவியாஜத்தைக்கொண்டு உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களின் தலைமீதும் நினது திருவடிகளை வைத்தது போலவே, "பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து, போதிற் கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்தும் என்சென்னித்திடரில், பாதவிலச்சினைவைத்தான்" என்றபடி உனது திருவடிகளை எனது தலையின்மீது பொறித்து என்னை ஆட்கொள்ளாது உபேக்ஷித்தனையாயின், யான் ஈடேறுதலின்றிக் கொடுநரகத்தில் வீழ்வது திண்ணம்; அவ்வாறு உபேட்சித்தல் நினக்குத் தகுதியோ? என்று தமது ஆற்றாமையை அறிவுறுத்தியவாறு. திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் திருவடிகள் வைக்கப்பெற்றும் உயிர்கள்யாவும் உய்வுபெறாதது-அவைகட்கு எம்பெருமானது திருவடி தமது தலையின்மீது வைக்கப்படுகின்றது என்னும் அறிவு இன்மையாலாகும்; அவ்வாறன்றி உனது நல்லருளால் சிறிது அறிவு பெற்ற எனது முடியின்மீது நினது திருவடிகளைப் பொறித்தால் நான் உய்வு பெறுவேன்; அறிவின்றியிருந்த உயிர்களின்மீது திருவடிகளை வைத்தருளிய நீ, அறிவுபெற்ற என்தலைமீது அத்திருவடிகளைப் பொறித்த லாகாதோ? வேண்டற்பாடில்லாத உயிர்களின் தலைமீது திருவடியைப் பொறித்த நீ, வேண்டற்பாடுடைய எனது தலைமீது அவற்றைப் பொறித்த லாகாதோ? நீயறிந்த சம்பந்தங்கொண்டுமாத்திரந்தானோ திருவடிகளைப்பொறிப்பது? யான் அறிந்த சம்பந்தம் உளதாயின் திருவடிகளைப் பொறித்த லாகாதோ? என்ற கருத்துக்கள் இச்செய்யுளில் தோன்றும்.

வாசத்தாள் - மெய்யடியார்கள் அருச்சித்த திருத்துழாய் முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் நறுமணம்வீசப்பெற்ற திருவடி. பூமியையளப்பதுஎன்று ஒருவியாஜம்; உலகத்தார்க்குத் திருவடிகளைக் காட்டியருளவேணுமென்பதே உட்கருத்து என்பார் 'நேசத்தால் உலகையளந்த' என்றார்; "பாரளப்பான் போல் எவர்க்குங் கஞ்சவடிகாட்டினான்" என்ற திருவேங்கடமாலையையுங் காண்க. நேசத்தால் நீர்வார்க்க என்று இயைத்து-கொடுக்கலாகாது என்று தடுத்த சுக்கிரனது உபதேசத்தையும் உபேக்ஷித்து வாமனரூபியாய்வந்த திருமாலினிடத்து அன்போடு தாரைவார்த்துக்கொடுத்த என்று பொருள் கூறினுமாம்.

இத்தலத்தில் திருமால் உரகரூபியாய்ச் சேவைசாதிப்பதுபற்றி, இத்திருப்பதிக்கு 'ஊரகம்' என்ற திருநாமமபோலும்; உரகம் - பாம்பு. (அக)

கூ. திருவெஃகா.

உரைகலந்த நூலெல்லாமோதியுணர்ந்தாலும்
பிரைகலந்தபால்போற்பிறிதாந்—தரையிற்
றிருவெஃகாமாயனுக்கேசீருறவாந்தங்க
ளொருவெஃகாவுள்ளத்திறோர்க்கு.

(இ - ள்.) தரையில் - இப்பூமியில், திருவெஃகா - திருவெஃகாவென்னுந் திவ்வியதலத்திலெழுந்தருளிய,மாயனுக்கே-சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானுக்கே, சீர் உறவு ஆம் - சிறந்த [ஒருபோதும் நீங்காத] சம்பந்தம்

பெற்ற, தங்கள் உரு - தமது ஸ்வரூபத்தை, வெஃகா - விரும்பியறியாத, உள்ளத்தினோர்க்கு-மனத்தையுடையவர்க்கு,—உரை கலந்த நூல் எல்லாம்-உரையோடுகூடிய சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும்,ஓதி உணர்ந்தாலும்-கற்று அறிந்திருந்தாலும், பிரை கலந்த பால்போல் - பிரைசேர்ந்த பாலைப்போல, பிறிது ஆம் - (அவ்வறிவு) திரியுந்தன்மையதாய்விடும்; (எ - று.)

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன், நற்றா டொழாஅ ரெனின்," "கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க வதற்குத் தக" என்றபடி கற்றற்குஉரிய உறுதிநூல்களைக் கற்றவர்கள், அக்கல்வியறிவின்பயனாக அந் நூல்களிற்கூறியபடி 'எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பொருள் இவ்வுயிர்' என்னும் உண்மையுணர்வு மனத்திற் பதிந்தால்தான் கருமம் ஒழிய வீடுபெறுவரே யன்றி, அநுஷ்டானமில்லாத வெறுங்கல்வியறிவு, பிரையால்திரிந்த பால் ஒன்றுக்கும் உதவாததுபோலப் பயனற்றதாகுமென்பதாம். உரை கலந்த நூல் - பாஷ்யத்தோடுகூடிய சாஸ்திரம் என்றபடி. 'பிரைகலந்த' என்ற சொல்லாற்றலால், பாலைப்பருகவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் காய்ச்சுகையில் காய்ச்சுபவர்க்குத்தெரியாமலே அப்பாலைத் திரிக்கும்படி பிரைப்பொருள் கலந்தமை பெறப்படும்.

"பிதாச ரக்ஷகஶ் ஶேஷீ பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: - ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மாச போக்தாசாயமநூதித:" என்கிறபடி கடவுளுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் - பிதாபுத்ர ஸம்பந்தமும், ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தமும், ஶேஷஶேஷிஸம்பந்தமும், பர்த்ருபார்யாஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயஸம்பந்தமும், ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தமும், ஆதாரஆதேயஸம்பந்தமும், ஶரீரஶரீரிஸம்பந்தமும், போக்த்ருபோக்ய ஸம்பந்தமும் ஆக ஒன்பதுவகையான ஸம்பந்தம் உள்ளதனால்,'மாயனுக்கே உறவார் தங்களூரு' என்றார். இதன் விவரத்தை 'நவவிதஸம்பந்தம்'என்ற நூலிற் பாக்கக்காணலாம். உலகத்தில் ஒருஆத்மாவுக்கும் மற்றொருஆத்மாவுக்கும் கர்மசம்பந்தத்தினால் நேர்கிற பிதாபுத்ராதிஸம்பந்தங்கள் அக்கருமத்தின்தொடர்பு நீங்கும்போதெல்லாம் மாறிவிடுதல்போல நீங்குதலில்லாமல், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள இந்தஒன்பதுவகைத்தொடர்பும் "உன்தன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க வொழியாது" என்றபடி என்றும் அழியாதிருத்தலால், 'சீருறவு' எனப்பட்டது.

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான் பிரமதேவன்செய்த வேள்வியை யழிக்க வந்த வேகவதிநதியைத் தடுத்தற்பொருட்டு அதற்குஅணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளிகொண்டருளினவ னாதலால், அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்று பெயர்; அது, தமிழில்'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின்பு (நாகவணையென்பது நாகணையென்று விகாரப்படுதல்போல) 'வேகணை' என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் 'வெஃகணை' எனத் திரிந்து, தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து,அது, பின்பு'வெஃகா'என மருவி வழங்கிற்றெனா நுண்ணிதின் உணர்க.		(௯௨)

கo. திருக்காரகம்.

ஓராதார் கல்வியுடையேமா குலமுடையே
மாராதனமுடையேம்யாமென்று—சீராயன்
பூங்காரகங்காணப்போதுவார்தாடலைமேற்
றுங்காரகங்காரத்தால்.

(இ - ள்.) ஓராதார் - விவேகமில்லாதவர்கள்,—'யாம்—, கல்வி உடையேம் - நிரம்பக் கற்றிருக்கின்றோம்; குலம் உடையேம் - உயர்குடியிற் பிறந்துள்ளோம்; ஆராதனம் உடையேம் - (நாடோறுந் தவறாது) திருவாராதனஞ் செய்கின்றோம்.' என்று - என்றுகருதி,—அகங்காரத்தால்-செருக்கினால், சீர் ஆயன் - சிறப்புப்பொருந்திய ஆயர்குலத்தினில் வந்துதோன்றிய திருமாலினது, பூ காரகம் - அழகிய திருக்காரகமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, காண-சேவிக்குமாறு, போதுவார் - யாத்திரைசெய்கின்ற அடியார்களது, தாள் - திருவடிகளை, தலைமேல் தாங்கார் - தமது முடிக்கு அலங்காரமாகச் சூடமாட்டார்கள்; (எ - று.)

ஆராய்ச்சியில்லாத சிலர் - வித்யாமதம் குலமதம் முதலியவற்றினால் தம்மினும்மிக்கவர் இல்லையென்றுகொண்டு, ஸார்வவேதஸாரதமமான திருமந்திரத்தின்கருத்து "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம்பேசிலு நின்திருவெட்டெழுத்துங், கற்று நான் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே" என்றபடி பாகவதசேஷத்வமாயிருக்கவும் அவ்வுண்மையை யறிந்து "எம்பெருமான்தாள் தொழுவார் காண்மின் என்தலைமேலாரே," "வாழ்த்துவார் தம்மலரடி என்சென்னிக்குமலர்ந்தபூவே" என்றபடி அந்தப்பாகவதர்களின் திருவடிகளைத் தமதுசென்னிக்கு மலர்ந்தபூவாகக் கொள்ளவேண்டியதாகவிருக்க அவ்வாறு கருதாமல், தம்மினும் மிக்கவர் வேறொருவரும் இல்லையென்றுகருதி அகங்காரப்பட்டு அழிவரென்பதாம். பாகவதசேஷத்வமில்லாதவர்க்குக் கேவலமான கல்வி குலம் முதலியன இருந்தும் பயன்படாஎன்பது, கருத்து. "அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ண ஆஶ்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை-கர்த்தப ஜந்மம் ஶ்வபசாதமம் ஶில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி ஶவவிதவாலங்காரம் என்று கழிப்பர்கள்" என்பது, ஆசார்யஹ்ருதயம். 'பூங்காரகங்காணப் போதுவார்' என்று பொதுப்படக் கூறியதனால், அவர்களது ஜந்மவித்யா வ்ருத்தங்கள் முதலியவற்றைக் கருதவேண்டா என்பது பெறப்படும். (அரு)

கக. திருக்கார்வானம்.

தாலேலோவென்றுய்ச்சிதாலாட்டித்தன்முலைப்பா
லாலேயெவ்வாறுபசியாற்றினண்முன்—மாலே பூங்
கார்வானத்துள்ளாய் கடலோடும்வெற்போடும்
பார்வானமுண்டாய்நீபண்டு.

(இ - ள்.) மாலே-திருமாலே! பூ கார்வானத்து உள்ளாய்-அழகியதிருக்கார்வானமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—கடலோ

டும் - சமுத்திரத்தோடும், வெற்போடும் - மலைகளோடும், பார் - பூமியையும், வானம் - ஆகாயத்தையும், பண்டு - முற்காலத்தில் [பிரளயகாலத்தில்] நீ—, உண்டாய் - அமுதுசெய்தருளினாய்; (அப்படிப்பட்ட உன்னை), முன்-கிருஷ்ணாவதாரத்தில், ஆய்ச்சி - இடைச்சியாகிய யசோதைப்பிராட்டி, தாலேலோ என்று தாலாட்டி - தாலேலோவென்று பாடித் தாலாட்டுதல்செய்து, தன் முலை பாலாலே - தனது ஸ்தந்யத்தால், எ ஆறு பசி ஆற்றினள் - எப்படி பசியைத் தணித்தாளோ! (எ - று.)

உனது உலகமுண்டபெருவயிற்றுக்கு ஆய்ச்சியின்முலைப்பால் எவ்வாறு பசிதணிக்கவல்லது? உன்னுடையமாயை என்தான்! என்பதாம். இதனால், எம்பெருமான் தன்தன்மை தோன்றாதவாறு கரந்து உலகத்திற் சாதாரண மானுடர்போலவே பிறந்துவளர்ந்த கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டுக் கூறிய வாறு. "வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த், தேனாகிப் பாலாந் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி, வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னொருநாள், மண்ணையுமிழ்ந்த வயிறு" என்ற பாசுரமும், "அவ்வச்சாதிகளிலே அவதரித்து அதிலுள்ளாருடைய தாரகமே தனக்குத் தாரகமாயிருக்கிறபடி. ஸ்ரீவராஹ மானானகில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம்; இடையனானானகில் வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி," "ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து வெளிநாடுகாணப் புறம்பேயுமிழ்ந்து ரக்ஷித்த வயிறு இத்தனை வெண்ணெயாலே நிறைக்கவேண்டியிருந்ததோ!" என்ற வ்யாக்யாநவாக்கியங்களும் இங்குக் காணத்தக்கன. (௯ச)

௧௨. திருக்கள்வனூர்.

பண்டேயுன்றொண்டாம்பழவுயிரையென்னதென்று
கொண்டேனைக்கள்வனென்றுகூறாதே—மண்டலத்தோர்
புள்வாய்பிளந்தபுயலே யுனைக்கச்சிக்
கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு.

(இ - ள்.) புள் வாய் பிளந்த - (கொக்கென்னும்) பறவையினது (வடிவங்கொண்டுவந்த அசுரனது)வாயைப் பிளந்து கொன்ற, புயலே - நீர்கொண்ட மேகம்போன்றவனே!—மண் தலத்தோர் - பூமியிலுள்ளவர்கள்,—பண்டே உன் தொண்டு ஆம் - அநாதிகாலமாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாகிய, பழ உயிரை - அநாதியாயுள்ள ஆத்மாவை, என்னது என்று கொண்டேனை - என்னுடையது [ஸ்வதந்த்ரமானது] என்று கருதியிருந்த என்னை, கள்வன் என்று கூறாது - திருடனென்று சொல்லவேண்டியதாக இருக்க அவ்வாறு கூறாமல், உனை-(ஸர்வஸ்வாமியான) உன்னை, கச்சி கள்வா என்று ஓதுவது - கச்சிக்கள்வனேயென்று சொல்வது, என் கண்டு-என்னகாரணங்கண்டோ?

கள்ளமென்பது-ஒருவர்க்குஉரிய பொருளைத் தன்னதாகக்கொள்வது: ஆகவே,அநாதியாக உனக்கே அடிமையாகக்கிடந்த உயிரை நான் என்னுடையதென்று கொள்வதனால் என்னைக் கள்வனென்றல் தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள்கள்யாவும் நின்னுடையனவே யாதலால், வெண்ணெய்கொள்ளு

தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்றல் தகாது: இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைக் கள்வனென்னுமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே! இது என்னபேதை மையென்று சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அதற்குமாறாக ஸ்வதந்த்ரமென்று நினைக்கை ஆத்மா பஹாரமாதல் காண்க. நித்யனான ஆத்மா அநாதியாகவே எம்பெருமா னுக்கு அடியவனாதலால், 'பண்டே உன்தொண்டாம் பழவுயிர்' என்றார். 'கொண்டேனை' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறியதனால், இப்போது ஐயங் கார் உண்மையறிவு தோன்றித் தம்முயிரை அடியவனென்று கருதியிருக்கின் றன ரென்பது விளங்கும். 'என்கண்டு' என்பது - மண்டலத்தோரது அறி யாமையே இவ்வாறுகூறக் காரண மென்பதைப் புலப்படுத்தும். (அரு)

கசு. திருப்பவளவண்ணம்.

கண்டறிந்துங்கேட்டறிந்துந்தொட்டறிந்துங்காதலா
லுண்டறிந்துமோந்தறிந்துமுய்யேனே—பண்டைத்
தவளவண்ணா கார்வண்ணா சாமவண்ணா கச்சிப்
பவளவண்ணா நின்பொற்பதம்.

(இ - ள்.) பண்டை - பழமைக்காலத்தில் [கிருதயுகத்தில்], தவளம் வண்ணா - (பால்போல்) வெண்ணிறமானவனே! கார் வண்ணா - மேகத்தின் தன்மையை யுடையவனே! சாம வண்ணா - (இயற்கையில்) கருநிறமான வனே! கச்சி பவளம் வண்ணா - காஞ்சிபுரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பவளவ ண்ணனே!—நின் பொன் பதம் - உனது அழகிய திருவடிகளை,—காதலால் - பக்தியோடு,—கண்டு அறிந்தும் - (எனது கண்களால்) தரிசித்துஉணர்ந்தும், கேட்டு அறிந்தும் - (காதுகளாற்) கேட்டுஉணர்ந்தும், தொட்டு அறிந்தும் - (மெய்யினாற்) பரிசித்துஉணர்ந்தும், உண்டு அறிந்தும் - (வாயினாற்) புசித்து உணர்ந்தும், மோந்து அறிந்தும் - (மூக்கினால்) மோந்துஉணர்ந்தும், உய் யேன் - ஈடேறுகின்றேனில்லை; (எ - று.)—ஏ - இரக்கப்பொருளது.

"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாம், கண் ணன்," "வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்" என்பவை முதலியவற்றிற் கூறுகிறபடி ஐம்பொறிகளாலும் எம்பெருமானையே நுகரப்படுபொருளாகக் கொண்டு ஈடேறவேண்டியதாயிருக்க, யான் அவ்வாறிருத்தலை விட்டு, "கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்துற்றறியுமைம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணேயுள" என்றவாறு சிற்றின்பத்தில் அழிந்து வருந்துகின்றேனே; இவற்றைப் போக்கி என்னைப் பாதுகாத்தருளவேண்டு மென்பதாம்: "உரைமாற்ற முண் டென்பொறி யைந்து முன்னிடத்தன்றி யுண்ணு, மிரை மாற்றவேண்டு மிதுவே யென் விண்ணப்பம் என்னப்பனே" என்றார் அழகரந்தாதியிலும். வேறுவேறு காலங்களில் வேறுவேறுபொருள்களால் அநுபவிக்கப்படுவன ஒருகாலத்து இத்திருவடியின்கண்ணே அநுபவிக்கப்படு மென்க.

இனி, கார்வண்ணா சாமவண்ணா என்பதற்கு - (கலியுகத்தில்) காள மேகம்போன்ற நீலநிறமுள்ளவனே! (துவாபரயுகத்தில்) பசுமைநிறமுள்ள வனே! என்று பொருள்கூறி, எம்பெருமான் நான்குயுகங்களிலும் நான்கு நிறமுடையவனாயிருக்கின்றபடியை இச்செய்யுளிற் பின்னிரண்டடிகளினாற் கூறியதாகக் கொள்ளுதல் ஏற்கும்; "க்ருதயுகத்திலேவந்தால் க்ருதயுகபுருஷர்கள் ஸத்வோத்தரராகையாலே அவர்களுடைய ருசி(க்கு) அநுகுணமாகச் சுக்லவர்ணமான வடிவையுடையனாயிருக்கும்," "திரேதாயுகத்தில்வந்தால் சிவந்தவடிவையுடையனாயிருக்கும்; அக்காலத்திலே புருஷர்கள் ரஜ꞉ப்ரசுரராகையாலே சிவப்பிலேயாயிற்று ருசியுண்டாயிருப்பது; அந்தருசி(க்கு) அநுகுணமாகச் சிவந்தவடிவைக்கொண்டு முகங்காட்டும்," "த்வாபரயுகத்திலுள்ளார் ரஜஸ்தமோமிஶ்ரராயிருக்கையாலே அவர்களுடைய ருசி(க்கு) அநுகுணமாகச் சிவப்புமன்றியிலே நீலமுமன்றியிலே பாசியினுடைய புறத்திற் பசுமைபோலே ஶ்ரமஹரமான திருமேனியை யுடையனாயிருக்கும்," "கலிகாலத்தில் தன்பக்கல் அபிமுகராய் ஒருவர்ணவிஶேஷத்திலே ருசி பண்ணுவார் இல்லாமையாலே ஸ்வாபாவிகமான வடிவுதன்னை [கருநிறத்தை]க் கொண்டிருக்கும்," "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலு நீர்மை பொற்புடைத்தடத்து வண்டுவிண்டுலா, நீலநீர்மை யென்றிவை நிறைந்தகால நான்குமாய், மாலினீர்மை வையகம் மறைத்த தென்னநீர்மையே," "திருவடிவிற் கருநெடுமாற் சேயனென்றும் திரேதைக்கண் வளையுருவாய்த் திகழ்ந்தானென்றும், பெருவடிவிற் கடலமுதங் கொண்ட காலம்" என்பன காண்க. (௧௬)

௧௪. திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம்.

பதத்தமிழாற்றன்னையேபாடுவித்தென்னைத்தன்
பதத்தடியார்க்கேயாட்படுத்தா—னிதத்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரான் பலவான்
வரமேச்சுரலணைந்தமால்.

(இ - ள்.) பல ஆன் வர - பலபசுக்கள் ஒருங்குதிரண்டுவர, மேச்ச - (அவற்றை) மேய்த்து, உரல் அணைந்த - (வெண்ணெய் களவாடியதற்காக யசோதைப்பிராட்டியால்) உரலிற் பிணிப்புண்டிருந்த, மால்-திருமாலாகிய, இதத்த பரமேச்சுர விண்ணகரான் - (தன்னடியார்க்கு) நன்மைசெய்கின்ற பரமேச்சுரவிண்ணகர மென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய பரமபத நாதன்,—பதம் தமிழால் - பக்குவமாயுள்ள தமிழ்ப்பாடல்களினால்,தன்னையே பாடுவித்து - (பிறரைத் துதியாமல் பரதேவதையாகிய)தன்னையே பாடும்படி செய்து, என்னை—, தன் பதத்து அடியார்க்கே - தனது திருவடிகளில் தொண்டுபூண்டவர்கட்கே, ஆள்படுத்தான் - அடிமையாக்கினான்; (எ - று.)

பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமால், தன்னைக் கவிபாடுதற்கு ஏற்ற ஜ்ஞாநஶக்திகள் முதலியன என்னிடத்திலில்லாதிருக்க

வும், தனது நிர்ஹேதுககிருபையால் அவற்றை எனக்கு உண்டாக்கி, வேதங்களாலும் அளவிட்டுச்சொல்லமுடியாத தன்னைப்பற்றிக் கவிபாடித் துதிக்குமாறு செய்து என்னைத் தன்னடியார்க்கு ஆட்படுமாறு செய்தனனென்பதாம். எம்பெருமானது அடிமை நிலைத்துநிற்பது அவனடியார்க்கு அடிமைப்பட்டபின்னரேயாகு மாதலால்,"எத்தம்மைவிற்கவும்பெறுவார்களே" என்றபடி தாம் அவர்க்கு ஆட்பட்டிருத்தலால் 'தன்பதத்தடியார்க்கேயாட்படுத்தான்' என்றது. விஷயகௌரவத்தாலும் இயற்கையாகவே பாவை இனியதாயிருத்தலாலும், 'பதத்தமிழால்' என்றார்; "என்னால் தன்னை யின்றமிழ்பாடிய வீசனை" என்பது, நம்மாழ்வார்பாசுரம். எம்பெருமான் எப்போதும் 'உயிர்கள் எவ்வாறு கரைமரஞ்சேருமோ?' என்று அவர்களின் நன்மையையே எதிர்பார்த்து நிற்பவனாதலால், 'இதத்த பரமேச்சுரவிண்ணகரான்' எனப்பட்டான். மேச்சு = மேய்த்து: மரூஉ.

பரமேச்சுரன் [தேவாதிதேவன்] எழுந்தருளியிருக்கின்ற விண்ணகரமாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்குப் பரமேச்சுரவிண்ணகர மென்று திருநாமம்; வைகுண்டப்பெருமாள்ஸந்நிதி யெனப்படுவது, இதுவே. (அஎ)

கஙு. திருப்புட்குழி.

மால்வேழமுமரவுமாயையும்வெற்புங்கடலு
மேல்வீழ்படையுர்விடமும்போய்ப்—பால
னெருப்புட்குழிகுளிரநின்றதுங்கேட்டோதார்
திருப்புட்குழியமலன்சீர்.

(இ - ள்.) (இரணியாசுரன் தனக்குஇணங்கிவராத தனதுகுமாரனை பிரகலாதாழ்வானை உபத்திரவிக்கும்பொருட்டு ஏவியனவான), மால் வேழமும் - பெரிய மதயானைகளும், அரவும் - பெரும்பாம்புகளும், மாயையும் - (சம்பரனென்னும்அசுரனாற் செய்யப்பட்ட) மாயையும், வெற்பும் - மலையும், கடலும் - சமுத்திரமும், மேல் வீழ் படையும் - மேலேவிழுகின்ற வாள்முதலிய ஆயுதங்களும், விடமும் - விஷமும், போய் - (உபத்திரவஞ்செய்யமாட்டாமல் வலியொடுங்கிப்) போக, பாலன் - (எம்பெருமானது திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் மகிமையை யறிந்து உச்சரித்த) சிறுவனாகிய பிரகலாதாழ்வான், குழி உள் நெருப்பு குளிர நின்றது - பள்ளத்திலே மூட்டிய நெருப்புச் சுடாமற் குளிரும்படி நின்றதை, கேட்டும் - கேட்டிருந்தும்,—திருப்புட்குழி அமலன் சீர் - திருப்புட்குழியென்னூர் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலினது சிறப்புக்களை, ஓதார் - (இவ்வுலகத்துச்சனங்கள்) கூறமாட்டார்கள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளையே சரணமாக நம்பியிருந்த சிறுவனாகிய பிரகலாதாழ்வான் தன்தந்தையாகிய இரணியாசுரனது சூழ்ச்சியினால் தோன்றிய பலவகையாபத்துக்களினின்று நீங்கியதைக் கேட்டிருந்தும், உலகத்துச்சனங்கள் அப்பெருமானதுகுணங்களை யநுசந்தித்து நற்கதி

பெருது அழிகின்றனரே! இது என்ன பேதைமை? என்று இரங்கியவாறு. இரணியன் அருந்தவம்புரிந்து பெருவரங்கள்பெற்றுச் செருக்கித் தன்னையே அனைவரும் கடவுளாகக்கொண்டு வணங்கி வழிபடவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டகாலத்தில் எல்லாத்தெய்வங்களும் இருந்தஇடம்தெரியாதபடி மறைந்துகிடக்க, அவ்விரணியனது செருக்கை யொழிக்குமாறு எம்பெருமான் பிரகலாதனுக்கு அநுக்கிரகித்து நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றிய பின்பு பிறதெய்வங்கள் தலையெடுத்ததனால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதையென்று அப்பிரானது சீரையே ஓதவேண்டியதாக இருக்க, அதனைவிட்டுப் பிறதெய்வங்களின்சீரையும் ஓதுகின்றார்களே! இது என்ன அறிவு! என்ற கருத்தும் 'நெருப்புட்குழிகுளிர நின்றதுகேட்டும் ஓதார் திருப்புட்குழி அமலன்சீர்' என்றவிடத்துத் தோன்றும்.

இரணியாசுரனது ஏவுதலினால் திக்கஜங்கள் பிரகலாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்தித் தந்தங்களினாலே பாய்ந்து இடிக்க, அந்தத்தந்தங்கள் முறிந்து பொடியாய்ப்போயினதனால், மால்வேழமும்; தக்ஷகன் முதலான கொடிய மகாசர்ப்பங்கள் உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டுவந்து அவனது சகலஅவயவங்களிலும் கடிக்கவும் அவனதுதேகத்திலுள்ள தோலிற் கிஞ்சித்தாயினும் சேதமுண்டாகவில்லை யாதலால், அரவும்; மகாமாயாவியாகிய சம்பராசுரன் செய்த மாயைகளெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நியமனத்தினாலே திருவாழியாழ்வான் அவரைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளித் தகித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டதனால், மாயையும்; பருவதங்களினாலே அமுக்கப்பட்டபோதிலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்மரணமாகிற கவசத்தினாலே காக்கப்பட்டதனால், வெற்பும்; தைத்தியர்கள் நாகபாசங்களினாலே கட்டிக் கடலிலே போகட அவன் அதில்வீழ்ந்து அசைந்துகொண்டு அதனைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில்வந்துவிட்டதனால், கடலும்; அங்கிருந்த அசுரர்களெல்லாரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து பலவிதஆயுதங்களையெடுத்துப் பிரகரித்துவதைக்கும்படி யத்தனிக்க, அவன் அவற்றினாற் கிஞ்சித்தும் வேதனையுறாமல் விளங்கியதனால், மேல்வீழ்படையும்; பாகஞ்செய்வோர் போஜநங்களிலெல்லாம் கலந்துகொடுத்த மகாவிஷம் ஸ்ரீஅநந்தநாமோச்சாரண பிரபாவத்தினாலே நிர்வீரியமாகி அவனுடையஉதரத்தில் ஜீரணமாகிவிட்டதனால், விடமும்; அசுரர்கள் அக்கினியை வளர்த்து அவனை அதிலே மறையவைத்து அனலைமூட்டிக்கொளுத்த அவ்வக்கினி கொஞ்சமாகிலும் அவனைத் தகிக்கமாட்டாமல் அதிசீதளமானதனால், நெருப்பும் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாமற் போயினமை பிரசித்தம். "நம்பெருமா னெழுத்தெட்டின் பெருமை நவிலுமதோ, சம்பரன்மாயம் புரோகிதர்சூழ்வினை தாரணிவாள், வெம்படை மாசுணம் மாமதவேழம் விடந் தழல் கால், அம்பரமே முதலானவை பாலனுக்கு அஞ்சினவே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

புள்ளை [சடாயுவென்னும் பெரியவுடையாரைக்] குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்ததுபோல எம்பெருமான் சேவை சாதிக்கின்ற தலமாதல்பற்றி, திருப்புட்குழியென்று இத்தலத்திற்குத் திருநாம மென்பர். (அஅ)

கக. திருநின்றவூர்.

சீரறிந்து தோழிமீர் சென்றுகொணர்ந்தெனக்குப்
போரமுலைமுகட்டிற்பூட்டுமினோ—நேரவுணர்
பொன்றவூர்புட்கழுத்திற்பொன்னை மாணிக்கத்தை
நின்றவூர்நித்திலத்தை நீர்.

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

(இ - ள்.) தோழிமீர் - (எனது) பாங்கிமார்களே!—நீர்-நீங்கள்,—நேர் அவுணர் பொன்ற - எதிர்த்துப்பொருத அசுரர்கள் அழியும்படி, ஊர் - ஏறி நடத்துகின்ற, புள் - கருடாழ்வானது, கழுத்தில்-கழுத்திலே, பொன்னை - பொன்போலப் பிரகாசிப்பவனும், மாணிக்கத்தை - (இயற்கையில்) கரு மாணிக்கம்போன்ற கருநிறமுள்ளவனுமாகிய, நின்றவூர் நித்திலத்தை-திரு நின்றவூரென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய முத்துப்போன்றவனை, சீர் அறிந்து-(அவனது) சிறப்பை யுணர்ந்து,—சென்று-போய்க்கிட்டி, கொணர்ந்து - கொண்டுவந்து, எனக்கு போர - எனக்குத் திருப்தியுண்டாகும் படி, முலை முகட்டில் - (எனது) தனங்களது உச்சியின்மீது, பூட்டுமின் - அணியுங்கள்; (எ - று.)

திருநின்றவூர்ப் பத்தராவியாகிய தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்றாமையாற் பலவாறு நோவுபட, அத்துயர மாத்திரத்தையே கண்ட தோழியர் அந்நோயின்காரணமும் அதற்குப்பரி காரமும் இன்னவென்று உணராது வேறுபலவகையாக ஆராய்ந்து பரிகா ரஞ்செய்யத் தொடங்கியபோது நோயொன்றும் மருந்தொன்று மாகை யாலே அந்நோய் தீராது வளர, அதனை ஆற்றமாட்டாத அந்தத்தலைவி காணந்துறந்து தானே தனதுநோயையும் நோயின்காரணத்தையும் அந் நோய்தீர்க்கும் மருந்தையும் அம்மருந்தைப் பிரயோகிக்கும் விதத்தையும் உணர்த்துதல், இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயம். இங்ஙனம் களவைவெளிப் படுத்துதலின் காரணம் - தன்கருத்தைத் தோழியர்மூலமாகத் தாய்மார்க் கும் அவர்கள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும்பெரியோர்க்கும் தெரிவித்துத் தன்னை அவனுக்கே விரைவில் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துவைக்கும் படி கொள்ளும் விருப்பம்.

எம்பெருமானை - பெறுதற்கு அருமையும் ஒண்மையும் பற்றிப் பொன் னாகவும், கருநிறம்பற்றி மாணிக்கமாகவும், ஸ்ரமஹரமாயிருத்தல்பற்றி முத் தாகவும் கூறினள்;"வெள்ளறையுள் கல்லறைமேற்பொன்னை,மரதகத்தை," "நின்றவூர் நின்ற நித்திலத்தொத்தினை," "நின்றவூர் நித்திலத்தை" என்ற ஆன்றோர் அருளிச்செயல்கள் காண்க. எம்பெருமானொருத்தனையே இவ் வாறு பொன்னாகவும் மாணிக்கமாகவும் நித்திலமாகவும் குணபேதத்தால் வியப்புத்தோன்றக் கூறியது - பலபடப்புனைவணியாம். எம்பெருமானைப் பொன் மாணிக்கம் முத்து என்று உருவகத்தாற் கூறியதற்கு ஏற்ப, 'முலை முகட்டிற்பூட்டுமின்' என்று தலைவி சமத்காரந்தோன்றக் கூறினள்; பொன் முதலியவை முலைமுகட்டிற் பூணத்தக்க பொருள்களாதல் காண்க. 'முலை

முகட்டிற்பூட்டுமினோ' என்றதனால், "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்றவாறு அப்பிராட்டியோடொப்ப எம்பெருமானைத் தான் அநுபவிக்கப் பாரிக்கின்றனள் இத்தலைவி யென்பது பெறப்படும். சீர் அறிந்து என்பதற்கு - "மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்" என்றபடி அவ்வெம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருத்தற்குப் பேச்சுப் படாதபடி அநந்யார்ஹையான எனது சிறப்பை யறிந்து என்றும் உரைக்கலாம்.

எம்பெருமான் ஒருகால் காட்சிகொடுத்து மறைய, பின்பு பிரிவாற்றாதுவருந்துகின்ற ஐயங்கார் தம்பக்கல் பரிவுடையாரை நோக்கி 'எம்பெருமானை என்னிடத்திற்சேர்த்து என்னை ரக்ஷிக்கப் பாருங்கள்' என்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் உய்த்து உணர்க. (௧௬)

௧௭. திருவெவ்வுளூர்.

நீர்மைகெடவைதாரு நின்னோடெதிர்த்தாருஞ்
சீர்மைபெறநின்னடிக்கீழ்ச்சேர்கையினா—னேர்மையிலா
வெவ்வுளத்தனேன்செய்மிகையைப்பொறுத்தருளி
யெவ்வுளத்தனே நீயிரங்கு.

(இ - ள்.) எவ்வுள் அத்தனே - திருவெவ்வுளூர் என்னுந் திவ்வியதலத்தில் எழுந்தருளிய தலைவனே!—நீ—,—நீர்மை கெட-(தமது)தன்மை அழியும்படி, வைதாரும் - (உன்னை) நிந்தித்தவரும், நின்னோடு எதிர்த்தாரும் - உன்னோடு எதிர்த்துப்போர்செய்தவரும், (தாங்கள்செய்த அபராதத்தினால் அழிந்துபோகாமல்), சீர்மை பெற - சிறப்பு அடையும்படி, நின் அடிக்கீழ் சேர்கையினால் - உனது திருவடிகளிற் சேர்தலினாலே,— நேர்மை இலா - நல்லகுணமில்லாத, வெம் உளத்தனேன் - கொடிய சிந்தனையையுடைய யான், செய் - செய்த, மிகை - குற்றங்களையும், பொறுத்து அருளி - உனது திருவருளினாற் பொறுத்துக்கொண்டு, இரங்கு - (என்திறத்தில்) திருவுள்ளமிரங்கி (உனக்கு) ஆட்கொள்வாயாக; (எ - று.)

வைதார் - சிசுபாலன் முதலானோர். எதிர்த்தார் - தந்தவக்ரன் முதலானோர். எம்பெருமான் தன்னைவிரும்பி இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு பக்தியோடு வாழ்த்தியவர்க்கும் வழிபட்டவர்க்கும் பரமபதம் அளித்தல் போலவே, தன்னை வெறுத்து இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு வைதவர்க்கும் எதிர்த்துப்போர்செய்தவர்க்கும் பரமபதம்அளித்தருள்கின்றனனென்பதையும்; அபாரகருணாநிதியான அப்பெருமான் உயிர்கட்கு நற்கதியளித்தற்குத் தன்சம்பந்தமான ஏதேனும் ஒன்றை வியாஜமாகக்கொண்டு அருள் செய்கின்றனனென்பதையும்; எவ்விதத்திலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிப்பது எம்பெருமானது இயல்பு என்பதையும்; ஏதேனும் ஒருவியாஜத்தை அபேக்ஷிக்கும் எம்பெருமான் த்வேஷாதிகளினாலாவது செய்யும் நாமஸங்கீர்த்தநாதிகளையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான மகோதாரனென்பதையும் இங்கு உணரலாம்; "வைதாரையு முன்னமைந்தானிறை மலர்த்தாளில்வைத்

தாய், மொய்தாரையத்தனை நீங்கிழைத்தேனையு மூதுலகிற், பெய்தாரை வானிற் புரப்பா னிடப்பெருக்கிரியாய், கொய்தாரைவேய்ந்த திருவடிக் கீழ்த் தொண்டுகொண்டருளே" என்றார் அழகரந்தாதியிலும். 'எம்பெரு மானது திருவடியே வீடு' என்ற கொள்கை, இரண்டாமடியில் விளங்குகின் றது. 'எவ்வுளத்தனே' என்ற விளியால், வைதாரையும் எதிர்த்தாரையும் கூடக் கைவிடமாட்டாது திருவடிக்கீழ்ச்சேர்த்துக்கொள்ளும் உரிமையுடை யவன் எம்பெருமா னென்பது, பெறப்படும். "செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே" என்பது திருமழிசையார் பாசுரம்.

திருமால் சாலிஹோத்திர மகாரிஷிக்குப் பிரதியக்ஷமாகி, உறைதற்கு உரிய உள் 'எவ்வுள்' என வினவியதனால், இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுளூ ரென்று திருநாமமாயிற் றென்பர். (கூ0)

கஅ. திருநீர்மலை.

இரங்குமுயிரனைத்துமின்னருளாற்காப்பா
னரங்கனொருவனுமேயாதல்—கரங்களாற்
போர்மலைவான்வந்தபுகழ்வாணன்காட்டினு
னீர்மலைவாழெந்தையெதிர்நின்று.

(இ - ள்.) இரங்கும் - வருந்துகின்ற, உயிர் அனைத்தும் - எல்லாவுயிர் களையும், இன் அருளால் - (தனது) இனியகருணையினால், காப்பான் -பாது காப்பவன், அரங்கன் ஒருவனுமேஆதல்-திருவரங்கநாதன் ஒருத்தனேயாவ னென்ற விஷயத்தை, கரங்களால் - (தனது) ஆயிரங்கைகளினாலும், போர் மலைவான் வந்த - போர்செய்யும்படி வந்த, புகழ் வாணன் - பிரசித்திபெற்ற பாணாசுரன், நீர்மலை வாழ் எந்தை எதிர் நின்று - திருநீர்மலையென்னுந் திவ் வியதலத்தில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற எம்பெருமானது எதிரிலே நின்று, காட்டினன்—; (எ - று.)

பாணாசுரன் முதலிற் சிவபிரானை யடுத்து அவனது துணைவலியாற் செருக்கிக் கண்ணபிரானோடு போர்செய்யத்தொடங்கி, இடையிலே தனது பரிவாரங்களோடு சிவபிரான் கைவிட்டு ஓடியதனால் தனதுகுறைகள்தீரவும் தன்விருப்பம்கைகூடவும் பெருமையோடு அப்பிரானது சக்கராயுதத்தினாற் கைகள் அறுப்புண்டு, சிவபிரான்பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி நான்குகைகளோ டும் உயிரோடும் தன்னை அக்கண்ணபிரான் விட்டிட்டதைக் காணவே, அவ் வசுரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று துணிந்து அப்பிரானை வணங்கி உறவுபூண்டு அத்திருமாலருளாற் பேறுபெற்று உய்ந்தனனென்பது பிரசித்த மாதலால், ஸ்ரீரங்கநாதனே எல்லாவுயிர்களையுந் தமோற்றத்தினின்று நீக் கிக் காக்கின்ற கடவுளாவ னென்றதைக் காட்டியவ னாவான்; "வணங்கரி யா னரங்கன் னடியார்தொழ வாளரவு, வணங்கரியாடல்பரிதேர் நடத் தெந்தை வானவர்க்கும், வணங்கரியா னன்றிக் காப்பாரில்லாமை விண் மண்ணறியும், வணங் கரியானவர் வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண் டனே" என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும்.

'புகழ்வாணன்' என்றது அவன் சிவபிரான் தனது வாயிலிற் கணங்களோடு பாதுகாவலாகும் பெருமை பெற்றிருந்தவனென்பதையும், 'கரங்களால் போர்மலைவான்' என்றது - தான் ஆயிரங்கைகள் கொண்டதனால் போர்த்தினவு மிஞ்சப்பெற்றிருந்தவனென்பதையுங் காட்டும். "ருத்ரனும் ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கையே தொழிலாகவுடையனாய், விடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே யிருக்கத் தழல்நிறவண்ணனாய், தன்னையாஶ்ரயித்தவர்களை 'அறுத்துத்தா, பொசித்துத்தா' என்று கொடுந்தொழில்களைச் செய்வித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னை ஆஶ்ரயித்த வாணனை 'தலையிற்பூவாடாதே நோக்குகிறேன்'என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணித் தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடுசெய்த்தாப்போலே செய்க்கக்கண்டு 'உயிருண்டாகில் உப்புமாறியுண்ணலாம்' என்று நெற்றியிற் கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு நழுவினவனுகையாலும் ....ரக்ஷகனுகமாட்டான்......ஈஶ்வரன் மாதாக்கள்கைவிட்ட அவஸ்தையிலும் "பின்னுநின்னடியேனுக்கு உற்றானாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றான்" என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும், இன்சொல்லுச்சொல்லியும், ப்ராதாக்களும் பர்த்தாக்களும் நெகிழநின்றவன்று தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோயும், புருவம்நெரித்த விடத்திலே தேரைநடத்தியும், மார்பிலே அம்பேற்றும், சாவாமல் நோக்கியும், செத்தாரை மீட்டும் நாராயணாஸ்த்ரப்ரயுக்தமான உதரத்தெரிப்பாலே அகவாயிலேநின்று ஸத்தையைநோக்கிக்கொண்டுபோருகையாலே இவனே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்" என்ற ப்ரபந்நபரித்ராணம் இங்குக் காணத்தக்கது. "வாணபுரம்புக்கு முக்கட்பிரானைத் தொலைய வெம்போர்கள்செய்து, வாணனை யாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலமே" என்பது, நம்மாழ்வார் பாசுரம். நீரானது அரண்போலச் சூழப்பெற்ற மலையாதல்பற்றி, இத்தலம், திருநீர்மலை யெனப் பெயர்பெறும். (கக)

கஉ. திருவிடவெந்தை.

நின்றுதிரியும்பிறவியெல்லாநேர்வித்துக்
கொன்றுதிரியுங்கொடுவினையா—வின்று
வெருவிடவெந்தைக்கேவிழுமியதொண்டானேன்
திருவிடவெந்தைக்கேசெறிந்து.

(இ - ள்.) நின்று திரியும் பிறவி எல்லாம் நேர்வித்து - நிலைத்திணைப் பொருளும் [ஸ்தாவரமும்] இயங்குதிணைப்பொருளும் [ஜங்கமமும்] ஆகிய எல்லாப்பிறவிகளையும் (எனக்கு) உண்டாக்கி, கொன்று திரியும் - (என்னை) மிகவும்வருத்திக்கொண்டு திரிகின்ற, கொடு வினையார் - மிகக்கொடிய தீவினைகள், இன்று - இப்போது, வெருவிட - அஞ்சியோடும்படியாக, (யான்), திருவிடவெந்தைக்கே செறிந்து - திருவிடவெந்தையென்னுந் திவ்யதலத்தில் நெருங்கி, எந்தைக்கே விழுமிய தொண்டு ஆனேன் - (அத்தலத்தில் எழுந்தருளிய) எமதுஸ்வாமியாகிய நித்யகல்யாணப்பெருமானுக்கே சிறந்த அடியவனாயினேன்; (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டதனால், எனக்குப் பிறவித்துன்பங்களை இதுகாறும் விளைத்து என்னை வருத்திவந்த பாவங்களெல்லாம் இனி என்னையணுகாது அஞ்சியோடுமென்பதாம். "அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினையராவார், முகஞ்சிதைவராமன்றேமுக்கி-மிகுந்திருமால், சீர்க்கடலையுள்பொதிந்த சிந்தனையேன்றன்னை, யார்க்கடலாஞ் செவ்வேயடர்த்து," "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் - ஆனின்ற, கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம், வன்றுயரையாவா மருங்கு" என்பன நம்மாழ்வார்பாசுரம். செறலினால், 'கொடுவினையார்'என அஃறிணையை உயர்திணையாக் கூறினர்; திணைவழுவமைதி.

இத்தலத்தி லெழுந்தருளிய வராகப்பெருமாள் தமதுதேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டிருத்தலால், இத்தலத்திற்குத் திருவிடவெந்தையென்று திருநாமமாயிற்று. (கூஉ)

உ௦. திருக்கடன்மல்லை.

செறிந்தபணைபறித்துத்திண்களிற்றைச்சாடி
முறிந்துவிழப்பாகனையுமோதி—யெறிந்து
தருக்கடன்மல்லைக்குமைத்தான்றஞ்சமென்றுநெஞ்சே
திருக்கடன்மல்லைக்குட்டிரி.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!— செறிந்த - நெருங்கியுள்ள, பணை-தந்தங்களை, பறித்து - பிடுங்கி, (அவற்றைக்கொண்டே), திண் களிற்றை - வலிய (குவலயாபீடமென்னும்) மதயானையை, சாடி - அடித்துக் கொன்று,—பாகனையும் - (அவ்யானையை நடத்துபவனான) பாகனையும், முறிந்து விழ - இறந்து கீழ்விழும்படி, மோதி எறிந்து-அடித்துத் தள்ளி,— தருக்கு அடல் மல்லை - செருக்கையும் தேகவலிமையையுமுடைய மல்லர்களை, குமைத்தான்-பொருது கொன்றவனாகிய திருமாலே, தஞ்சம் என்று-ரக்ஷகமென்று (அறுதியிட்டு), திருக்கடன்மல்லைக்குள் திரி - திருக்கடன்மல்லையென்னூர் திவ்வியதலத்திற் சென்று திரிவாயாக; (எ - று.)

எம்பெருமானையே ரக்ஷகமாக நினைத்துத் திருக்கடன்மல்லையிற் சென்று வசித்தால் அப்பெருமான் விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி நற்கதியளிப்ப னென்பதாம். இது, பூதத்தாழ்வார் திருவவதாரஸ்தலம். (கூங)

உக. திருவல்லிக்கேணி.

திரிந்துழலுஞ்சிந்தைதனைச்செவ்வேநிறுத்திப்
புரிந்துபுகன்மின்புகன்றால்—மருந்தாங்
கருவல்லிக் கேணியாமாக்கதிக்குக் கண்ணன்
றிருவல்லிக்கேணியான்சீர்.

(இ - ள்) திரிந்து உழலும் - (ஐம்புலவாசைகளிற்) சென்று அலைகின்ற, சிந்தைதனை - உங்கள் மனத்தை, செவ்வே நிறுத்தி -(அவ்வாறுசெல்லவொட்

டாது) நேராகநிறுத்தி, திருவல்லிக்கேணியான் - திருவல்லிக்கேணியென்னும் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய, கண்ணன் - கண்ணபிரானாகிய வேங்கடகிருஷ்ணனது, சீர் - கீர்த்தியை, புரிந்து புகன்மின் - விரும்பிக் கூறுங்கள்; புகன்றால் - அவ்வாறு புகழ்ந்துகூறினால், (அது),—கரு வல்லிக்கு - கருப்பமாகிய கொடிக்கு, மருந்து ஆம் - (நசிக்கச்செய்யும்) ஔஷதமாம்; மா கதிக்கு - சிறந்த முத்தியுலகத்துக்கு, ஏணி ஆம் - (ஏறிச்செல்லுதற்குஉரிய) ஏணியாகும்; (எ - று.)

மனத்தைப் பலவிஷயங்களிற்செல்லாது ஒருவழிப்படுத்தித் திருவல்லிக்கேணியி லெழுந்தருளிய திருமாலின் கீர்த்தியை யெடுத்துக்கூறினால், அது கொழுந்தோடிப்படர்கின்ற கர்ப்பபரம்பரைகளை நீக்கி முத்திநெறியிலேறுதற்கு எளியஉபாயமாகு மென்பதாம். கருவல்லிக்கு மருந்து - பிறப்புக்களை இனி உண்டாகவொட்டாது தடுக்குந் திவ்யௌஷதம். கீழிடத்திலிருந்து மேலிடத்திலேறுதற்கு ஏணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்தி லேறுதற்குக் கண்ணபிரானதுபுகழ்கள் இன்றியமையாத உபாயமாமென்பது, 'ஏணியாம் மாகதிக்கு' என்றதன் கருத்து. கண்ணன் - பார்த்தசாரதியுமாம்.

இது-தொண்டைமான்சக்கரவர்த்தியின் பிரார்த்தனைப்படியே திருவேங்கடமுடையான் கண்ணனாகத் தனதுகுடும்பத்தோடு சேவைசாதித்த தலம்; இத்தலத்துப்புஷ்கரிணி - அல்லிப்பூக்கள் நிறையப்பெற்றதனால், கைரவிணியென்று வடமொழியிலும், திருவல்லிக்கேணி யென்று தென்மொழியிலும் பெயர்பெறும். இந்தப் புண்ணியதீர்த்தத்தின்பெயரே இத்தலத்திற்கும் பெயராயிற்றென்க. இது மயிலையை யடுத்திருத்தலால், மயிலைத்திருவல்லிக்கேணி யெனப் பெயர்பெறும்; இம்மயிலையே பேயாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலமாம். (கூச)

உஉ. திருக்கடிகை.

சீரருளானம்மைத்திருத்திநாமுன்னறியாக்
கூரறிவுந்தந்தடிமைகொண்டதற்கே—நேரே
யொருகடிகையும்மனமே யுள்ளுகிலாய் முத்தி
தருகடிகைமாயவனைத்தான்.

(இ - ள்.) மனமே—!—சீர் அருளால் - சிறந்ததிருவருளினால், நம்மை—, திருத்தி - நல்லவழியிற் செல்லுமாறு செய்து, நாம் முன் அறியா கூர் அறிவும் தந்து - நாம் இதற்குமுன்னே அறிந்திராத நுட்பமான அறிவையும் (நமக்குக்)கொடுத்து, அடிமை கொண்டதற்கு - (நம்மை) ஆட்கொண்டதற்காக,—முத்தி தரு கடிகை மாயவனை - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நற்கதியையளிக்குந் திருக்கடிகையென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய எம்பெருமானை, நேரே - நேராக, ஒரு கடிகையும் - ஒருநாழிகைப் பொழுதாவது, உள்ளுகிலாய் - நினைக்கமாட்டாய்; (எ - று.)—தான் - ஈற்றசை.

எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுககிருபையினால் நம்மைத்திருத்தி நுண்ணியபகுத்தறிவைக்கொடுத்து நம்மையாட்கொண்டதற்காக, அப்பெருமா

னைச் சிறிதுபொழுதாவது சிந்திக்கலாமே! அதுவுஞ்செய்யாது செய்ந்நன்றி மறந்தவனாய் வாளா கிடக்கின்றனையே! இது என்ன துர்ப்புத்தி? என்று தமது நெஞ்சத்தின்நிலையை இகழ்ந்தவாறு. நம்மிடத்து நன்மை சிறிதுமில்லாதிருக்கையிலும் அவ்வெம்பெருமான் வலியக் கருணைசெய்து திருத்தி நம்மை அடிமைகொண்டதற்குக் கைம்மாறு - அப்பிரான்விஷயத்தில் உபகாரஸ்மிருதி செய்யவேண்டுவதன்றி, வேறுதொழிலின்று என்பது இங்குப் போதரும்.

ஒருவர் ஒருகடிகைப்பொழுது இத்தலத்தி லுறைந்தாலும் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்கு மாதலால், இத்தலத்திற்குக் கடிகையென்று திருநாமம்: கடிகாசல மெனப்படும். இது, சோளதேசம்போன்று வளம்மிக்கு நரசிங்கமூர்த்தி உறைதற்கு இடமாயிருத்தல்பற்றி, சோளஸிம்ஹபுரமென்றும் வழங்கப்பெறும். சோளஸிம்ஹராஜனது புர மெனினுமாம். (கூரு)

தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் - க௨.

க. திருவேங்கடம்.

தானேசரணமுமாய்த் தானேபலமுமாய்த்
தானேகுறைமுடிக்குந்தன்மையான்—றேனேய்
திருவேங்கடந்தொழுதேந் தீயவிபூதிக்குண்
மருவேங் கடந்தனெமிவ்வாழ்வு.

(இ - ள்.) தானே—, சரணமும் ஆய் - உபாயமாகியும், தானே—, பலமும் ஆய் - உபேயமாகியும், தானே குறை முடிக்கும் தன்மையான் - தானே (அடியார்களது) மனக்குறையைப் போக்கி அவரெண்ணத்தை ஈடேற்றுந் தன்மையுடையவனாகியு மிருக்கின்ற திருவேங்கடமுடையானது, தேன் நேய் திருவேங்கடம் - தேன் நிறைந்த (பொழில்கள்சூழ்ந்த) திருவேங்கடமென்னுந் திவ்யதலத்தை, தொழுதேம் - வணங்கினோம்; (அதன்பயனாக), தீய விபூதிக்குள் - கொடிய இந்தலீலாவிபூதியில், மருவேம் - இனிப் பொருந்தமாட்டோம்; இ வாழ்வு - இந்த ஸாம்ஸாரிகவாழ்க்கையை, கடந்தனெம் - இனிக் கடந்துவிட்டோம்; (எ - று.)

எம்பெருமான் தன்னைச் சேர்தற்குத் தானே உபாயமாகியும், அவ்வாறு சேர்ந்தால் பயனாகியும், அவ்வாறு சேரவொட்டாமல் குறுக்கேவருகின்ற விரோதிகளை போக்கிப் பயனளிப்பவனாகியும் நிற்பனென்று அந்த எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை முன்னிரண்டடிகளினால் விளக்கினர். இவ்வாறான எம்பெருமானைத் தாம் அடைக்கலமாகச் சேர்ந்ததனால், இனி இந்தஸம்ஸாரவாழ்க்கை யொழிந்து இந்த லீலாவிபூதியைவிட்டு நித்யவிபூதியாகிய மோட்சத்தைச் சேர்தல் திண்ண மென்பதாம். த்ரிபாத்விபூதியைப்போலல்லாது புலனுகைத்துன்பங்கட்கும் இடமாயிருத்தல்பற்றி, லீலாவிபூதியை 'தீயவிபூதி'

என்றார். கடந்தனெம் - தெளிவுபற்றி எதிர்காலத்தை இறந்தகாலத்தாற் கூறிய காலவழுவமைதி. (கூசு)

உ. திருச்சிங்கவேள்குன்றம்.

வாழ்குமரன்மேற்கனகவஞ்சகன்மேலோர்முகத்தே
சூழ்கருணையும்முனிவுந்தோன்றியவாற்—கேழ்கிளரு
மங்கவேள்குன்றவழல்சரபத்தைப்பிளந்த
சிங்கவேள்குன்றத்தினார்க்கு.

(இ - ள்.) கேழ் கிளரும் - நிறம்விளங்குகின்ற, அங்கம் வேள் - அழகிய தேகத்தையுடைய மன்மதன், குன்ற - சாம்பலாயழியும்படி, அழல்-(தனது நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து) கோபித்த, சரபத்தை - (சிவபிரானது அவதாரமாகிய) சரபமென்னும் விலங்கை, பிளந்த - பிளந்து அழித்த, சிங்கவேள்குன்றத்தினார்க்கு - சிங்கவேள்குன்றமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய நரசிங்கப்பிரானுக்கு, வாழ் குமரன்மேல் - கடவுளினருள்பெற்ற பிரகலாதனென்னும் சிறுவனிடத்து, ஓர் முகத்து - ஒருபால், சூழ் கருணையும் - நிறைந்த பேரருளும்,—கனகம் வஞ்சகன்மேல்-(அவனது தந்தையான) வஞ்சனைக்குணமுடைய இரணியன்மீது, (ஓர்முகத்து - ஒருபால்), முனிவும் - கடுங்கோபமும், தோன்றிய - உண்டாயின; (எ-று.)—ஏ, ஆல்-ஈற்றசைகள்.

தனதுமெய்யடியானான பிரகலாதனை இரணியன் வருத்தியதுபற்றி அன்னான்மீது பெருஞ்சினமும், பெற்றதந்தை தன்னைப் பலவாறாக நலியவும் அந்நிலையிலும் தனது மெய்யன்பு மாறாமலிருந்ததுபற்றிப் பிரகலாதாழ்வான்மீது திருவருளும் நரசிங்காவதாரமூர்த்திக்கு ஒருங்கே தோன்றின வென்க; இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்று மாறான குணங்களை ஒருங்கே எம்பெருமான்கொண்டது, அப்பிரானது ஆச்சரியகுணயோகத்தை விளக்கும்.

சரபம் - இரண்டுதலைகளையும் சிறகுகளையும் கூரியநகமுள்ளஎட்டுக் கால்களையும் மேல்நோக்கியகண்களையு முடைய தொரு மிருகவிசேடம்; இதனைப் பறவையென்றலு முண்டு. இது, சிங்கத்தை எளிதிற்கொல்லுந் திறமுடையது. வெறுஞ்சிங்கமன்றி நரசிங்க மாதலாலும், ஸாமாந்யஸிம்ஹமன்றி வரம்பிலாற்றலுடையபுருஷோத்தமனது அவதாரமான திவ்யஸிம்ஹ மாதலாலும், இது சரபத்தைக் கொன்றிட்டது. இரணியனென்ற பெயர் பொன்னிறமானவனென்று பொருள்படுதலால், அதன்பரியாயநாமமாக 'கனகன்' என்றார்: இரணியம் கனகம் என்பன - பொன்னின் பெயர்கள். முதலடியில் முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள் காண்க.

சிங்கமாகிய யாவரும் விரும்பப்படுகின்ற கட்டழகுடைய பெருமான் எழுந்தருளிய திருமலை யாதலால், சிங்கவேள்குன்றம் என்று இத்தலத்திற்குப் பெயர்: 'சிங்கவேழ்குன்றம்' என்று வழங்குதலு முண்டு: அப்போதைக்கு நரசிங்கமூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஏழுகுன்றங்களையுடையது எனப் பொருள் காண்க; இதுவே அஹோபில மெனப்படும். (கூஎ)

௯௮. திருவயோத்தி.

ஆர்க்குமிதுநன்றுதீதானுலுநெஞ்சேநீ
பார்க்கும்பலகலையும்பன்னுதே—சீர்க்குந்
திருவையோத்திப்புயலைச் சீரியமெய்ஞ்ஞானத்
துருவை யோத்திற்பொருளை யோர்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!—இது - (யான்சொல்லுகின்ற) இவ்விஷயம், ஆர்க்கும் நன்று - எல்லோர்க்கும் நல்லதே; தீது ஆனாலும் - (ஒருகால்அதனால்) தீமையேநேர்வதானாலும்,—நீ—,பார்க்கும் பல கலையும்- (உலகத்திற்) காணப்படுகின்ற பலவகைச்சாஸ்திரங்களையும், பன்னுது - கண்டபடி கற்காமல், சீரிய மெய் ஞானத்து உருவை - சிறந்த தத்துவ ஞான சொரூபியானவனும், ஓத்தின் பொருளை - வேதத்தின் அர்த்தமாகி யிருப்பவனுமாகிய, சீர்க்கும் திரு ஐயோத்தி புயலை - சிறப்புப்பொருந்திய திருவயோத்தியென்னுந்திவ்யதலத்தி லெழுந்தருளிய காளமேகம்போலக் கருநிறமுடைய ஸ்ரீராமபிரானை, ஓர் - தியானிப்பாயாக; (எ - று.)

தர்க்கம் வியாகரணம் முதலிய உலகத்துச்சாஸ்திரங்கள் பலவற்றையும் படித்துப் பழுதே பலபகலும்போக்காமல், தத்துவஞானஸ்வரூபியாகிய கடவுளையே தியானஞ் செய்வாயாக என்று மனத்திற்கு உபதேசித்தன ரென்க. உலகத்துவழங்குகின்ற சாஸ்திரங்களிற் பயிலுதல் வேதத்தின் நுண்ணியபொருளை உணர்தற்பொருட்டே யாதலாலும், வேதப்பொருளாகிய கடவுளை யறியாது மற்றைச்சாஸ்திரங்களிற் பயில்வது பயனற்றதாதலாலும் அதனைவிட்டு வேதப்பொருளாகிய கடவுளைத் தியானித்தலே சிறந்த செயலாகு மென்பதாம். அன்றியும், கலைகளிற்பயிலுதல் மிகவும்வருத்தமாயிருத்தலோடு புத்தியில்நிஷ்கர்ஷம் தோன்றாமல் புத்திசலித்தற்குங் காரணமாயிருத்தலால் அதனைநீத்து, கடவுளை உபதேசத்தினா லுணர்ந்து வழிபடுக வென்று போதித்தன ரென்க; "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம் - புத்தேச் சலநகாரணம் | உபதேஶாத் ஹரிம் புத்வா-விரமேத்ஸர்வகர்மஸு" என்ற மேற்கோள் இங்கு உணரத்தக்கது. கடவுளைத் தியானித்தலென்பது அனைவர்க்குங்கடமை யாதலால் 'ஆர்க்கும் இதுநன்று' என்றும், அவ்வாறு செய்தலில் தீதொன்றுமில்லை யென்பதை வற்புறுத்துதற்பொருட்டு 'தீதானாலும்' என்றும் கூறினர். திருவயோத்தியென்பது - திரிபுநோக்கி, திருவையோத்தி என வந்தது. ஓதப்படுதலினால், வேதத்திற்கு 'ஓத்து'எனப் பெயர்.

அயோத்தி - பகைவர்களாற் போர்செய்து வெல்லமுடியாதது எனப் பெயர்பெறும்: அரண்முதலியவற்றால் மிக்கபாதுகாவலையுடையது என்பது கருத்து; இது, ஸ்ரீராமபிரானது திருவவதாரஸ்தலம்: முத்திதரும் நகரமேழனுள் ஒன்று. (௯௮)

௯௯. திருநைமிசாரணியம்.

ஓரறிவுமில்லாதவென்போல்வார்க்குய்யலாம்
பேரறிவுண்டேனும்பிறர்க்கரிது—பாரறிய
நைம்மிசாரண்ணியத்துநாதரடியாரோடு
மிம்மிசார்வுண்டாயினால்.

(இ - ள்.) பார் அறிய-உலகத்தார் அறியும்படி, நைமிசாரண்ணியத்து நாதர் அடியாரோடும்-திருநைமிசாரணியத்தி லெழுந்தருளிய ஸர்வஸ்வாமியினது பக்தர்களோடும், இம்மி சார்வு உண்டாயினால் - கொஞ்சமாவது சம்பந்தமேற்படுமேயாயின்,—ஓர் அறிவும் இல்லாத - சிறிதேனும் அறிவில்லாத, என் போல்வார்க்கு - என்னைப்போன்றவர்கட்கும், உய்யல் ஆம் - ஈடேறுதல்கூடும்; பிறர்க்கு -(அவ்வாறு பாகவதசம்பந்தம்பெறாத) மற்றையோர்க்கு, பேர் அறிவு உண்டு எனும் - விசேஷஞானம் உளதாயினும், அரிது - (ஈடேறுதல்) முடியாத காரியமாகும்; (எ - று.)

வீடுபேற்றுக்கு அறிவு பிரதானகாரண மன்று; பாகவதசம்பந்தமே முக்கியமானகாரண மென்பதாம். "ஜ்ஞாந அநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே அமைகிறாப்போலே" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணமும், "பகவல்லாபஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும், தததநுரூப [அந்தஞானத்திற்குஏற்ற] அநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும் பகவல்லாபத்துக்கு "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா - யேசவைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: | தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி - தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் [பசுவாயிருந்தாலும் மநுஷ்யனாயிருந்தாலும் பக்ஷியாயிருந்தாலும் யாராயிருந்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யாஶ்ரயித்தவர் - அந்தஸம்பந்தத்தினாலேயே அந்தவிஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தைச் சார்வர்]" என்றும், "யம்யம்ஸ்ப்ருஶதிபாணிப்யாம் - யம்யம்பஶ்யதி சக்ஷுஷா | ஸ்தாவராண்யபிமுச்யந்தே - கிம்புநர்பாந்தவா ஜநா: [விஷ்ணுபக்தனது ஸ்பர்சம் நேரிட்டாலும் பார்வைக்கு இலக்கானாலும் ஸ்தாவரங்களும் மோக்ஷம்பெறும்; அப்படியிருக்க, பந்துக்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகிறாப்போலே" என்ற அதன்வியாக்கியானமும் இங்குக் காணத்தக்கன. (பாகவதர்கட்கு இடைவழியில் இளைப்புத்தீருமாறு நிழல்கொடுத்து உதவின புளியமரமொன்று ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் திருவருளால் முத்திபெற்ற வரலாறு இங்குக் கருதத்தக்கது.)

ஒருகாலத்தில் முனிவர்கள் 'தவஞ்செய்தற்குச் சிறந்த இடம் நிலவுலகத்தில் யாது?' என்று தங்களுக்கு விளக்கிக்காட்டுதற்பொருட்டுப் பிரமனை வேண்டியபோது, அம்முனிவர்க்கு, அப்பிரமதேவன் தான் ஒருதருப்பையை யாழியைச்செய்து மண்ணுலகத்திலுருட்டி அதுசென்று நின்றஇடத்தையே சிறந்ததென்று காட்டின னாதலால், அதற்கு இடமான இத்தலம் நைமிசமெனப் பெயர்பெற்றது. நைமிசம் - நேமிவிழுந்த இடம். (கக)

ரு. திருச்சாளக்கிராமம்.

உண்டாமுறைமையுணர்ந்தடிமைப்பேர்பூண்டேன்
பண்டாங்குடிகுலத்தாற்பன்மதத்தாற்—கொண்டாட்டா
லாளக்கிராமத்தாலல்லற்பேர்பூணமற்
சாளக்கிராமத்தார்தாட்கு.

(இ - ள்.) பண்டு ஆம் - தொன்றுதொட்டுவருகிற, குடி (ஆல்) - குடியினாலும், குலத்தால் - குலத்தினாலும், பல் மதத்தால் - பலவகையாகவுள்ள

மதத்தினாலும், கொண்டாட்டால்-(தாம்தாம்செய்யுந் தொழில்முதலியவற்றா லுண்டாகின்ற) ஏற்றத்தினாலும், ஆள் அ கிராமத்தால் - உரிமைகொண்டு வசிக்கிற தம்தமது கிராமத்தினாலும், அல்லல் பேர் பூணுமல் - துன்பத்திற்கு இடமாகிய பெயரை வைத்துக்கொள்ளாமல்,—சாளக்கிராமத்தார் தாட்கு-சாளக்கிராமமென்னும் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலினது திருவடிகளோடு, உண்டாம் - பொருந்திய, முறைமை - சம்பந்தத்தை, உணர்ந்து - ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டு, அடிமை பேர் - (அப்பெருமானுக்கு) அடியவனென்கின்ற பேரை [தாஸ்யநாமத்தை], பூண்டேன் - வைத்துக் கொண்டேன்; (எ - று.)

குடி முதலியவற்றால் வருகின்ற பேர்கள் அகங்காரத்திற்கே இடனாகி அழிதற்கே யுரியனவாதலோடு தாமும் நிலையாதன வாதலால் அவற்றை நல்லாசிரியரது உபதேசம் முதலியவற்றால் அறநீத்து, ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்றபேராகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனென்கின்ற அடிமைப்பேரைப் பூண்டு கொண்டே னென்று தாம் நல்லுணர்ச்சிபெற்றிருத்தலை இப்பாசுரத்தால் தெரிவிக்கின்றன ரென்க. "அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பை [மாலின்யத்தை]த் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத பேர் அடியா னென்றிற. க்ராம குலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்கியங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன. குடி குலம் முதலியவற்றால் வரும் பெயர்கள் உடலைப்பற்றி வருவன வாதலால், அவற்றிற்கும் ஆத்துமாவுக்கும் யாதொருதொடர்பு மில்லாது நின்று உடலொழியும்போது அவை தாமும் ஒழியும்; ஆகலான், அவற்றால் ஆத்மாவுக்கு எவ்வகைப்பயனும் விளையாது; அடிமைப்பேரோ என்றும் உளதாகையால் அதனையுணர்ந்து பூண்டோர்க்கு எம்பெருமானது பேரருள் சித்திக்கு மென்க. இங்ஙனம் குலம் குடி முதலியவற்றால் வரும் பேர்கள் கேவலம் அகங்காரத்திற்கே காரணமாய் ஸ்வரூப ஹாநியையு முண்டாக்கு மென்பார் 'அல்லற்பேர்' என்றார். குடியென்பது-பிறந்த வமிசம்: குடியால்வரும் பேராவன - கந்தாடையார் ப்ரதிவாதிபயங்கரத்தார் சக்கரவர்த்தியார் என்றாற் போல்வன. குலம் - வர்ணம்: குலத்தால்வரும் பேராவன - பிராமணன் க்ஷத்திரியன் என்றாற் போல்வன. மதத்தால் வரும்பேராவன - சைவன் வைஷ்ணவன் என்றாற்போல்வன. கொண்டாட்டால்வரும் பேராவன - சதாவதானி மஹோபாத்யாயன் சமயகோளரி மகாபண்டிதன் என்றாற்போல்வன. கிராமத்தால் வரும் பேராவன - திருமலையார் நாவற்பாக்கத்தார் என்றாற் போல்வன. (கOO)

கூ. திருவதரியாச்சிரமம்.

தாட்கடிமையென் றுதமையுணரார்க்கெட்டெழுத்துங்
கேட்கவெளியிட்டருளுங்கேசவனை—வேட்கையொடு
போவதரிதானாலும்போய்த்தொழுவோ நெஞ்சமே
மாவதரியாச்சிரமத்து.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது)மனமே!—தாட்கு - (தனது)திருவடிகட்கு, அடிமை என்று - அடிமைப்பட்டவ ரென்று, தமை - தங்களது ஸ்வ

ரூபத்தை, உணரார்க்கு - அறியாத இவ்வுலகத்தவர்க்கு, எட்டு எழுத்தும் - (ஆத்மாவினது ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடிஉணர்த்துவதான) திருவஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரத்தை, கேட்க - காதிற்படும்படி, வெளியிட்டு அருளும் - கருணையோடு வெளியிட்ட, கேசவனை - திருமாலை,--போவது அரிது ஆனாலும் - யாத்திரைசெய்வது வருத்தமுடையதாயிருந்தாலும், மா வதரியாச்சிரமத்து -சிறந்தபதரிகாச்சிரம மென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வேட்கையொடு - பக்தியுடனே, போய்—, தொழுவோம் - வணங்குவோம்; (எ - று.)

முன்னொருகாலத்தில் குருசிஷ்யக்கிரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் விளக்குதற்பொருட்டு நரனென்னும் சிஷ்யனும் நாராயணனென்னுங் குருவுமாகப் பதரிகாச்சிரமத்தில் திருமால் தோன்றி, சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளி, தன்னை உணராத உலகோர்க்குத் தான் அறிந்ததொடர்பையே பற்றுசு ஆகக்கொண்டு ஈடேறுதற்கு ஏற்றவழியைக் காட்டியருளியதனால், அப்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலம் போய்த் தொழுதற்குஅரியதாயிருந்தாலும், அப்பிரான்செய்த உபகாரஸ்மிருதியால் அங்குஅருமைப்பட்டாயினுஞ் சென்று அப்பிரானைத் தொழுது உய்வுபெற வேண்டுமென்று தமதுநெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்துகின்றன ரென்க. "நாராயணனா யுலகத்தறநூல், சிங்காமைவிரித்தவன்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமும், "ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஶ்வரனையும் மறந்து ஈஶ்வரகைங்கர்யத்தையு மிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஶ்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய் நின்றது, சிஷ்யனிருக்கும் இருப்பு நாட்டார் அறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக" என்ற முமுக்ஷுப்படியும் இங்குக் காணத்தக்கன. திருமாலால் வெளியிடப்பட்ட திருமந்திரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காட்டவல்ல தென்பார் 'தமையுணரார்க்கு எட்டெழுத்துங் கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவன்' என்றார். எட்டெழுத்து - திருவஷ்டாக்ஷரம்.

பதரிகாஶ்ரமம் என்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது; (பதரி - இலந்தை மரம்.) இலந்தைமரங்களடர்ந்த ஆஶ்ரமமென்பது, பொருள்: இது - இமயமலையி லுள்ளது; அதுபற்றியே, 'போவதரிதானாலும்' என்றார். (௧0௧)

எ. திருக்கங்கைக்கரைக்கண்டம்.

மத்தாற்கடல்கடைந்துவானோர்க்கமுதளித்த
வத்தா வெனக்குன்னடிப்போதிற்—புத்தமுதைக்
கங்கைக்கரைசேருங்கண்டத்தாய் புண்டரிக
மங்கைக்கரைசே வழங்கு.

(இ - ள்.) மத்தால் - (மந்தரமலையாகிய) மத்தினாலே, கடல் கடைந்து - திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து, வானோர்க்கு - தேவர்களுக்கு, அமுது அளித்த - அமிருதத்தைக் கொடுத்தருளிய, அத்தா - தலைவனே! புண்டரிக மங்கைக்கு அரைசே - செந்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பெரியபிராட்டியார்க்குத்

தலைவனே! கங்கை கரைசேரும் கண்டத்தாய்-கங்கைநதிக்கரையிற்பொருந்திய கண்டமென்னுங் கடிநகரி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—எனக்கு - அடியேனுக்கு, உன் அடி போதின் புது அமுதை - உனது திருவடித்தாமரையில்) தோன்றுகின்ற புதிய அமிருதத்தை, வழங்கு - கொடுத்தருள்வாயாக;(எ-று.

இதனால், ஐயங்கார், எம்பெருமானை நோக்கி, உனது திருவடிகளின் போக்யதையை அனுபவிக்குமாறு எனக்குநல்லறிவைத்தந்தருள்வாயென்று பிரார்த்திக்கின்றனர். "தேனேமலருந் திருப்பாதம்," "விஷ்ணோ: பதே பரமேமத்வஉத்ஸ: [விஷ்ணுவினது சிறந்ததிருவடிகளிலே தேனின்பெருக்கு உள்ளது]" என்றபடி எம்பெருமானது திருவடிகளில் போக்யதை விஞ்சியிருக்குமென்க. பாற்கடலைக் கையினால் வருந்திக் கடைந்து அதனினின்று எழுந்த அமிருதத்தைப் பிரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கட்குக் கொடுத்தது போலன்றி,அநந்யப்ரயோஜநனான அடியேனுக்கு உன் திருவடிகளினிடத்து இயற்கையாகவேயுள்ள இனிமையைத் தருவது மிகவும் எளிதாகுமென்ற கருத்து, 'மத்தாற் கடல்கடைந்து வானோர்க்கு அமுதுஅளித்த அத்தா! எனக்கு உன்னடிப்போதிற் புத்தமுதை வழங்கு' என்ற தொடரில் தோன்றும். அமுதம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தியாத தேவர்கட்கு அதனை உண்டாக்கி யளித்த நீ அதனைவேண்டுகின்ற எனக்கு இயற்கையாக உன்னிடத்திலுள்ள அதனை அளிக்கலாகாதோ? சமயம் வந்தபோதுமாத்திரம் காலைக் கட்டிக் காரியங்கொண்டு மற்றைச்சமயங்களில் விலகிநிற்பவர்க்குத்தான் உதவவேண்டுமோ? எப்போதும் உன்னையே அணுகிநின்று உன்னாலல்லது மற்றையாவராலும் ஒன்றுங்குறைவேண்டாத எனக்கு உதவலாகாதோ? என்பவைமுதலிய கருத்துக்களும் இங்குத்தொனிக்கும். புத்தமுதென்றது - எத்துணைக்காலம் அனுபவித்தாலும் தெவிட்டுதலில்லாது மேன்மேலும் இன்சுவைபயப்பதும், 'தேவாமிருதம்போல அசுரர்கள் கைக்கொள்ளப்புகுவார்களே!' என்று அஞ்சவேண்டாததுமாகிய அமிருதமென்றபடி.

இத்தலம் இப்பொழுது தேவப்ரயாகை யென்று வழங்குகின்ற தென்பர். புண்டரீகமங்கையென்பது - இத்தலத்துநாச்சியார்திருநாமம். (௧0௨)

அ. திருப்பிருதி.

வழங்குமுயிரனைத்தும்வாரிவாய்ப்பெய்து
விழுங்குங்கவந்தன்விறற்றோட்—கிழங்கைப்
பொருப்பிருதிக்குங்கிடந்தாற்போற்றுணித்துவீழ்த்தான்
திருப்பிருதிக்கென்னெஞ்சேசெல்.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சே - எனது மனமே!—வழங்கும் உயிர் அனைத்தும் - சஞ்சரிக்கின்ற எல்லாப்பிராணிகளையும், வாரி -(தனது இரண்டு கைகளாலும் ஒருசேரத்) திரட்டியெடுத்து, வாய் பெய்து - (தனது) வாய்க்குள் தள்ளி, விழுங்கும் - விழுங்குந்தன்மையுள்ள, கவந்தன் - கபந்தனென்னும் அசுரனது, விறல் தோள் கிழங்கை - வலிமையுள்ள தோள்களின் மூலபாகத்தை, பொருப்பு இரு திக்கும் கிடந்தால் போல் - மலை இரண்டுபக்கத்திலும்

வீழ்ந்து கிடந்ததுபோலக் (கிடக்கும்படி), (இராமாவதாரத்தில்) துணித்து வீழ்த்தான்-வெட்டித்தள்ளிய திருமாலினது, திருப்பிருதிக்கு - திருப்பிருதி யென்னுந் திவ்வியதலத்திற்கு, செல் - நீ சென்று சேர்வாயாக; (எ - று.)

திருமாலினது திருப்பிருதியென்னுந் திவ்வியதலத்தைப் போய்ச்சேர்ந் தாயாயின், உனது சகலவிரோதிகளும் போய் நற்கதிபெறுவது திண்ணமென்பது,கருத்து. இராமபிரான் கவந்தனது வலத்தோளையும்,லக்ஷ்மணன் அவனது இடத்தோளையும் வெட்டித் தள்ளியதாக ஸ்ரீராமாயணத்திற் கூறியிருக்க,இங்கு இவ்வாசிரியர் கவந்தனது இருதோள்களையும் இராமபிரானே வெட்டித்தள்ளியதாகக் கூறியது - "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றபடி லக்ஷ்மணனை இராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறியிருப்பதுகொண்டு அவ் விலக்குமணனது செயலையும் இராமபிரானது செயலாகவே கொண்டதனாலாருமென்க: இது, ஒருவகைஉபசாரவழக்கின்பாற்படு மென்னலாம். கவந்தனதுதோள்கள் யோசனைதூரம் நீண்டிருந்தன வாதலால் அவை வெட்டப் பட்டுக் கீழ்வீழ்ந்துகிடந்ததற்கு - இருபொருப்புக்கள் கீழ்வீழ்ந்திருத்தலை உவமை கூறினார். தோட்கிழங்கு - புஜமூலம். (கoரு)

கூ. திருவடமதுரை.

செல்வமுயிருடம்புசேரவுரித்தாக்கி
வல்வினையினீங்குமினோ மாந்தர்காள்—டொல்லை
வடமதுரையான்கழலேவாய்த்ததஞ்சமென்று
திடமதுரைசெய்தான்றிறத்து.

(இ-ள்.) மாந்தர்காள் - மனிதர்களே!—(அனைவர்க்கும்),'கழலே - எனது திருவடிகள்தாம், வாய்த்த தஞ்சம் - பொருந்திய ரக்ஷகமாகும்,' என்று—, திடம்அது உரைசெய்தான் - உறுதியாக உபதேசித்தவனும், தொல்லை வட மதுரையான் திறத்து - பழமையான [முதற்கடவுளான] வடமதுரையிற் பிறந்தவனுமாகிய பெருமானிடத்தில்,—செல்வம்-(நமது) செல்வங்களையும், உயிர் - பிராணனையும், உடம்பு - உடம்பையும், சேர - ஒருசேர, உரித்து ஆக்கி - உரியனவாகச் சமர்ப்பித்து, வல் வினையின் நீங்குமின் - வலிய இரு வினைத் தொல்லைகளினின்று நீங்குங்கள்; (எ - று.)

கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ப்ரபத்தி முதலிய உபாயங்களையெல்லாம் ஒழித்துத் தனதுதிருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றும்படி உபதேசித்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான்திறத்தில் உமது உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் ஒருசேர அர்ப்பணம்பண்ணி, அப்பிரானருளால் இருவினைத் தொல்லைகளினின்றும் நீங்கி உய்வுபெறுவீர்களென்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" என்று அப்பிரான் சரமஶ்லோகத்தில் தன்னையே ரக்ஷகமாக அடையுமாறு கூறியிருக்கவும், மோக்ஷபூதன் இழியுந் துறை மோக்ஷியின் திருவடிகளே யாதலால், 'கழலே வாய்த்ததஞ்சமென்று திடமது உரைசெய்தான்' என்றார். திடம்=த்ருடம்: அது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. செல்வமுயிருடம்பு உரித்தாக்கி - பன்மையொருமை வழுவமைதி.

இது - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானது திருவவதாரஸ்தலம்; முத்திதரும்நகர மேழனுள் இதுவுமொன்று. கண்ணுக்கு மதுரமாயிருத்தலாலும், மதுவென்ற அசுரனை யழித்த இடமாதலாலும், இதற்கு மதுரையெனப் பெயர்வந்த தென்பர். (கoச)

கo. திருத்துவாரகை.

திறந்திறமாத் தாந்துய்க்குந் தீஞ்சுவையைநாடி
யறந்திறம்பிப்பாதகரோ ரைவர்—நறுந்துளவ
மா துவரையோனே மனந்துணையாக்கொண் டென்னைக்
காதுவரையோமெய்கலந்து.

(இ - ள்.) நறுந் துளவம் - நறுமணமுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த, மா துவரையோனே - பெருமைபெற்ற துவாரகையென்னுந் திவ்வியதலத்தை வாழுமிடமாகக்கொண்டவனே!—பாதகர் ஓர் ஐவர் - மிகக் கொடிய பாதகங்களைச்செய்வதற்குக் காரணமாய்நிற்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்கள், திறம்திறம் ஆ - விதம்விதமாக, தாம் துய்க்கும் - தாம் அனுபவித்தற்கு உரிய,தீஞ்சுவையை-இன்சுவையுள்ளபொருள்களை, நாடி - தேடிக்கொண்டு, அறம் திறம்பி - தருமமார்க்கத்தினின்று தவறி, மனம் துணை ஆ கொண்டு- (எனது) மனத்தை(த் தமக்கு) உற்றதுணையாகக்கைக்கொண்டு, மெய் கலந்து - எனதுஉடலிற் பொருந்தி, என்னை—,காதுவர்-இடைவிடாது வருத்துவார்கள்; ஐயோ—! (எ - று.)

"மனமாரு மோரைவர்" என்றபடி கொடிய பஞ்சேந்திரியங்கள் மனத்தைத் தமக்கு உற்றதுணையாகக்கொண்டு சரீரத்திற்கு உள்ளாகவே இருந்து தம்தமக்குஉரிய விஷயங்களில் விரும்பி என்னுயிரை வருத்திக் கொல்கின்றன; இவற்றை உனதுஅருளென்னுந் தண்டா லடித்து வலியொடுக்கி நற்கதி யளிக்க வேண்டு மென்பதாம். எம்பெருமான் சேதநர்கள் தன்னையுணர்ந்து வழிபட்டு ஈடேறுதற்பொருட்டே கரணகளேபரங்களை அவர்கட்கு அளித்திருக்க,இந்திரியங்கள் அவ்வெம்பெருமானை வழிபடுதற்கு இசையாது மனத்தைத் துணைக்கொண்டு வேறுவழியிற் செல்லுதலால் 'பாதகர்ஓரைவர் அறந்திறம்பிக் காதுவர்' என்றார். பஞ்சேந்திரியங்கள் புறம்பே விலகிநின்றால் ஒருவாறு உய்தல்கூடும்; உள்ளேபுகுந்து உற்றதுணைவர் போன்று உயிரை வருத்துதலால், உய்யும் வகை யில்லை யென்பது, 'காதுவரையோ மெய்கலந்து' என்பதன் கருத்து; "புறப்பகைகோடியின் மிக்குறினு மஞ்சார், அகப்பகையொன்றஞ்சிக் காப்ப" என்றது காண்க. 'திறந்திறமாத் தாம்துய்க்குந் தீஞ்சுவை' என்றது - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐவகைப்புலன்களைத் தமக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருத்தலால் என்க. செறலினால் 'ஐவர்' என அஃறிணையை உயர்திணையாக் கூறினார்.

துவரை - த்வாரகா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு: அகன்ற துவாரத்தையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். இதுவும் முத்திதரும் நகரமேழனுள் ஒன்று. இந்நகரம் - காலயவனன் பெருஞ்சேனையோடு வடமது

ரையை முற்றுகைசெய்தபோது அவனால் யாதவர்க்கு எவ்குத் தீங்குவருமோ? என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சமுத்திரத்தினிடையே அவ்யாதவரைப் பாதுகாக்குமாறு ஏற்படுத்தி அரசாண்ட நகரம். "பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு, மதில் நாயகராகிவீற்றிருந்த மணவாளர்" என்பது, பெரியார்பாசுரம். (க0ரு)

கக. திருவாய்ப்பாடி.

கலந்தமரரோடுங்கரைகண்டாரோடும்
பொலிந்துதிருநாட்டிருக்கப்போவீர்—மலிந்தபுக
ழண்டராய்ப்பாடியமலரடியாரடியார்
தொண்டராய்ப்பாடித்தொழும்.

(இ - ள்.) (உலகத்தவர்களே!)—மலிந்த புகழ் - நிறைந்த கீர்த்தியையுடைய, அண்டர் - இடையர்கள்வாழ்கின்ற, ஆய்ப்பாடி - திருவாய்ப்பாடியென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அமலர் - குற்றமற்ற கண்ணபிரானது, அடியார் அடியார் தொண்டர் ஆய் - தாஸஅநுதாஸர்க்கு அடிமைப்பட்டவராய், பாடி - (அவரது குணங்களைப்) பாடி, தொழும் - (அவரை) வணங்குங்கள்; (அவ்வாறு வணங்கினால்),—அமரரோடும் - நித்யஸூரிகளோடும், கரைகண்டாரோடும் - (இவ்வுலகத்தினின்று) அக்கரை சேர்ந்தவரான முக்தர்களோடும், கலந்து - ஒருசேரக்கலந்து, பொலிந்து - சிறப்புப்பெற்று, திருநாடு - பரமபதத்தில், இருக்க - அழிவின்றி இருக்கும்படி, போவீர் - செல்வீர்கள்; (எ - று.)

திருமால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்து விளையாடின இடமாகிய திருவாய்ப்பாடியி லுள்ள அடியாரின் அடியார்கட்கு அடியவராகி அவரது குணங்களைப் பாடித் துதித்தால், அதன்பயனாக, நீங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் அநாதியாய் வாழ்கின்ற நித்யஸூரிகளோடும் ஸம்ஸாரத்தினின்று வீடுபெற்றுச்சென்ற முக்தரோடும் ஒருகோவையாகக்கலந்து பேராநந்தமநுபவிக்கப்பெறுவீ ரென்று உலகத்தோர்க்கு உபதேசித்தவாறு: இச்செய்யுளால், பாகவதசேஷத்தின் சிறப்பைக் கூறின ரென்க.

அமரர் - என்றும் மரணமில்லாதவர்: நித்யஸூரிகள் எனப்படுவர்: அவராவார் - அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர் முதலியோர். கரைகண்டோர் - எம்பெருமானது நிர்ஹேதுககிருபையினால் தத்துவஞானம் தோன்றப்பெற்று ஸாம்ஸாரிகஸகலபாபங்களையும் ஒழித்து முக்தியிற் சேர்ந்தவர்கள்; "கரைகண்டோர், துளக்கமில்லாவானவர்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். இங்கு, 'கலைகண்டார்' என்ற பாடம் சாஸ்திரங்களில்வல்லவரெனப் பொருள்படுமாயினும், இனிதுபொருந்தாமை உணர்க. அண்டர் ஆய்ப்பாடி அமலர் என்பதற்கு - இடையர்களது ஆய்ப்பாடியில் தோன்றிய குற்றமற்ற பாகவதர் என்றும், அண்டராகிய ஆய்ப்பாடியமல ரென்றும் பொருள்கூறினுமாம்.

ஆய்ப்பாடி - இடையர்கள்வசிக்கின்ற சேரி யெனப் பொருள்படும்; 'கோகுலம்' என்று வடமொழியில் வழங்கப்பெறும் (க0௬)

௧0௭. திருப்பாற்கடல்.

தொழும்பாயநானல்லசூதறிந்துகொண்டேன்
செழும்பாயலைமுத்தஞ்சிந்தி—முழங்குந்
திருப்பாற்கடலான்றாள்சேர்ந்தாரடிசேர்ந்
திருப்பாற்கடலாமிடர்.

(இ - ள்.) தொழும்பு ஆய-(எம்பெருமானுக்கு)அடியவனாகிய, நான்—, நல்ல சூது - நல்ல உளவை, அறிந்துகொண்டேன்—; (அதாவது),—செழும் பாய் அலை - செழித்த பாய்கின்ற அலைகளினால், முத்தம் சிந்தி - முத்துக் களைக் கொழித்து, முழங்கும் - ஒலிக்கின்ற, திருப்பாற்கடலான் - திருப் பாற்கடலென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய க்ஷீராப்திநாதனது, தாள் - திருவடிகளை, சேர்ந்தார் - உபாயமாக அடைந்த பாகவதர்களது, அடி - திருவடிகளை, சேர்ந்து இருப்பார்க்கு - தஞ்சமாகப்பற்றிக் கவலையற்று இருப்பவனுக்கு, இடர் - பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம், அடல் ஆம் - ஒழித்தல் எளிதிற்கூடும் (என்பதே); (எ - று.)

பாகவதர்களின் திருவடிகளை யாச்ரயித்தலே பிறவித்துன்பங்கள் யாவும்ஒழிந்து எளிதில்ஈடேறுதற்குஉரிய உபாயமென்பதனை யான்அறிந்து கொண்டு கடைப்பிடிக்கலானேனென்பதாம். அற்பச்செயலாற் பெரும் பேறு சித்திக்கும் உபாய மாதலால், 'நல்லசூது' என்றார்.

எம்பெருமானது ஐவகைநிலைகளுள், திருப்பாற்கடலி லெழுந்தருளி யிருப்பவன் வியூகமூர்த்தியாவன்; "வ்யூஹமாவது - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார் த்தமாகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை".(௧0௭)

வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

திருநாட்டுத்திருப்பதி - ௧.

இடருடையேன்சொல்லவெளிதோ பிரம
னடரும்விடையோற்குமரிதே—தொடருங்
கருவைகுந்தம்பிறவிக்கட்டறுத்துமீளாத்
திருவைகுந்தம்பெறுவார்சீர்.

(இ - ள்.) தொடரும் - (இருவினைப்பயன்காரணமாகத்) தொடர்ந்து வருவதும்,கரு வைகும் - கர்ப்பத்தினிடத்திற் பிரவேசிப்பதற்குக் காரணமா னதுமான, தம் பிறவி கட்டு - தமது ஜந்மபந்தத்தை, அறுத்து - (எம்பெரு மானதுதிருவருளால் அடியோடு) ஒழித்து, மீளா - (தன்னிடத்துச்சேர்ந்த வர்கள்) திரும்பிவருதலில்லாததாகிய, திரு வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை, பெறுவார் - அடையப்பெறுபவர்களது, சீர் - சிறப்பானது,— பிரமன் - பிரமதேவனுக்கும், அடரும் விடையோற்கும் - போர்செய்யுந்

தன்மையுள்ள ருஷபத்தை வாகனமாகவுடைய சிவபெருமானுக்கும், அரிது-சொல்லமுடியாதது; (என்றால்),—இடர் உடையேன் - ஸம்ஸாரத்தில் மிகவும்உழலுகின்ற யான், சொல்ல-புகழ்ந்துகூறுதற்கு, எளிதோ - எளியதாகுமோ? (எ - று.)

"முதலாவார் மூவர்" என்றபடி திருமாலோடு சேர்த்து எண்ணப்படுகின்ற பிரமருத்திரராகிற மற்றையிருமூர்த்தியராலுமே ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை யடைந்த முக்தர்களின் பெருமை சொல்லமுடியா தென்றால், கேவலம் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகின்ற ஜ்ஞாநஹீநனை என்னால் எவ்வாறு சொல்லப்போகு மென்பதாம்; இங்குக் கைமுதிகநியாயத்தினால் [கைமுதிகநியாயமாவது - ஓர்எலி தண்டத்தை விழுங்கியதென்றால் அதிற்கட்டப்பட்டிருந்த அபூபமும் [பக்ஷணமும்] விழுங்கியமை பெறப்படுவதுபோல்வது.] பிரமருத்திரர்க்கே திருவைகுந்தம் பெறுவார் சீர் சொல்ல அரிதாயின் என்னால் எவ்வாறு சொல்ல முடியு மெனக் கூறியது - தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணியாம்.

இது - திருமாலினது ஐவகைநிலைகளுள் பரத்வம் விளங்குந் தானம். "பரத்வமாவது - அகால கால்யமான நலமந்தமில்லதோர்நாட்டிலே நித்ய முக்தர்க்குப் போக்யனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு." இதுவே - பரமபதமெனவும், நித்தியவிபூதி யெனவும்படும். (௧0௮)

திருநாட்டுத்திருப்பதி முற்றும்.

மண்ணிலரங்கமுதல்வைகுந்தநாடளவு
மெண்ணுதிருப்பதிநூற்றெட்டினையு—நண்ணுவார்
கற்பார்துதிப்பார்கருதுவார்கேட்டிருப்பார்
பொற்பாதமென்றலைமேற்பூ.

(இ - ள்.) மண்ணில் அரங்கம் முதல் -நிலவுலகத்திலுள்ள திருவரங்கம் பெரியகோயில் முதலாக, வைகுந்தம் நாடு அளவும் - பரமபதநாடு வரையிலும், எண்ணு திருப்பதி நூற்றெட்டினையும் - நன்குமதிக்கப்படுகின்ற நூற்றெட்டுத் திருமால்திருப்பதிகளையும், நண்ணுவார் - சென்று சேர்பவர்களும், கற்பார் - (வாயினால்) சொல்லுபவர்களும், துதிப்பார் - தோத்திரஞ்செய்பவர்களும், கருதுவார் - மனத்தினால் நினைப்பவர்களும்,கேட்டு இருப்பார் - (பிறர் சொல்லக்) கேட்டிருப்பவர்களுமாகிய பரமபாகவதர்களது, பொன்பாதம் - அழகிய திருவடிகள், என் தலைமேல் பூ - நான் முடிக்கு அணியாகச் சூடும் மலர்களாகும்; (எ - று.)

நூற்றெட்டுத்திருமால்திருப்பதிகளைப்பற்றி யாத்திரைமுதலியன செய்கின்ற அடியவர்களது திருவடித்தாமரைகளை முடிமேற்கொள்வே னென்பதாம். "தூலோதி வீதி, வாழியெனவருந்திரளை வாழ்த்துவார்தம் மலரடிஎன் சென்னிக்கு மலர்ந்தபூவே" என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பதின்மருரைத்தபதியொருநூற்றெட்டுந்
துதிசெய்யவந்தாதிசொன்னான்—அதிக
குணவாளபட்டர்இருகோகனகத்தாள்சேர்
மணவாளதாசன்வகுத்து.

(இ - ள்.) அதிகம் குணம் ஆளர் பட்டர் - மிக்க நற்குணங்கள் வாய்ந்தவரான பெரியபட்டரது,இரு கோகனகம் தாள் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடித்தாமரைக ளிரண்டையும், சேர் - (தஞ்சமென்று) பற்றின, மணவாள தாசன் - அழகியமணவாளதாசன்,—பதின்மர் உரைத்த - ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் மங்களாசாசனஞ்செய்தருளிய, பதி ஒரு நூற்றெட்டும் - திருமாலின் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும், துதி செய்ய - தோத்திரஞ் செய்யுமாறு, வகுத்து-(சோழநாடு முதலியனவாகப்) பகுத்துக்கொண்டு, அந்தாதி சொன்னான் - இந்த அந்தாதிப்பிரபந்தத்தைப் பாடினான்; (எ - று.)

ஆழ்வார் பதின்மரும் மங்களாசாசனஞ் செய்தருளிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும் யாவரும் உணர்ந்து துதிக்குமாறு சோழநாடு முதலாகப் பிரித்துக்கொண்டு நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியைப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடின ரென்பதாம்.

இச்செய்யுளிரண்டும் - நூலாசிரியர் தம்மைத் தாமே பிறன்போலும் பாயிரங்கூறியன; பிரயோகவிவேகநூலார் - 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் சாந்திகூறுகின்றது. வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ்செய்வார்: இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகராரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங் காண்க' என்றவை கருதத்தக்கன. இது, தற்சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும்.

நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி முற்றிற்று.

நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.
அடியாராய்	௧௧
அடியாலுல	௨௪
அடியுங்குளிர்ந்தா	௬௬
அரைசாகி	௫௭
அன்பணிந்த	௭௬
ஆட்பட்டே	௭௯
ஆமருவி	௧௨
ஆர்க்குமிது	௧௦௦
ஆர்க்கும்வலம்	௩௪
ஆலத்திலே	௮௧
ஆளாயுனக்	௪௬
இடரான	௧௦
இடருடையேன்	௧௦௮
இரங்குமுயி	௯௪
ஈரிருபதாஞ்	௧௦
உகந்தார்க்	௭௧
உண்டாமுறைமை	௧௦௧
உண்டுகேட்	௨௬
உரைகலந்த	௮௪
ஊர்வேன் மடலே	௩௬
என்றுந்துய	௭௮
எற்றமணவாள	௧
ஒத்தமரரே	௪௨
ஓதங்கே	௪
ஓரறிவு	௧௦௦
ஓராதார்	௮௬
கண்டறிந்துங்	௮௮
கருத்தினால்	௨௮
கலந்தமரரோடுங்	௧௦௭
கல்விருந்தான்	௭
கழன்றுபோம்	௧௯
காணவிரும்பு	௭௪
காணியுமில்லமுங்	௨௯
காண்கின்ற	௬௮
காலமுநோயுங்	௯௦
காலளவும்	௩௦
குறித்தொருவர்	௫௩
கூறுபுகழ்த	௨௭
கையுமுரையுங்	௧௭
கோளார்பொறி	௯௫
சாய்ந்ததிரு	௩௫
சிலமாதவஞ்	௬
சிறப்புடைய	௩
சீரறிந்து	௯௨
சீராருளா	௫
சீரேதருங்	௩௧
சீர்வந்த	௧
செப்புங்கா	௧௪
செப்பேன்மனிதருக்	௪௦
செயற்கரிய	௨௨
செய்யசடையோன்	௨௧
செல்லுந்தொறு	௨௫
செல்வமுயி	௧௦௫
செறிந்தபணை	௯௬
சென்றதுகாலங்	௩௮
சென்றுசென்று	௧௩
சென்றுபுனன்	௭௫
சேராதமுன்	௩௯
சேர்ந்தனக்குக்	௨௦
தவம்புரிந்த	௮௧
தனக்குடலம்	௬௧
தனக்குரியனு	௮௦
தாட்கடிமை	௧௦௨
தாமரையா	௭௭
தாருமெத்துத்	௫௭
தாலத்திழி	௬௩
தாலேலோ	௮௬
தானேசர ணமு	௯
தானேபடைத்	௧௫
திரிந்துழலுஞ்	௯௬
திறந்திறமாத்	௧௦௬
தெளியும்பசும்	௫௯
தேவுமுலகு	௭௨
தொழும்பாய	௧௦௮
நாடுதும்வா	௨௩
நாணடிமை	௪௧
நான்கூட்டில்	௯
நின்றுதிரியும்	௯௬
நீர்மைகெட	௯௩
நேசத்தா	௮௩
பணிந்தேன்றிரு	௪௪
பண்டேயுன்	௮௭
பதத்தமிழாற்	௮௯
பதின்மருரைத்த	௧௧௦
பறந்துதிரி	௭௦
பிறப்பற்று	௬௪
பிறவாதபேறு	௫
பேசவரிற்	௧௯
பேறுதரினும்	௧௮
பொய்கைபூதன்	௩
பொருளாசை	௭௭
போமானே	௯
போற்றிசெய	௫
மண்ணிலரங்க	௧௦௯
மதயானைக்	௪௮
மத்தாற்கடல்	௧௦௩
மார்க்கமுந்தாங்	௬௭
மாலைமுடி	௭௩
மால்வேழமு	௯௦
மாறுபட	௪௯
மீண்டுந்தெளி	௮௨
முக்காலமில்லா	௭
முதல்வண்ண	௯௮
முன்னேபிறந்	௬
வணங்கேன்பிற	௩௨
வரவேண்டுங்	௯௯
வழங்குமுயி	௧௦௪
வளர்ந்தழைக்க	௫௪
வாயான்மலர்	௫௦
வாயுமனைவியர்	௫௫
வாய்த்தகரும	௭௩
வாழுமடியார்	௩௩
வாழ்குமரன்மேற்	௯௯
வாழ்விப்பா	௫௧
வானோர்முதலா	௫௬
வான்பார்க்கும்	௪௫
விரும்பினவை	௮

இங்ஙனமே இவற்றிற் கூறிவந்த திருப்பதிகள் யாவும் எம்பெருமான் அருளைப் பெற்ற ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனஞ்செய்யப்பட்டு மிகவும் ஏற்றம்பெற்றன. இவைகளன்றி, முனிவர் முதலியோரால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு ஏற்றம்பெற்ற புராணஸ்தலங்களும், ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருவவதாரம் முதலிய சம்பந்தங்களினால் ஏற்றம்பெற்ற தலங்களும் உண்டு. அவையாவன:—

க. திருநாராயணபுரம்—செல்வப்பிள்ளை எழுந்தருளிய தலம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், திருநாராயணன் செல்வப்பிள்ளை என்ற இவர்கட்குச் சந்நிதி முதலியன நிர்மாணஞ்செய்து செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருளப் பண்ணி உத்ஸவாதிகளையெல்லாம் நடப்பித்தருளினர். நாராயணாத்ரியென்றும், வேதாத்ரியென்றும், யாதவாத்ரியென்றும், யதிசைலமென்றும் மறுபெயர்களையுடைய பிரசித்தமான தலம் இதுவே. இது மேல்நாட்டிலுள்ளது.

உ. ராஜமன்னார் கோயில்—ராஜகோபாலன் எழுந்தருளிய தலம்.

ங. ஜநார்த்தநம்—ஜநார்த்தநப்பெருமாள் எழுந்தருளிய தலம்; இப்பெருமான் தமது கையிற்கொண்டுள்ள நீரை யுகமுடிவில் ஆசமநஞ்செய்வரென்பர்; இது, மேலைக்கடற்கரையிலுள்ளது.

ச. ஸ்ரீமுஷ்ணம்—ஆதிவராகப்பெருமாள் எழுந்தருளிய தலம். இது, எட்டு ஸ்வயம்வ்யக்தஸ்தலங்களில் ஒன்று. சோழநாட்டிலுள்ளது.

ரு. புஷ்கரம்—தீர்த்தஸ்வரூபியாகிய எம்பெருமான் எழுந்தருளிய தலம். இது, ஸ்வயம்வ்யக்தஸ்தலங்களில் ஒன்று.

சு. ஜகந்நாதம்—ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி எழுந்தருளிய தலம். புருஷோத்தமம் என்னும் மறுபெயருடையது. வடநாட்டிலுள்ளது.

எ. ஸ்ரீகூர்மம்—ஸ்ரீவராகப்பெருமாள் எழுந்தருளிய தலம்.

அ. சிங்கப்பெருமாள்கோயில்—இது, தொண்டைநாட்டிலுள்ளது; நரஸிம்ஹமூர்த்தி எழுந்தருளியுள்ள தலம்.

கூ. அவந்தி—கண்ணன் எழுந்தருளிய தலம். உஜ்ஜயினி என்னும் மறுபெயருடையது. இது, முத்திதரும் நகரங்கள் ஏழனுள் ஒன்று.

௧௦. கயா—பல்குனி நதிக்கரையிலுள்ளது. சிராத்தபிண்டம் போடும்படியான விஷ்ணுபாதத்தை யுடையது.

௧௧. ப்ரயாகை—மாதவப்பெருமான் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டுள்ள தலம். அலகபாத் என்னும் மறுபெயருடையது.

௧௨. மயிலாப்பூர்—இது, முதலாழ்வார்கள் மூவரில் பேயாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.

௧௩. திருமழிசை—திருமழிசையாழ்வார் திருவவதரித்த தலம். மஹீஸாரக்ஷேத்ரம் என்னும் மறுபெய ருடையது.

௧௪. திருவஞ்சிக்களம் — குலசேகராழ்வார் திருவவதரித்த தலம். மலைநாட்டிலுள்ளது.

௧௫. திருமண்டங்குடி—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.

௧௬. திருக்குறையலூர்—திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.

௧௭. காட்டுமன்னார்கோவில்—ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் ஸ்ரீஆளவந்தாரும் திருவவதரித்த தலம்.

௧௮. பூவிருந்தவல்லி—திருக்கச்சிநம்பிகள் திருவவதரித்த தலம்.

௧௯. ஸ்ரீபெரும்பூதூர்—ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவவதரித்த தலம். இவர்க்குப் பெரியநம்பிகள் த்வயம் உபதேசஞ்செய்த தலம்—ஸ்ரீ மதுராந்தகம்.

௨௦. கூரம்—கூரத்தாழ்வான் திருவவதரித்த தலம்.

௨௧. மழலைமங்கலம்—எம்பார் திருவவதரித்த தலம்.

௨௨. பச்சைப்பெருமாள்கோயில்—முதலியாண்டான் திருவவதரித்த தலம்.

மற்றும் பல வுள.